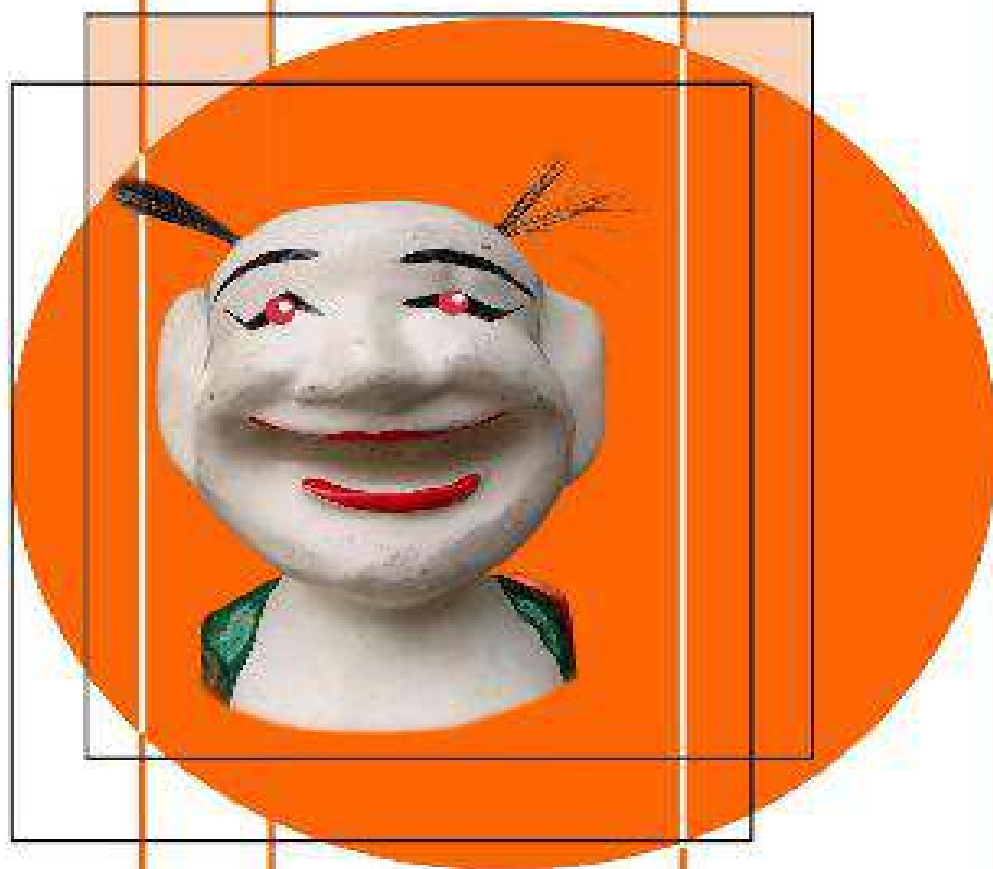

Nguyễn Quang Thiều

Truyện dài

CON QUỲ GỖ

KIM ĐÔNG

Mục lục

Thông tin ebook

PHẦN I

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

PHẦN II

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

PHẦN III

Chương 11

Chương 12

Chương 14

Chương 15

PHẦN IV

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

LỜI KẾT

Thông tin eBook

Con quỷ gỗ

Tác giả: Nguyễn Quang Thiều

Thể loại: Truyện Thiếu Nhi

Xuất bản: Kim Đồng

**Soát lỗi, hiệu đính, tạo eBook: nguyenthanh-
cuibap**

Tạo bìa: rockyou

Nguồn: Kilopad

*****&&&*****

Lời mở đầu

Cậu búp bê Trán Đô với tâm hồn trong sáng và trái tim tràn ngập yêu thương nhưng lại bị cộng đồng búp bê xua đuổi, chỉ vì cậu có một gương mặt xấu xí. Cậu rơi vào tuyệt vọng. Cậu đi theo những kẻ độc ác trong Thế Giới Bóng Tối. Nhưng cuối cùng cậu cũng thức tỉnh.

Chỉ có điều, lúc Trán Đô muốn chiến đấu chống lại những kẻ độc ác cũng là lúc Thế Giới Bóng Tối bắt đầu thả những quả bom dịch hạch xuống toàn thị xã.

Chỉ còn một đêm nữa, thị xã sẽ bị tan tành, hay quả bom sự sống sẽ đánh bại hắc ám...?

Cuộc phiêu lưu bắt đầu từ giây phút Trán Đô ra đời...

Đôi dòng về tác giả:

Nguyễn Quang Thiều (sinh năm 1957 tại Ứng Hòa, Hà Tây) là một nhà thơ hiện đại của Việt Nam, ngoài lĩnh vực chính thơ ca tạo nên tên tuổi, ông còn là một nhà văn với các thể loại tiểu thuyết, truyện ngắn, bút ký và tham gia vào lĩnh vực báo chí. Ông vào làm việc tại báo Văn nghệ từ năm 1992 và rời khỏi đây năm 2007. Ông hiện nay là Phó Chủ tịch Hội nhà văn Việt Nam.

Đến nay, Nguyễn Quang Thiều đã xuất bản 7 tập thơ, 15 tập văn xuôi và 3 tập sách dịch. Tập thơ mới nhất của ông, *Cây ánh sáng* - NXB Hội Nhà văn 2009 đang thu hút sự chú ý của dư luận và giới phê bình.

Tiểu thuyết *Kẻ ám sát cánh đồng* được hãng phim truyền hình Việt Nam dựng thành bộ phim *Chuyện làng Nhô* phát sóng phổ biến trên VTV trong những năm 1998.

Ông được coi là người cùng với nhà văn, trung tướng công an Hữu Ước sáng lập nên hai tờ báo tương đối phổ biến ở Việt Nam hiện nay là tờ *An ninh thế giới cuối tháng* và *Cảnh sát toàn cầu*.

Ngoài giải thưởng Hội Nhà Văn Việt Nam năm 1993, giải A cho tập thơ *Sự mất ngủ của lửa*, Nguyễn Quang Thiều còn nhận được hơn 20 giải thưởng văn học khác trong và ngoài nước.

*****&&*****

PHẦN I

CHƯƠNG 1

Ngày Trán Đô sinh ra là một ngày không may mắn. Nhưng là ai? Trước hết tôi phải nói cho các bạn về Trán Đô. Trán Đô không phải là một con người, mà chỉ là một chú búp bê gỗ trong xưởng làm đồ chơi thủ công của ông già Tửu. Thoạt đầu các bạn có thể nghĩ câu chuyện này hình như đã nghe ở đâu rồi đấy nhưng tôi cam đoan với các bạn rằng: Câu chuyện về Trán Đô chỉ có tôi biết mà thôi và bây giờ tôi kể cho các bạn. Ông Tửu là

người chuyên làm các con búp bê gỗ nổi tiếng ở thị xã Đông. Trong ngôi nhà cổ của ông Tửu do ông bà để lại có những con búp bê đã được làm từ lúc nào chẳng rõ. Bởi sống quá lâu cùng với người nên những con búp bê đó hiểu và nói được tiếng người. Vào buổi tối, khi mọi người trong nhà đã ngủ say thì những con búp bê bắt đầu trò chuyện với nhau. Chúng đi lại nhộn nhịp trong nhà. Ông Tửu đã nhìn thấy những con búp bê đi lại và đùa nghịch, nhưng ông vẫn nghĩ là do ông mê ngủ. Điều đó chỉ làm cho ông yêu thích những con búp bê gỗ thêm mà thôi. Nhưng rồi ngày tháng trôi đi, ông Tửu trở nên gắn bó với những con búp bê như những người thân trong gia đình ông. Hàng ngày từ sớm đến tối mịt, ông say sưa làm những con búp bê gỗ và bày bán. Mỗi lần bán một con búp bê nào, ông đều nói với nó: *Thiên hạ rộng lớn lắm, hãy đi để mà biết.*

Nhưng rồi mọi điều bỗng thay đổi. Một buổi sáng tinh dậy, ông giật mình thấy thị xã tràn ngập những kẻ quái dị. Đó là những tên khủng bố bằng chất dẻo. Bọn buôn bán hàng từ biên giới đã bí mật đưa chúng về thị xã. Chỉ mấy ngày sau, những kẻ quái dị đã chiếm lĩnh toàn bộ các cửa hiệu thị xã. Lũ trẻ con thị trấn hân hoan đón chào những kẻ lạ mặt và quên dần những con búp bê trong cửa hàng ông Tửu. Và thị xã Đông thường xuyên nổ ra những trận đấu súng của những tên khủng bố rôbốt ấy. Đôi khi, chúng ngồi trên những chiếc xe tăng có gắn tên lửa phóng âm âm trong những ngõ phố. Đi theo những chiếc xe tăng là đám trẻ nghì hè tung hô với gương mặt vốn ngây thơ giờ trở nên hung hổ và đầy thách thức. Đôi khi cũng có một hai đứa trẻ ghé qua cửa hiệu búp bê gỗ của ông. Ông Tửu như người ngủ gật choàng tỉnh. Ông say sưa giới thiệu với lũ trẻ về những con búp bê gỗ mới ra đời của ông. Nhưng bọn trẻ hoặc thờ ơ hoặc bĩu môi nói: *Bọn này làm sao đánh được với Hiệp sĩ Mặt Đen.* Thế Hiệp sĩ Mặt Đen là ai mà đối với lũ trẻ lại ghê gớm thế? Hiệp sĩ Mặt Đen là một gã rôbốt làm bằng nhựa cứng che mặt bằng mặt nạ đen. Hiệp sĩ Mặt Đen lúc nào cũng lăm lăm trong tay một khẩu súng phun lửa tối tân có thể tàn sát hàng loạt. Hiệp sĩ Mặt Đen là cái tên do bọn trẻ đặt cho gã rôbốt này. Nghe bọn trẻ nói vậy, ông Tửu buồn bã vô cùng. Ông Tửu trở nên ít nói và uống rượu suốt ngày. Có lần ông đã thấy một cậu búp bê gỗ xinh đẹp do ông làm ra đứng khóc

thút thít trong mưa gió trên hè phố ngồn ngang những thùng giấy và vỏ đồ hộp. Con búp bê gỗ đó đã bị cậu chủ của nó biến thành nạn nhân của những tên khủng bố làm bằng chất dẻo. Ông ôm cậu búp bê gỗ đáng thương ấy về nhà. Và ông buồn quá sinh ra ốm gần một tháng trời. Một năm sau, ông quyết định bỏ nghề làm búp bê gỗ thủ công gia truyền. Một hôm, trong khi dọn dẹp nhà cửa, ông thấy một khúc gỗ. Đây là khúc gỗ ông Tửu cắt từ trước để làm những con búp bê. Ông vứt khúc gỗ đi. Gần sáng hôm đó, ông Tửu tỉnh giấc. Ông dò dẫm đi ra sân và vấp chân vào khúc gỗ ấy. Ông cầm khúc gỗ lên, miệng lầm bầm: *“Quái lạ, mình đã vứt khúc gỗ này vào bếp rồi kia mà”*. Nói xong ông bỏ khúc gỗ vào hiên nhà. Trong giấc ngủ một ông búp bê già gần trăm tuổi đến trước ông và nói: *“Một con người gỗ sẽ ra đời”*. Ông Tửu bực bội bảo: *“Thị xã tràn ngập bọn khủng bố bằng chất dẻo. Một thằng bé gỗ ra đời chẳng có chỗ nào mà sống”*. Ông búp bê già gần trăm tuổi lại nói: *“Chính vì thế nó phải ra đời. Nó sẽ trở thành một chàng trai, một hiệp sĩ để bảo vệ thị xã. Đây là nhiệm vụ vinh quang của ông”*. Ông Tửu chua chát bảo: *“Có ai thèm để ý đến những con búp bê gỗ của tôi nữa đâu. Bọn trẻ đã quên tôi lâu rồi”*. Sớm hôm sau ông Tửu tỉnh giấc. Và ông lấy làm ngạc nhiên thấy khúc gỗ nằm ngay trước bậc cửa. Ông ngắm nghía khúc gỗ. Ông quyết định làm con búp bê cuối cùng. Với nỗi buồn bực và chán nản, ông đã làm ra một con búp bê không giống những con búp bê ông làm trước kia. Con búp bê cuối cùng có một cái trán dô, một đôi mắt xếch và một cái mũi tẹt. Khi ngắm nhìn con búp bê, ông vô cùng buồn bực và đâm ghét con búp bê đó. Ông nhìn Trán Dô và nghĩ: *“Tại sao mình có thể làm ra một thằng người gỗ xấu xí đến thế nhỉ? Thế này mà trở thành hiệp sĩ à? Trông cứ như một con quỷ”*. Sau đó, ông liền vứt Trán Dô vào trong nhà kho chứa đồ nghề cùng những vật dụng đã từ lâu không dùng tới nữa. Và cũng bắt đầu từ ngày đó, cuộc đời của Trán Dô trở thành một câu chuyện ly kỳ. Tôi thực sự đã chứng kiến cuộc đời của Trán Dô. Tôi nói vậy có thể các bạn khó tin. Nhưng nếu một đêm tỉnh giấc, các bạn hãy đến nơi để con búp bê của mình. Các bạn hãy ngắm nhìn con búp bê một lúc lâu. Các bạn sẽ thấy con búp bê chớp mắt. Các bạn hãy trò chuyện với con búp bê thử xem. Tôi cam đoan với các bạn rằng các bạn sẽ nghe thấy

tiếng con búp bê nói với các bạn một điều gì đó. Nhưng thôi, trước khi tin vào điều đó, các bạn hãy cùng tôi xem Trán Đô bắt đầu cuộc đời của mình trong cái nhà kho tối đen như thế nào.

CHƯƠNG 2

Trán Đô tỉnh dậy lúc nửa đêm. Xung quanh Trán Đô ngổn ngang những búa, kìm, cưa, đục... Trán Đô dụi mắt nhìn trong bóng tối và cất tiếng:

“Sao mình lại ở đây nhỉ?”.

“Cậu đã bị ông già Tửu vớt vào đây!”.

Giọng nói buồn cất lên từ bóng tối. Trán Đô căng mắt nhìn và hỏi:

“Ông là ai vậy?”.

“Tôi là Mèo Cụt đây!”.

“Ông là Mèo Cụt à? Tại sao tên ông lại là Mèo Cụt?”.

Mèo Cụt bước từng bước uể oải đến bên Trán Đô:

“Tôi bị cụt đuôi nên người ta gọi tôi là Mèo Cụt”.

Trán Đô reo lên:

“Ông Tửu làm thiếu cái đuôi của ông phải không?”.

Mèo Cụt bật cười:

“Không, không phải thế. Tôi không phải là con mèo bằng gỗ. Tôi được ông Tửu mua từ chợ về để bắt chuột. Một lần đánh nhau với lũ chuột trại lông, tôi bị chúng cắn cụt đuôi. Và lũ trẻ gọi tôi là Mèo Cụt. Mỗi lần nghe người khác gọi tôi bằng cái tên ấy, lòng tôi đau đớn vô cùng. Mặc dù tôi đã tiêu diệt hàng trăm con chuột. Nhưng bây giờ tôi già rồi...”.

Mèo Cụt nói và thở dài. Ngay lúc đó một con chuột trại lông lừ đừ bước đến. Con chuột trại lông chỉ sống trong bóng tối. Thế giới bóng tối gọi hẳn bằng một cái tên gớm ghiếc: Lông Trụi. Trăng hạ tuần đã lên chiếu những tia sáng nhàn nhạt vào góc nhà kho. Lúc này Trán Đô nhìn thấy mọi vật xung quanh. Lông Trụi bước đến trước Mèo Cụt và hỏi:

“Lão Mèo Cụt già nua kia, người vừa nói gì đến chúng tao thế?”.

Mèo Cụt không nói gì, ngồi im lặng. Lông Trụi vuốt vuốt những sợi râu thưa thưa đã bạc phếch và nói bằng giọng khàn khàn:

“Biết điều thì cầm mõm đi, chúng tao tha căn nát người ra là may rồi”.

Thấy Long Trụi dọa dẫm Mèo Cụt, Trán Đô vô cùng ngạc nhiên:

“Này thằng chuột! - Trán Đô cất tiếng: - Mà mày không biết đây là ai à?”.

Nghe Trán Đô nói, Long Trụi rú lên cười, cái bụng tròn của nó rung lên. Cười xong, nó bước lại xoa đầu Trán Đô và nói:

“Mày là một thằng nhóc ngây ngô. Đây là một con mèo, nhưng là một con mèo già yếu chẳng làm được trò trống gì nữa. Chúng tao để cho lão sống mà nhìn chúng tao tung hoành trong ngôi nhà này. Chẳng có ai cần đến lão ta nữa. Lão ta đã trở thành một con mèo hoang rồi. Thời của lão mèo đã hết. Bây giờ chúng tao làm chủ vương quốc bóng tối này”.

Nói xong Long Trụi lại cười khả ố. Trán Đô tức không chịu được liền nhảy tới dẫm cho con chuột một quả. Nhưng Long Trụi nhanh hơn, tát Trán Đô một cái như trời giáng. Trán Đô ngã vật xuống. Long Trụi quả là một tên chuột dày dặn kinh nghiệm chinh chiến. Trên người nó đầy những vết sẹo bởi những trận đánh nhau với mèo và với những con chuột khác. Nhìn Trán Đô nằm sòng soài trên nền nhà kho, Long Trụi phui tay. Và trước khi bỏ đi, Long Trụi đe dọa Trán Đô:

“Mày đừng có quên cái tát vừa rồi. Lần sau còn nói láo, tao bẻ gãy cổ mày ra”.

Sau khi Long Trụi đi, Mèo Cụt đến xoa bóp vết thương trên mặt Trán Đô. Trán Đô tức quá òa khóc. Khóc xong, Trán Đô nói:

“Vì sao ông lại sợ thằng Long Trụi đến thế?”.

Mèo Cụt buồn bã:

“Không phải ta sợ nó mà là ta chán cuộc sống của ta. Ông già Tửu cũng chán ta lắm rồi. Hơn nữa, loài mèo chúng ta bây giờ trở thành mục tiêu săn bắn của con người. Họ biến chúng ta thành nước món ăn trong vô số các nhà hàng”.

Trán Đô băn khoăn:

“Chúng ta hãy nói cho ông Tửu biết về lũ chuột này mới được. Không thể để cho chúng muốn làm gì thì làm”.

Mèo Cụt thở dài:

“Ông chủ của chúng ta bây giờ suốt ngày say rượu, chẳng để ý đến gì nữa đâu. Hơn nữa tôi thấy ông chủ không thích cậu”.

Trán Đô đứng phắt dậy:

“Tại sao ông Tửu lại không thích cháu?”.

“Ông ấy chê cậu xấu xí”.

“Nhưng ông ấy sinh ra cháu cơ mà?”.

Mèo Cụt lại thở dài:

“Biết vậy, biết vậy, cậu còn trẻ quá, cậu chưa hiểu được”.

“Cháu phải đi gặp ông ấy - Trán Đô tỏ thái độ cương quyết - Cháu bắt ông Tửu phải trừng trị lũ chuột, phải chăm sóc ông vì ông đã già rồi, và phải nói cho cháu biết vì sao ông ấy không thích cháu”.

Mèo Cụt nói:

“Cậu cứ đi đi, nếu có gì thì về đây với tôi. Những người như chúng ta dễ thông cảm cho nhau”.

Trán Đô chào từ biệt Mèo Cụt và đi tìm ông Tửu. Trán Đô phải vất vả lắm mới ra khỏi nhà kho ngổn ngang những dụng cụ hỏng.

CHƯƠNG 3

Trán Đô bước ra sân. Chiếc sân gạch rộng mênh mông mờ mờ ánh trăng. Ngôi nhà vẫn sáng đèn. Trán Đô rảo bước về phía cửa mở. Trán Đô nép mình vào cánh cửa nhìn vào bên trong. Ngôi nhà im ắng. Ông Tửu không có nhà. Từ khi ông bỏ nghề làm búp bê gỗ, cứ tối đến ông lại mò ra phố uống rượu, khuya mới trở về nhà. Chỉ có ngọn đèn treo lơ lửng giữa nhà tỏa ra ánh sáng vàng đục. Trán Đô trèo qua bậc cửa bước vào nhà. Trán Đô ngờ ngác nhìn xung quanh. Trán Đô phát hiện một chiếc tủ kính để ở góc nhà. Trong chiếc tủ kính là một đám đông búp bê gỗ đang thì thầm với nhau. Trán Đô vui mừng chạy lại và cất tiếng:

“Chào các bạn!”.

Những con búp bê ngừng nói chuyện nhìn ra và cùng hỏi:

“Ai vừa nói ấy nhỉ?”.

Trán Đô hươ hươ hai bàn tay.

“Tôi đây mà. Tôi là Trán Đô đây!”.

Những con búp bê gỗ lại hỏi:

“Ai thế? Ở đâu mà chúng tôi chẳng nhìn thấy gì cả?”.

Bởi vì chiếc tủ cao quá, cho nên những con búp bê gỗ không nhìn thấy Trán Đô. Trán Đô suy nghĩ một lúc rồi kê chiếc ghế vào trèo lên. Khi Trán Đô leo lên được mặt ghế thì tất cả những con búp bê gỗ trong tủ ồ lên. Trán Đô nhìn thấy nhiều búp bê gỗ quá. Trán Đô mừng rỡ kêu lên: “Chào các bạn. Tôi là Trán Đô”. Một chàng búp bê gỗ người dong dỏng cao, tóc chải bông, đeo một cặp kính cận, vẻ mặt lúc nào cũng nghiêm trọng mà mọi người trong nhà đều gọi với cái tên: Chàng Thư Sinh, nhìn Trán Đô một lúc lâu và nói:

“Chúng tôi biết cậu rồi!”.

“Làm sao mà các bạn biết tôi. Tôi chưa gặp các bạn bao giờ cơ mà?”.

Nghe Trán Đô nói xong, những con búp bê gỗ phá lên cười:

Trán Đô ngơ ngác hỏi:

“Sao lại cười tôi?”.

Chàng Thư Sinh e hèm và nói:

“Có chuyện gì ở trong ngôi nhà này mà chúng tôi không biết chứ”.

Những con búp bê gỗ lại cười.

Chàng Thư Sinh bỏ cặp kính cận ra lau và đùng đùng nói:

“Ông già Tửu say rượu suốt ngày. Trong lúc say ông nói hết mọi chuyện và thế là chúng tôi nghe được. Cậu là con búp bê gỗ được sinh ra sau cùng. Lẽ ra cậu phải gọi chúng tôi là anh, là chị. Nhưng không quan trọng. Vì ông già Tửu coi như không có cậu trên đời này”.

Trán Đô kêu lên:

“Tại sao lại không có tôi trên đời này?” Tôi đang đứng trước các bạn đây. Tên tôi là Trán Đô”.

Nghe Trán Đô nói vậy, những con búp bê gỗ lại cười phá lên. Chúng cười mãi tưởng không thể nào ngừng lại được.

Một chàng búp bê gỗ tóc xoăn trong bộ áo váy diêm dúa bước đến sát mép cửa tủ. Người ta gọi nàng là Tóc Xoăn vì nàng luôn luôn uốn sậy cho mái tóc của mình xoăn tít. Nàng vươn cái cổ bé và dài như một chiếc bút

chì nhìn về phía Trán Đô, rồi che tay lên miệng cười rinh rích. Mãi sau nàng nói:

“Khi làm ra cậu, ông già Tửu đã vô cùng bức tức vì ma xui quỷ khiến thế nào mà cậu lại xấu xí như thế cơ chứ”.

Trán Đô gào lên:

“Tôi mà xấu à?”.

Nàng Tóc Xoăn thẽ thọt nói:

“Xấu quá đi chứ. Trán Đô này, mũi hếch này, mà lại lùn nữa chứ... Thật chẳng ra làm sao. Cậu nhìn chúng tôi đây này. Xinh đẹp làm sao. Chẳng thế mà ông già Tửu có cho chúng tôi đi xa đâu. Ông giữ chúng tôi lại để khi có khách đến chơi thì mang chúng tôi ra khoe với khách. Chúng tôi là niềm kiêu hãnh của ông già Tửu. Ngôi nhà này là thế giới của những người đẹp. Ông Tửu không cho cậu ở đây đâu”.

Nghe nàng Tóc Xoăn nói vậy, Trán Đô giận tái mặt. Vừa lúc đó có tiếng chân ông già Tửu bước vào. Trán Đô vội đu mình từ trên ghế xuống đất. Ông già Tửu đi liêu xiêu từng bước một đến chiếc ghế và ngồi xuống. Trán Đô vội bước đến trước mặt ông và cất tiếng chào:

“Cháu chào ông ạ!”.

Ông già Tửu giương đôi mắt đeo kính nhìn Trán Đô. Vẻ mặt ông thoáng ngạc nhiên. Ông phẩy nhẹ tay và nói:

“Mày đến đây làm gì, đi đi!”.

Trán Đô bước gần ông già Tửu hơn nữa và nói:

“Cháu là Trán Đô đây, ông ạ”.

Ông già Tửu tỏ vẻ rất khó chịu:

“Biết rồi, biết rồi. Tao đã để mày ở trong nhà kho sao mày lại mò về đây”.

“Cháu không thể ở trong nhà kho được. Trán Đô nói như sắp khóc - Trong đó tối lắm và toàn bọ chuột.

“Nhưng tao không muốn nhìn thấy mày ở đây. Mày phải trở về nhà kho của mày. Đừng làm tao nổi giận, tao ném mày vào bếp lửa đấy!”.

“Ông cho cháu ở lại đây như các bạn ấy!”.

Ông già Tửu tròn mắt nhìn Trán Đô:

“Các bạn nào?”.

“Các bạn búp bê gỗ ở trong tủ đấy”.

“Á à... - Ông già Tửu khẽ kêu lên - Thằng quý này ghê thật. Nhưng đây là những con búp bê gỗ xinh đẹp, cứ như tiên cả. Còn mà này chả khác gì một con quý. Mà có lẽ không phải tao làm ra mà, chắc là ma quý làm ra mà thì mà mới xấu xí và giống như một con quý”.

Ông già Tửu nói đến đó thì Trán Đô òa khóc. Trán Đô nức nở mãi không thôi. Ông già Tửu rót một chén rượu ngửa cổ uống rồi gặt:

“Đừng làm điếc tai tao. Mà đi đi”

Trán Đô cầm tay ông già Tửu nói như van xin:

“Ông ơi, ông cho cháu ở lại đây với ông với các bạn búp bê gỗ của cháu”.

Ông già Tửu bĩu môi:

“Chẳng đứa nào chịu nhận mà làm bạn đâu!”.

Nói xong ông quay về phía tủ đựng những con búp bê gỗ mỹ miều và hỏi:

“Có đứa nào nhận thằng này làm bạn không?”.

Chàng Thư Sinh thủng thảng:

“Đấy đâu phải là một con búp bê. Đấy chỉ là một con quý con”.

Nàng Tóc Xoăn nói theo:

“Chỉ nghĩ tới lúc phải ngồi bên cạnh một đứa xấu xí như thế tôi đã thấy ghê cả người”.

Ông già Tửu ngửa cổ cười khoái trá:

“Đấy nhé, có ai muốn chơi với mà đâu. Thôi đi đi”.

Trán Đô khóc và nói:

“Họ nói không đúng. Cháu là Trán Đô. Ông cho cháu ở lại đây. Cháu sợ cái nhà kho tối đen ấy lắm”.

Ông già Tửu bỗng nổi giận đùng đùng. Ông tóm cổ Trán Đô và đi xuống nhà kho. Ông ném Trán Đô vào trong chiếc nhà kho tối om.

Trán Đô nằm trên nền kho ẩm mốc và hôi hám. Trán Đô khóc rất lâu. Rồi Trán Đô ngửi thấy mùi tanh tươi xộc vào mũi. Lông Trụi bước đến bên Trán Đô và cười khùng khục:

“Thế nào, bị lão già ấy đánh cho một trận như xương chứ gì. Tao bảo thật nhé: mày ở lại đây. Tao sẽ cho mày nhập vào thế giới của chúng tao. Chúng tao chẳng phải làm gì mà vẫn ăn uống sung sướng”.

“Câm mồm đi. Lũ chuột chúng mày chỉ là một lũ ăn cướp. Chúng mày suốt đời chỉ sống trong bóng tối”.

“Bóng tối là thế giới của chúng tao. - Lông Trụi nói và đi lại vênh vang. - Mày chưa quen đây thôi. Khi quen rồi, mày mới thấy bóng tối lý tưởng đến nhường nào”.

Trán Đô lại hét to hơn:

“Tao sinh ra để sống dưới mặt trời, chứ không phải chui rúc như chúng mày”.

Lông Trụi nhếch mép cười và nói:

“Mày cứ kêu to nữa đi. Chẳng có ai nghe thấy tiếng mày đâu. Hơn nữa, lũ người sống dưới mặt trời nóng bỏng kia cũng chẳng ai chấp nhận mày. Tao thấy mày là một thằng nhóc nên tao không cần nạt mày ra. Mày cứ sống đi rồi mày sẽ hiểu mọi điều”.

Mới xong Lông Trụi lững thững bước đi. Trán Đô ngồi tựa vào tường, nước mắt giàn giụa. Một cơn mưa mùa hạ ập đến. Mưa kéo dài rất lâu. Không khí trong nhà kho trở nên mát mẻ. Trán Đô mệt quá nằm xuống nền nhà. Bỗng Trán Đô nghe thấy tiếng mèo gào trên mái nhà. Trán Đô chợt nhớ đến Mèo Cụt. Trán Đô chui qua một mảng tường thủng ra ngoài. Bầu trời đầy mây đen trôi nhanh. Trăng sau mưa tỏa ánh sáng nhàn nhạt xuống khu nhà. Và trên mái nhà, Trán Đô nhìn thấy Mèo Cụt đi lang thang và thi thoảng dừng lại gào lên thảm thiết. Trán Đô cất tiếng gọi Mèo Cụt. Nhưng Mèo Cụt không nghe thấy tiếng của Trán Đô. Tiếng Mèo Cụt trong đêm trăng buồn bã vô cùng. Trán Đô thẫn thờ và vụt chạy về ngôi nhà. Trán Đô muốn chạy đến bên ông già Tửu và cộng đồng những con búp bê gỗ xinh đẹp. Đứng trước cửa ngôi nhà đã đóng chặt một hồi lâu, Trán Đô lê từng bước về nhà kho. Trán Đô chui vào nhà kho và nằm xuống, Trán Đô nhắm mắt nhưng không ngủ được.

CHƯƠNG 4

Một đêm nữa lại đến trong cái nhà kho tối đen. Trán Đô buồn bã nằm trên một chiếc chổi cũ. Suốt cả ngày hôm đó Trán Đô đứng trong nhà kho nhìn ra ngoài qua bức tường thủng. Trán Đô thèm khát cuộc sống ở bên ngoài nhà kho. Nhưng tất cả mọi người đều từ chối Trán Đô: ông già Tửu, những con búp bê gỗ xinh đẹp và cả cậu bé cháu ông già Tửu tên là Nghĩa nữa. Cũng giống như nhiều cậu bé ở thị xã Đông này, trước kia Nghĩa rất yêu thích những con búp bê gỗ hiền lành và ngộ nghĩnh. Nhưng từ khi thị xã tràn ngập bọn khủng bố làm bằng chất dẻo thì Nghĩa không còn nhớ đến những con búp bê gỗ mà ông cậu ta làm ra. Trong ngăn kéo chiếc bàn học của Nghĩa chứa đầy bọn khủng bố các loại. Cứ đi học về là Nghĩa cho bọn khủng bố đấu võ với nhau. Trán Đô chưa một lần nào nói chuyện với Nghĩa. Nhưng Trán Đô tin rằng Nghĩa sẽ chẳng thèm ngó mắt tới Trán Đô. Đang nghĩ miên man bỗng Trán Đô nghe thấy những tiếng hát từ ngoài sân vọng vào. Trán Đô vội ngồi dậy và đến bên tường thủng nhìn ra sân. Trán Đô kinh hoàng nhận thấy một đàn chuột đồng vô kể đang ngồi ngả nghiêng giữa sân và hát:

*Thế giới bóng tối là của chúng ta
Ánh trăng lạnh lẽo mới tuyệt làm sao
Chúng ta căm ghét mặt trời, căm ghét loài người
Chúng ta sẽ cắn nát tất cả
Chúng ta muốn thành phố này
Vĩnh viễn chìm trong bóng tối
Trở thành vương quốc của chúng ta
Ôi vương quốc bóng tối
Rộng ra... rộng ra... rộng ra
Chúng ta sẽ làm cho những đôi mắt thích nhìn ánh sáng
Trở thành những đôi mắt mù
Chúng ta thích những xác chết
Và thù ghét những bông hoa
Kẻ nào chống lại cuồng vọng của chúng ta*

*Chúng ta sẽ cắn nát
Và chúng ta sẽ mang dịch hạch đến cho con người
Ôi dịch hạch, dịch hạch
Đây là sức mạnh lớn nhất của chúng ta.*

Bầy chuột vừa hát vừa bước đi chậm chạp vòng quanh nhau. Trán Dô rùng mình. Giọng hát của bầy chuột nặng nặng. Một con chuột dừng lại ngược nhìn con Long Trụi và hỏi:

“Thưa đại vương, tại sao chúng ta lại không tấn công mặt trời? Bóng tối thật quá ngăn ngại. Chúng ta chưa kịp cắn xé và tàn phá hết thị xã này thì mặt trời lại lên”.

Long Trụi xoa xoa bụng, nhìn lên vầng trăng:

“Và chúng ta sẽ tiêu diệt tất cả. Nhưng trước khi tấn công mặt trời chúng ta phải biến toàn thị xã này thành ổ dịch hạch của chúng ta. Các người có biết xứ sở bóng tối của chúng ta vừa có thêm một ai không?”.

Nghe Long Trụi hỏi, bầy chuột nhao nhao:

“Ai vậy? Ai vậy?”.

Long Trụi nói:

“Một thằng búp bê gỗ”.

Một con chuột bần khoăn hỏi:

“Nó đến xứ sở của chúng ta để làm gì? Đại vương hãy ra lệnh, chúng tôi sẽ cắn gãy cổ nó ra”.

Long Trụi thủng thảng đáp:

“Nó bị lão già Tửu đuổi ra khỏi nhà. Ta đã rủ rê nó nhập vào xứ sở bóng tối của chúng ta, nhưng nó đòi sống dưới ánh sáng mặt trời”.

Một con chuột khác quỳ xuống trước mặt Long Trụi:

“Xin đại vương hãy ra lệnh. Chúng tôi sẽ kết liễu đời nó ngay bây giờ”.

Long Trụi xoa xoa tay:

“Không được giết nó. Ta muốn biến nó thành nô lệ của ta. Ta căm thù bọn búp bê gỗ xinh đẹp. Ta muốn chính nó quay lại tiêu diệt đồng loại của nó. Những kẻ sống dưới mặt trời không muốn nó có mặt ở đó vì nó quá xấu xí. Đến một ngày gần đây thôi, nó chẳng có nơi nào trú ngụ ngoài Vương quốc bóng tối của chúng ta. Và nó sẽ chấp nhận Vương quốc bóng tối”.

Nghe bày chuột bàn tán, Trán Đô thấy máu trong người sôi lên. Trán Đô lao ra sân về phía bày chuột và hét lên:

“Ta sẽ tiêu diệt tất cả bày chuột hôi hám và độc ác chúng mày”.

Những tên chuột vệ sĩ vây lấy Trán Đô. Chúng tung ra những cú đấm vào mặt Trán Đô. Vừa đánh Trán Đô chúng vừa kêu rít lên. Trán Đô không làm sao tránh được trận đòn của những tên chuột vệ sĩ. Chỉ sau mấy phút, Trán Đô đã bị bọn chuột vệ sĩ của Lôg Trụi đánh gục. Sau khi đánh gục Trán Đô, bày chuột đã đến giờ tấn công vào các ngôi nhà. Chúng bỏ Trán Đô nằm sóng soài trên sân và biến vào bóng tối.

Khi Trán Đô tỉnh dậy đã thấy mình đang nằm trong góc nhà kho. Trán Đô mở mắt và nhận ra Mèo Cụt đang ngồi im lặng bên cạnh. Mèo Cụt nhìn Trán Đô, thở dài và nói:

“Tôi lang thang trong đêm và thấy cậu nằm trên sân, tôi đưa cậu về đây. Cậu đừng động vào lũ chuột ấy, chúng độc ác lắm, mà sức cậu thì yếu”.

Trán Đô ngồi dậy hỏi:

“Vậy cứ để chúng nó muốn làm gì thì làm ư?”

Mèo Cụt thở dài. Trán Đô sờ vào những chiếc móng cứng và sắc của Mèo Cụt và nói:

“Những chiếc móng của ông cứng lắm lũ chuột làm sao mà địch nổi”.

Mèo Cụt im lặng một lúc lâu mới cất tiếng buồn bã:

“Cậu nói đúng móng vuốt ta còn cứng và sắc lắm, còn dùng tốt lắm, nhưng ý chí của ta đã suy sụp. Khi tinh thần trong con người suy sụp thì vũ khí của anh ta trở nên vô dụng. Nhưng tôi tin sẽ có một hiệp sĩ xuất hiện và tiêu diệt những tên độc ác trong bóng tối”.

Trán Đô vội vàng hỏi:

“Ai vậy? Chàng hiệp sĩ ấy ở đâu?”.

“Hiệp sĩ đó chính là cậu. Cậu là người có ý chí và biết căm thù bóng tối”.

Trán Đô ngơ ngác:

“Cháu ấy à? Cháu sẽ thành hiệp sĩ à?”.

Mèo Cụt đáp:

“Đúng. Cậu chính là chàng hiệp sĩ ấy. Bây giờ cậu là một thằng bé, nhưng tôi tin cậu sẽ trở thành chàng hiệp sĩ”.

Đêm ấy, Trán Đô thao thức mãi không ngủ được. Trán Đô nằm và suy nghĩ mãi về câu nói của Mèo Cụt. Gần sáng Trán Đô ngủ thiếp đi. Trong mơ Trán Đô thấy mình vụt lớn lên. Trán Đô mặc áo giáp trắng, cầm một thanh gươm tỏa những tia sáng, nhảy lên một con ngựa trắng và xông vào xứ sở bóng tối. Và Trán Đô đã chiến thắng. Ông già Tửu chạy tới và ôm lấy Trán Đô. Trán Đô thét lên gọi ông già Tửu.

Sau tiếng kêu ấy, Trán Đô tỉnh giấc. Trán Đô thấy mình đang nằm trong nhà kho tối đen. Trán Đô nghe thấy xung quanh mình đầy nước tiếng huyền ảo. Trán Đô căng mắt nhìn. Một lúc sau Trán Đô nhận ra những kẻ ngự trị bóng tối đang ăn uống linh đình. Xung quanh Long Trụ là hàng trăm con chuột lớn bé. Chúng đang ăn uống cùng những gì chúng vừa cướp được. Cùng ăn uống với chúng là những con gián khoác lễ phục màu đen, những con rết lừ lừ nhưng luôn chứa trong miệng một thứ nọc độc có thể giết chết những kẻ khác, và cả một đám mây muỗi khổng lồ vừa bay lượn vừa hát một bài hát thật kinh hãi:

Chúng ta bay liệng trong bầu trời đen

Chúng ta sẽ thềm hút máu bọn hai chân

Chúng ta sống bằng máu của kẻ khác

Không có máu chúng ta không tồn tại

Chúng ta là những con chim của bóng tối

Chúng ta căm ghét bồ câu

Những con bồ câu trắng bay trong nắng thật đáng ghét

Chúng ta căm thù bồ câu

Chúng ta căm thù bọn hai chân

Chúng ta sẽ hút kiệt máu của thế giới này.

Trán Đô cảm thấy cái thế giới bóng tối vô cùng khủng khiếp và chứa đầy tội ác. Trán Đô lao như điên ra khỏi nhà kho. Trán Đô quyết định đi tìm ông già Tửu.

CHƯƠNG 5

Khi Trán Đô đến trước cửa ngôi nhà, Trán Đô nhận ra trong nhà đèn sáng trưng. Giữa nhà kê một chiếc bàn gỗ cổ. Trên bàn bày la liệt bánh trái và nước ngọt. Một chiếc bánh gatô ba tầng cắm những ngọn nến nhỏ cháy lung linh. Ông già Tửu ngồi ở giữa. Xung quanh ông là những con búp bê gỗ to nhỏ các loại. Trán Đô nhận ra chàng Thư Sinh và nàng Tóc Xoăn. Họ ăn mặc đẹp đẽ. Trán Đô len lén đến sau chiếc cánh cửa. Ông già Tửu rót một thứ nước màu mận chín vào từng chiếc cốc pha lê xinh đẹp cho những con búp bê còn ông thì rót cho mình một cốc rượu. Ông già Tửu cầm cốc rượu lên và nói từng tiếng một:

“Hôm nay là sinh nhật của Thư Sinh, ta nâng cốc chúc mừng cháu. Xin tất cả hãy nâng cốc”.

Tất cả những con búp bê vui vẻ nâng cốc và nói: Chúc mừng sinh nhật. Trán Đô hét vang lên: Chúc mừng sinh nhật. Sau tiếng hét của Trán Đô, ông già Tửu và những con búp bê ngơ ngác. Rồi những con búp bê đồng loạt lên tiếng: Ai nói thế nhỉ? Trán Đô chạy từ sau cánh cửa ra và nói to:

“Tôi đây, Trán Đô đây mà”.

Những con búp bê gỗ nhìn về phía Trán Đô. Nàng Tóc Xoăn ôm lấy cánh tay ông già Tửu và kêu lên:

“Ôi, sợ quá, con Quý gỗ”

Chàng Thư Sinh chạy lại bên ông già Tửu nói:

“Ông ơi, con Quý gỗ đến kìa”.

Ông già Tửu cầm một cây nến bước đến soi lên mặt Trán Đô. Mặt Trán Đô lấm lem bụi bặm trong nhà kho. Ông già Tửu nhìn Trán Đô một lúc lâu rồi khẽ nói:

“Mày đúng là một con quý thật rồi”

“Không! - Trán Đô gào lên: - Cháu là con búp bê gỗ của ông. Cháu là Trán Đô”.

Ông già Tửu dẫn giọng:

“Cút đi, nếu mày không muốn tao chẻ ra từng mảnh nhỏ và tống vào bếp. Mày không thấy những con búp bê xinh đẹp đang sợ run lên đấy à. Đi đi và đừng bao giờ trở lại thế giới của những con người xinh đẹp. Mày có thấy ai

xấu xí như mày không. Tao đã nói rồi, chỗ của mày là cái nhà kho tối tăm và ẩm mốc ấy”.

Ông già Từ nói xong quay trở lại ghế ngồi và rót nước cho những con búp bê gỗ. Ông già Từ nói:

“Uống đi các cháu. Đừng sợ. Con quý con ấy không làm gì được các cháu đâu”.

Nghe ông già Từ nói vậy, Trán Đô quay người, bỏ chạy. Trán Đô băng qua sân lao vào khu vườn. Trán Đô bước đến một gốc cây và ngồi xuống. Trán Đô ngửa mặt lên trời, mặt đầm đìa nước mắt. Cái cây bỗng cất tiếng từ vòm lá vọng xuống:

“Không được khóc, chàng trai”

Trán Đô lau nước mắt và hỏi:

“Ai đang nói với tôi vậy?”

“Ta đây, ta là cái cây con đang ngồi tựa lưng vào đó. Con có biết con sinh ra từ đâu không?”

“Tôi không cần biết nữa”.

“Con là một chàng trai búp bê gỗ và con sinh ra từ một cái cây”. - Cái cây rì rào nói.

Trán Đô đứng dậy, ngược nhìn vòm lá lớn từ trên lưng trời và hỏi:

“Nếu con sinh ra từ cây, hãy cho con trở về với cây. Con muốn là cây. Con không muốn làm một thằng búp bê gỗ”.

Cái cây nói:

“Con đã trở thành một chàng trai búp bê gỗ, nhưng con vẫn mang trong mình nguồn gốc của cây. Bản lĩnh của những cái cây thật cao cả và dũng cảm. Con hãy xứng đáng với nguồn cội của con. Hãy trở về cái nhà kho tối đen ấy. Rồi từ đó con sẽ tìm thấy thế giới ánh sáng của con. Đi đi, con trai yêu dấu của ta. Chẳng lẽ con lại là chàng trai hèn yếu hay sao?”.

Trán Đô lắng nghe tiếng thì thầm ấm áp của cái cây vọng xuống. Trán Đô lau nước mắt và bước về phía nhà kho.

Trong nhà kho tỏa ra một thứ ánh sáng lạnh lạnh. Trán Đô bước vào và nhận thấy nhà kho chen chúc những chuột, gián, rết, nhện, muỗi và hàng trăm những ngọn đèn nhấp nháy. Một lúc lâu, Trán Đô mới nhận ra những

ngọn đèn lạnh lẽo kia là bầy đom đóm. Một con gián khoác bộ lễ phục là thẳng ly đến trước Trán Đô cúi chào kiểu cách:

“Xin mời quý ngài ngồi vào chỗ của mình, tất cả đang chờ ngài để bắt đầu đại tiệc”.

Trán Đô thấy thức ăn, đồ uống bày la liệt trong nhà kho với đầy đủ các món ăn như chuối, lạc, ngô, cơm nguội, một chiếc bánh mì nham nhở vết gặm một khúc cá rán thò ra những chiếc xương nhọn, một miếng bánh gatô dính đầy bụi, một cái cánh gà, mấy quả trứng, những chiếc kẹo bọc giấy màu sắc sỡ và nhiều thứ khác. Lúc đó Trán Đô lại nhớ đến ngôi nhà và bữa tiệc sinh nhật chàng Thư Sinh do ông già Tửu tổ chức.

“Thế này là thế nào?” - Trán Đô hỏi.

Con gián cúi đầu đáp:

“Hôm nay, đại vương Long Trụ, con người cao quý nhất của Vương quốc bóng tối mở tiệc để chào đón ngài”.

Trán Đô cau mặt:

“Ta không phải là bạn của các người. Hãy nói với thẳng Long Trụ như thế”.

Con gián vẫn cúi đầu trước Trán Đô và nói:

“Thưa Hiệp sĩ Trán Đô kính mến, dù ngài không chấp nhận Vương quốc bóng tối của chúng tôi, nhưng với lòng kính trọng ngài, Đại vương Long Trụ đã mở đại tiệc để tỏ lòng ngưỡng mộ ngài”.

Trán Đô hỏi:

“Sao người lại gọi ta là Hiệp sĩ?”.

Con gián xoa xoa tay nói:

“Bởi Vương quốc bóng tối chúng tôi thấy ngài oai phong và có ý chí phi thường, khác hẳn những con búp bê yếu đuối và diêm dúa trong tủ kính của lão già Tửu ạ”.

Nghe con gián nói, Trán Đô tự nhiên thấy xúc động và một chút kiêu hãnh nữa. Trong đầu Trán Đô lại hiện lên giấc mơ mà Trán Đô đã thấy trong giấc ngủ. Thấy Trán Đô im lặng, con gián đến gần Trán Đô hơn và nói:

“Sau bữa tiệc này, ngài có thể ở lại Vương quốc của chúng tôi hay ra đi thì tùy ngài. Đại vương Lôg Trụi của chúng tôi không hề ép”.

Trán Đô không nói gì, phẩy tay đi về phía góc nhà kho và ngồi xuống mệt mỏi.

Con gián bước đến bên Lôg Trụi nói gì đó. Lôg Trụi gật gù. Sau đó con gián nói to:

“Đại vương Lôg Trụi ra lệnh các người nâng cốc chúc mừng Hiệp sĩ Trán Đô. Hãy nâng cốc và hát ca về Hiệp sĩ của chúng ta”.

Cả nhà kho huyên náo tiếng bày chuột. Tất cả những kẻ có mặt trong nhà kho tranh nhau ăn uống. Lũ đom đóm kết đèn lấp lánh. Bầy gián rung râu há hê. Những con rết độc vẫn im lìm như bản tính của chúng. Chúng là những kẻ luôn chứa trong mình nọc độc và sự thù hận. Trán Đô chưa bao giờ thấy cảnh tượng như thế. Bầy muỗi xòe xiêm áo mỏng như tơ, lượn từng vòng và hát:

*Xứ sở bóng tối có chàng Hiệp sĩ
Tên chàng là Trán Đô
Chàng có sức mạnh phi thường
Không ai có thể địch nổi chàng
Khi chàng khoác áo giáp và cầm gươm
Chàng đẹp và dũng mãnh làm sao
Với thanh gươm trong tay
Những kẻ chống lại bóng tối
Chàng có lòng bác ái bao la
Chàng rất thương yêu chúng ta
Những chuột, những muỗi và gián, rết
Chúng ta hát ca ngợi chàng
Hiệp sĩ của Vương quốc bóng tối.*

Trán Đô ngồi im lặng và quanh Trán Đô bày đom đóm kết đèn hoa lấp lánh. Chúng lượn từng vòng quanh Trán Đô. Những con chuột mang thức ăn đến chất đầy trước Trán Đô. Bầy gián vươn đôi râu dài và múa những điệu múa duyên dáng. Lúc đầu Trán Đô cảm thấy khó chịu, nhưng dần dần Trán Đô thấy có một cái gì đó nao nao trong ngực. Đèn, hoa, thức ăn,

những lời ca ngợi và sự cung kính của những kẻ trong bóng tối làm Trán Đô nhớ tới những lời dè bủ của những con búp bê trong tủ kính và việc ông già Tửu đã mấy lần đuổi Trán Đô ra khỏi ngôi nhà. Trán Đô vừa thấy tủ thân vừa thấy tức giận.

Những kẻ trong Vương quốc bóng tối ăn uống nhảy múa đến gần sáng. Khi chúng biến vào những xó xỉnh lẩn ra ngủ, Trán Đô thấy buồn vô hạn. Trán Đô cảm thấy hoang mang. Mèo Cụt vẫn lang thang trên mái nhà và thi thoảng lại gào thảm thiết. Trán Đô nằm không ngủ nhìn qua cửa sổ nhà kho. Phía ấy có một khoảng trời nho nhỏ nhấp nháy những vì sao. Trán Đô lại nhớ đến ngôi nhà có lửa ấm áp. Trán Đô muốn ở trong ngôi nhà đó cùng ông già Tửu và những con búp bê gỗ xinh đẹp. Nhưng ông già Tửu và những con búp bê anh em đó đã không chấp nhận Trán Đô. Bỗng Trán Đô vụt ngồi dậy. Trán Đô vừa nghĩ đến một người. Đó là cậu bé Nghĩa. Trán Đô sẽ đến gặp cậu bé Nghĩa để xin cậu nói với ông già Tửu cho Trán Đô ở lại ngôi nhà. Bây giờ cậu bé Nghĩa đã ngủ say. Sáng mai Trán Đô sẽ trở về ngôi nhà để gặp cậu bé Nghĩa. Nghĩ vậy, Trán Đô thấy bồn chồn.

Mèo Cụt trở về, lặng lẽ đến bên Trán Đô và nằm xuống. Bộ lông của Mèo Cụt ướt sương đêm. Trán Đô hỏi nhỏ:

“Ông lang thang trên mái nhà để làm gì?”.

“Tôi không ngủ được. Tôi cảm thấy có gì đó đang thay đổi trong máu của tôi”.

Trán Đô băn khoăn:

“Trong máu à? Cái gì ở trong máu?”.

Mèo Cụt cất tiếng trầm trầm:

“Tổ tiên tôi vốn là loài thú hoang. Sau đó được con người đưa về nuôi dưỡng. Chúng tôi sống đã lâu với con người và hiểu được tiếng người và giúp đỡ con người bắt chuột. Và sau bao ngày bị ông già Tửu hắt hủi, tôi phải sống chui lủi trong bóng tối lạnh lẽo, máu trong con người tôi dần dần chảy về thời hoang dã của tổ tiên tôi. Tôi bỗng thấy thèm xé xác những con chim bồ câu mà trước kia tôi yêu mến chúng”.

Nghe Mèo Cụt nói vậy, Trán Đô kêu lên:

“Ông không được giết chết những con bồ câu”.

Mèo Cụt buồn bã nói:

“Tôi cố gắng để không làm điều đó”.

Trán Đô ôm lấy Mèo Cụt, giọng Trán Đô dịu dàng:

“Ngày mai cháu sẽ đi gặp cậu Nghĩa. Cháu sẽ nói với cậu Nghĩa về chúng ta. Cậu Nghĩa là cháu nội của ông già Tửu. Ông già Tửu sẽ nghe theo lời khuyên của cậu Nghĩa. Ông già Tửu sẽ không xua đuổi chúng ta nữa.

Mèo Cụt thấy hào hứng:

“Cậu Nghĩa là niềm hy vọng cuối cùng của chúng ta. Tôi tin cậu sẽ thuyết phục được cậu ấy”.

PHẦN II

CHƯƠNG 6

Những buổi sáng của kỳ nghỉ hè cậu bé Nghĩa thường dậy rất muộn. Cả ngày cậu dong chơi với những đứa trẻ cùng xóm trong cái công viên nhỏ của thị xã. Thi thoảng cậu lại dùng tiền ăn sáng bố mẹ cho tiêu vào những trận chiến đấu nảy lửa của trò chơi điện tử. Ngoài ra cậu thường lang thang qua một số cửa hiệu bán đồ chơi để mua những con rôbốt mới. Đội quân rôbốt của cậu mỗi ngày một đông. Nhưng cậu vẫn cho Hiệp Sĩ Mặt Đen làm thủ lĩnh của đội quân rôbốt kỳ dị. Cậu thường mê ngủ thấy những trận đấu kiếm đẫm máu giữa những con rôbốt. Cậu la hét và kêu giết làm mẹ cậu tưởng cậu bị một gã thanh niên lêu lổng nào đó ngoài phố dọa nạt. Đã gần hai tháng hè rồi mà cậu không hề sờ đến sách vở. Khi Trán Đô leo được lên giường thì Nghĩa vẫn chưa ngủ dậy. Bên cạnh Nghĩa, Hiệp Sĩ Mặt Đen cũng đang ngủ nhưng tay vẫn lăm lăm một thanh gươm. Và chiếc giường của cậu như một bãi chiến trường. Những con rôbốt kỳ dị nằm ngổn ngang cùng với xe tăng và các loại súng ống, gươm đao. Khi Trán Đô đang quan sát đội quân của Hiệp Sĩ Mặt Đen thì Nghĩa tỉnh dậy. Trán Đô cười và nhanh nhẩu chào Nghĩa:

“Em chào anh Nghĩa”.

Nghĩa hỏi:

“Mày là đứa nào thế nhỉ?”

Trán Đô trả lời:

“Em là Trán Đô”.

Nghĩa kêu lên:

“Hóa ra mày chính là con Quý gỗ”.

“Em không phải là quý! - Trán Đô khẽ kêu lên. - Em là Trán Đô”

Tất cả bọn búp bê trong nhà tao đều gọi mày là Quý gỗ. Chúng nó đứa nào cũng sợ mày. Ông ta đã quăng mày đi tận đâu rồi cơ mà”.

Trán Đô buồn bã nói:

“Ông già Tửu vớt em vào nhà kho. Em van xin ông già Tửu mấy lần cho em được sống trong ngôi nhà này, nhưng ông cứ đuổi em đi. Ông già Tửu cũng gọi em là con Quý gỗ”.

Nghe Trán Đô nói, Nghĩa cười ngặt nghẽo:

“Nhìn mày cũng xấu như một con quý. Tại sao mày không ở trong nhà kho mà mò đến đây làm gì?”.

Trán Đô vội vàng nói:

“Trong ấy tối đen và nhiều chuột lắm. Em không muốn ở trong đó. Anh cho em ở lại đây”.

Nghĩa trợn tròn mắt:

“Ở lại đây à? Ngăn kéo của tao đã chật rồi. Hơn nữa nhìn mày chán lắm, phải oai phong như bọn rôbốt mới được. Thôi đi đi”.

Nói xong, Nghĩa định bỏ đi. Trán Đô chạy lại ôm lấy một ngón tay của Nghĩa và mếu máo:

“Anh cho em ở lại đây. Anh bảo em làm gì em cũng làm”.

Nghĩa bĩu môi:

“Mày thì làm được trò trống gì?”.

“Em làm được mà”.

“Mày biết võ không?”.

Trán Đô ngơ ngác rồi nói:

“Em không biết”.

“Mày biết đấu gươm không?”.

Trán Đô ấp úng:

“Không ạ”.

Nghĩa tỏ vẻ bực bội:

“Hỏi gì mà cũng không biết. Tao nghe ông tao và bọn búp bê nói về con Quỷ gỗ, tao nghĩ mà phải ghê gớm lắm, tao cũng định tìm mà để nhập vào đội quân của tao. Nhưng mà như thế này thì chẳng làm được trò trống gì. Vậy mà nên trở về cái nhà kho của mà đi”.

Lần này thì Nghĩa bỏ đi thật. Cậu ta mở tủ lấy ra một hộp bánh và ăn. Trán Đô lại tìm cách đến trước Nghĩa. Nghĩa chìa một chiếc bánh về phía Trán Đô và nói:

“Mày đói à, ăn đi”.

“Em không đói”.

“Thế mà muốn gì?”

“Em muốn ở lại đây. Anh cho em ở lại trong ngôi nhà này”.

Nói xong Trán Đô khóc. Nghĩa nhìn Trán Đô một lúc và nói:

“Nếu mà muốn ở lại đây thì mà phải chấp nhận một điều kiện”.

Trán Đô vội vàng kêu lên:

“Em xin chấp nhận mọi điều kiện”.

Nghĩa bĩu môi:

“Mày tưởng dễ lắm đấy à, đừng tưởng bỏ”.

“Anh cứ nói xem, em xin chấp nhận mà”.

Nghĩa thủng thẳng nói:

“Tao chỉ ra một điều kiện. Đó là mà phải đấu võ với Hiệp Sĩ Mặt Đen. Nếu mà thắng Hiệp Sĩ Mặt Đen thì tao cho mà ở lại tham gia đội quân của tao. Nếu mà thua thì đừng có xin xỏ gì nữa, chấp nhận không?”.

Trán Đô lưỡng lự:

“Nhưng em không thích đánh nhau”.

“Không thích thì đi đi, về cái nhà kho của mà mà ở”.

Nói xong Nghĩa đứng dậy định bỏ đi. Trán Đô kêu lên:

“Em chấp nhận”.

“Được rồi, nhưng không phải hôm nay. Sáng mai mà đến đây để thi đấu, nhớ chưa?”.

Nghĩa nói rồi bỏ đi. Trán Đô đứng trên mặt chiếc bàn ăn, lòng rối bời. Từ lúc sinh ra đến giờ, chưa bao giờ Trán Đô đánh nhau với ai. Ngày mai Trán Đô phải thi đấu với Hiệp Sĩ Mặt Đen. Gã đúng là một tên sát thủ. Lần đầu tiên nhìn thấy gã, Trán Đô đã sợ run lên rồi. Gã to lớn lừng lững, cơ bắp nổi cuồn cuộn, mặt lì lợm và lạnh như tiền. Nhưng Trán Đô muốn ở lại trong ngôi nhà ấm cúng này. Và Trán Đô chấp nhận điều kiện của Nghĩa đưa ra. Lúc này Trán Đô nghĩ tới ông Mèo Cụt. Trán Đô sẽ nhờ ông Mèo Cụt dạy cho Trán Đô mấy đường võ cơ bản. Ông Mèo Cụt đã một thời gian là một võ sĩ lừng danh. Ông Mèo Cụt có thể giúp Trán Đô chiến thắng gã Hiệp Sĩ Mặt Đen. Nghĩ vậy, Trán Đô nhảy từ bàn xuống đất và lao về nhà kho.

Nhà kho lúc nào cũng tối om. Trán Đô nghe tiếng ngáy của Mèo Cụt mới có thể tìm đến nơi Mèo Cụt đang ngủ. Trán Đô đánh thức Mèo Cụt. Mèo Cụt tỉnh dậy vươn vai mệt mỏi. Trán Đô nói:

“Sao ông ngủ nhiều thế?”.

Mèo Cụt ngáp và nói:

“Tôi còn việc gì ngoài ngủ và lang thang trong đêm nữa đâu”.

Trán Đô nói:

“Ngày mai cháu sẽ thi đấu với thằng Hiệp Sĩ Mặt Đen”.

Nghe Trán Đô nói vậy, Mèo Cụt nhóm dậy:

“Có chuyện gì vậy? Sao cậu lại thi đấu với thằng Hiệp Sĩ Mặt Đen? Cậu không biết nó là một tên sát thủ à?”.

Trán Đô nói nhỏ:

“Cháu có biết, nhưng cháu muốn trở về sống trong ngôi nhà mà cháu sinh ra. Anh Nghĩa nói nếu cháu muốn sống trong ngôi nhà cùng những người khác, cháu phải thi đấu với Hiệp Sĩ Mặt Đen. Chỉ khi cháu thắng, cháu mới được quyền trở về ngôi nhà”.

Mèo Cụt kêu lên:

“Cậu bé Nghĩa hư hỏng quá rồi. Cậu làm sao mà thắng được Hiệp Sĩ Mặt Đen. Đây là thằng rôbốt hung bạo nhất thị xã này”.

“Cháu biết - Trán Đô nói - Chính vì thế cháu muốn nhờ ông giúp đỡ”.

Mèo Cụt thở dài:

“Tôi bây giờ chẳng giúp gì được cậu đâu. Cậu nên từ bỏ trận đấu này. Tôi lo cho cậu lắm”.

Trán Đô vẫn hồ hởi:

“Cháu muốn ông dạy cho cháu vài đường võ để chiến thắng thắng Hiệp Sĩ Mặt Đen”.

Mèo Cụt nói:

“Ngày mai cậu phải thi đấu rồi. Dù tôi có dạy cậu cả ngày nay cũng làm sao kịp được. Võ thuật phải có một quá trình học dài lâu mới có thể sử dụng được. Như tôi đây, dùng võ bao nhiêu năm, thế mà mới bỏ một thời gian, chân tay đã trở nên lỏng ngóng. Bây giờ đến một con chuột nhắt tôi cũng khó mà thắng nổi. Tôi thành thật khuyên cậu tránh thắng Hiệp Sĩ Mặt Đen là thượng sách”.

Trán Đô bỗng nổi cáu:

“Ông không giúp cháu thì thôi chứ đừng làm cháu nhục khí. Cháu phải trở về sống trong ngôi nhà ấy. Cháu không chịu nổi đời sống trong thế giới nhà kho tối đen này. Cháu phải chiến thắng”.

Nói xong, Trán Đô ùng ùng bỏ đi. Mèo Cụt nhìn theo thở dài và lo lắng.

Đêm ấy khuya lắm Trán Đô mới ngủ được. Trong giấc mơ Trán Đô thấy mình trở về ngôi nhà. Mọi người trong ngôi nhà nồng nhiệt đón chào Trán Đô. Những con búp bê gỗ xinh đẹp múa hát quanh Trán Đô. Ông già Tửu vừa uống rượu vừa gật gù nhìn Trán Đô. Cậu Nghĩa đã đuổi gã Hiệp Sĩ Mặt Đen ra khỏi nhà và phong cho Trán Đô là Hiệp sĩ ánh sáng. Nàng Tóc Xoăn ôm một bó hoa hồng đến tặng Trán Đô. Trán Đô xúc động và hạnh phúc vô cùng. Lúc đó Trán Đô nhìn thấy Mèo Cụt lấp ló từ xa nhìn vào ngôi nhà. Trán Đô chạy ra cửa gọi to: “*Ông Mèo Cụt, ông Mèo Cụt, vào đây, vào đây*”. Tiếng gọi trong mơ làm Trán Đô tỉnh giấc. Trán Đô ngơ ngác và nhận ra Trán Đô đang ở trong nhà kho tối đen và hôi hám. Từ lúc đó cho tới sáng, Trán Đô không thể nào chợp mắt được nữa.

CHƯƠNG 7

Buổi sáng hôm nay là một buổi sáng đặc biệt của lũ trẻ. Hôm qua Nghĩa đã thông báo cho bạn bè của mình biết sáng nay sẽ có một cuộc đấu giữa Hiệp Sĩ Mặt Đen và Trán Đô. Sân đấu chính là chiếc bàn ăn nhà Nghĩa. Bọn trẻ đến mang theo những con rôbốt của chúng. Những con rôbốt được xếp đứng thành vòng tròn. Tên nào cũng lăm lăm trên tay các loại súng và gươm. Phía sau chúng là các loại xe tăng và xe cảnh sát có còi hú, đèn nhấp nháy và cả máy bay chiến đấu lên thẳng. Đứng ở giữa vòng đấu là Hiệp Sĩ Mặt Đen. Người gã bọc kín bởi một bộ áo giáp đen. Bên ngoài gã khoác một chiếc áo choàng đen. Gã đi một đôi giày cao cổ màu thép có găng dao găm ở cổ giày. Một chiếc đai lưng to, màu đỏ, có một chiếc đầu trâu với cặp sừng lớn nhọn hoắt được đúc bằng đồng bó chặt lấy bụng gã. Hai cánh tay gã để trần nổi cuồn cuộn những bắp thịt. Bên hông phải gã đeo một thanh gươm to bản có những lưỡi cửa sắc nhọn ở sống gươm và bên hông trái đeo một khẩu súng hai nòng. Một nòng phun lửa và một nòng để bắn đạn. Ngồi quanh chiếc bàn là bọn trẻ. Một số đứa mang theo những chiếc trống mà bố mẹ chúng mua cho trong dịp Trung thu. Khi bọn trẻ tập trung đông đủ thì Trán Đô bước đến. Tất cả nhìn Trán Đô im lặng rồi phá lên cười. Những con rôbốt nhìn Trán Đô và thấy ngứa ngáy chân tay. Nhiều con rôbốt đã rút gươm và súng ra khỏi bao. Những con rôbốt điều khiển xe tăng vội quay nòng súng về phía Trán Đô. Trong lúc đó, gã Hiệp Sĩ Mặt Đen vẫn khoanh tay và im lặng nhìn Trán Đô rồi nhếch mép cười. Nghĩa nhìn lũ bạn và lên tiếng:

“Đây là thằng búp bê gỗ Trán Đô, vì trán nó trồi ra như quả bưởi”.

Nghĩa nói đến đó thì tất cả sân đấu cười rú lên. Nhiều con rôbốt cười lăn ra sân đấu.

Nghĩa nói tiếp:

“Thằng Trán Đô bị ông tớ ném vào nhà kho ở với bọn chuột bẩn thỉu. Trong nhà tớ không ai thích nhìn thấy nó. Tớ ra một điều kiện với nó là nếu nó thắng Hiệp Sĩ Mặt Đen, tớ sẽ cho nó ở đây. Và hôm nay các cậu hãy chứng kiến cuộc đấu này”.

Trong khi Nghĩa nói, gã Hiệp Sĩ Mặt Đen mắt gườm gườm đi vòng quanh Trán Đô, thi thoảng gã lại tung chân đá gió về phía Trán Đô. Mỗi lần gã đá gió, Trán Đô thấy mát cả một bên tai. Quả thật cú đá của gã vô cùng mạnh.

Nghĩa quay về phía Trán Đô hỏi:

“Thế nào Trán Đô, mày đã sẵn sàng chưa? Đấu được rồi chứ?”.

Trán Đô gật đầu. Nghĩa phát tay ra hiệu: “Bắt đầu”.

Trống nổi lên cùng tiếng hò hét của bọn trẻ và tiếng hô đằng đằng sát khí của đội quân rôbốt: Giết! Giết! gã Hiệp Sĩ Mặt Đen vẫn khoanh tay bĩu môi nhìn Trán Đô. Trán Đô cũng đứng im nhìn gã. Thấy hai đấu thủ đứng im nhìn nhau, bọn trẻ thúc trống dồn dập và hò hét: “Ra trường đi Hiệp Sĩ Mặt Đen!”. Cả sân đấu náo nhiệt. Trán Đô ngơ ngác không biết phải làm gì. Chưa bao giờ Trán Đô ở trong hoàn cảnh này. Bọn trẻ vẫn hò hét thúc giục. Và đội quân rôbốt mỗi lần giơ súng, gươm lên cao lại hét lên: “Giết! Giết!”. Thấy hai đấu thủ đứng im nhìn nhau, Nghĩa hét to:

“Hiệp Sĩ Mặt Đen lao vào đi, mày sợ à. Lao vào đi, hạ thủ đi!”.

Sau tiếng thét đầy kích động của Nghĩa, Hiệp Sĩ Mặt Đen đi từng bước lừng lừng về phía Trán Đô. Trán Đô nghe thấy bước chân của gã làm rung cả sân đấu. Trán Đô lúng túng lùi lại. Hiệp Sĩ Mặt Đen đến trước Trán Đô cười khẩy và nói:

“Trông mày thật tội nghiệp, nếu mày quỳ xuống xin tao tha chết cho và biến ngay về cái nhà kho của mày thì tao không đấu với mày nữa, suy nghĩ và trả lời tao”.

Trán Đô nói:

“Không bao giờ tao quỳ xin mày cả. Tao đã chấp nhận lời thách đấu”.

Bọn trẻ nghe vậy, reo to:

“Ghê chưa, anh hùng chưa. Kia Hiệp Sĩ Mặt Đen, nghe nó nói chưa?”.

Ngay lúc ấy, như một tia chớp, gã Hiệp Sĩ Mặt Đen xoay người tung một cú đá trúng bả vai Trán Đô. Cú đá mạnh quá làm Trán Đô ngã vật về phía sau. Bọn trẻ thúc trống như điên. Trán Đô vội đứng dậy. Và như một mũi tên, Trán Đô lao vào. Một cú đá chính xác của Hiệp Sĩ Mặt Đen hất tung Trán Đô về phía sau. Trán Đô gượng ngồi dậy. Trán Đô nhìn thấy một chiếc

bút chì ở gần đó, Trán Đô cầm lấy làm vũ khí. Hiệp Sĩ Mặt Đen rút thanh gươm ra. Gã múa gươm vù vù tạo thành một cơn gió. Trán Đô lao vào. Gã Hiệp Sĩ Mặt Đen phát một đường gươm điêu luyện đánh tung chiếc bút chì ra khỏi tay Trán Đô. Bọn trẻ rú lên điên loạn. Gã Hiệp Sĩ Mặt Đen tra gươm vào vỏ. Trán Đô lại lao vào. Gã Hiệp Sĩ Mặt Đen lắc người tránh và tung một quả đấm vào đầu Trán Đô. Trán Đô văng người ra xa như bị ném. Bọn trẻ đồng thanh gào to: Hoan hô Hiệp Sĩ Mặt Đen. Không để cho Trán Đô hoàn hồn, gã Hiệp Sĩ Mặt Đen nhảy về phía Trán Đô. Với kỹ nghệ của một tên sát thủ, gã liên tiếp tung những cú đấm, cú đá vào Trán Đô. Trán Đô lúc này giống như một cái bao tải cát cho gã tập võ. Trán Đô làm sao chống đỡ nổi những cú đòn như trời giáng của gã. Trán Đô thấy hoa mắt, trời đất quay cuồng và ngã quỵ xuống sân đấu. Mặt mũi Trán Đô bê bết máu. Bọn trẻ đồng thanh đếm to: “Một, hai, ba, bốn, năm...” Và khi chúng đếm đến mười, Trán Đô vẫn nằm bất động. Nghĩa đứng lên tuyên bố:

“Thằng Quỷ gỗ đã bị đo ván. Như vậy, Hiệp Sĩ Mặt Đen vẫn bảo vệ được danh hiệu cao quý của mình”.

Bọn trẻ vỗ tay bôm bốp. Đội quân rôbốt cúi đầu thán phục gã Hiệp Sĩ Mặt Đen. Nghĩa mở tủ lạnh lấy một cốc nước lọc đổ vào mặt Trán Đô. Trán Đô từ từ tỉnh lại. Trán Đô mở mắt nhìn xung quanh và dần dần hiểu ra sự việc. Trán Đô khóc nức lên. Nghĩa dựng Trán Đô đứng dậy và nói:

“Từ nay mà đừng đòi ở lại trong ngôi nhà nữa nhé. Và nhớ đừng có bao giờ đấu với Hiệp Sĩ Mặt Đen của tao nữa. Thôi trở về nhà kho của mày đi. Nếu mày còn làm phiền tao, tao sẽ để cho Hiệp Sĩ Mặt Đen dạy cho mày một bài học”.

Sau đó, Nghĩa vớt Trán Đô trở lại cái nhà kho tối om và hôi hám. Mèo Cụt liếm sạch máu và băng bó vết thương cho Trán Đô. Nghe tin Trán Đô đấu với Hiệp Sĩ Mặt Đen bị thương, Lông Trụi và bọn chuột lâu la đến thăm Trán Đô. Chúng mang theo bao nhiêu là quà cáp. Trong góc nhà tối om và cô độc, Trán Đô rất xúc động bởi sự thăm hỏi nồng nhiệt của bọn Lông Trụi. Và lần đầu tiên Trán Đô thốt lên: “Xin cảm ơn các bạn”. Những ngày sau đó, bọn Lông Trụi thay nhau chăm sóc Trán Đô. Chúng mang đến cho Trán Đô đủ thứ thức ăn và lấy trộm cả rượu ngâm mật gấu của ông già Tửu

để chữa vết thương cho Trán Đô mau lành. Và trong những ngày ấy, lòng căm thù trong lòng Trán Đô bốc lên ngàn ngọn lửa cháy. Trán Đô căm thù chàng Thư Sinh, nàng Tóc Xoăn, Nghĩa và cả ông già Tửu nữa. Tất cả bọn họ đã xua đuổi Trán Đô ra khỏi cộng đồng mà đáng lẽ ra Trán Đô là một thành viên trong đó. Sau khi những vết thương trên người Trán Đô đã lành lặn, Vương quốc bóng tối của Long Trại đã mở tiệc mừng Trán Đô. Đêm ấy, chưa bao giờ Trán Đô thấy chuột, gián, rết, muỗi, đom đóm đông đến thế. Trán Đô đã uống không biết bao nhiêu là rượu thuốc của ông già Tửu trong một cái bình lớn mà bọn lâu la của Long Trại đã lấy được. Đêm hôm đó, chính Long Trại đã trao tặng cho Trán Đô một thanh gươm mà chúng làm từ một khúc xương lợn và một bộ áo làm bằng lông chuột. Khi Trán Đô mặc bộ áo lông chuột và đeo thanh gươm xương lợn vào thì tất cả những kẻ dự tiệc trong vương quốc bóng tối đứng dậy tung hô Trán Đô. Long Trại tự tay rót rượu vào hai chiếc cốc bạc và chạm cốc chúc mừng Trán Đô. Trán Đô uống đến say mềm. Trong giấc ngủ Trán Đô mơ thấy những cuộc tấn công chinh phạt thế giới của những con búp bê xinh đẹp. Trán Đô đã cùng bọn Long Trại phá tan chiếc tủ kính. Chàng Thư Sinh và nàng Tóc Xoăn trở thành tù binh của Trán Đô. Khẩu hiệu của bọn Long Trại là: *Biến thị xã thành thuộc địa của Vương quốc bóng tối*. Khát khao được sống trong thế giới ánh sáng của Trán Đô giờ biến thành nỗi hận thù tất cả những gì có trong thế giới đó. Đêm đêm Mèo Cụt nằm bên Trán Đô. Mèo Cụt nói cho Trán Đô nghe về cuộc sống dưới ánh mặt trời ấm áp, về tình nghĩa của con người. Nghe mãi Trán Đô nổi câu hỏi:

“Ông ca ngợi cuộc sống dưới ánh mặt trời thì tại sao ông lại cứ lang thang suốt đêm trên mái nhà như thế?”.

Mèo Cụt nói:

“Ta có lỗi. Hãy tha lỗi cho ta vì ta quá già rồi. Ta không kịp thay đổi được nữa. Ta có thể lẩn tránh ông già Tửu, nhưng ta không nhập vào thế giới của bọn Long Trại”.

Trán Đô gắt:

“Nếu không ở đây, ông bảo cháu phải đi đâu?”.

Mèo Cụt nói:

“Hãy tìm về ngôi nhà”.

“Nhưng họ kiên quyết đuổi cháu đi. - Trán Đô gào lên. - Cháu căm ghét họ. Ông đừng nói nữa”.

Mèo Cụt không làm thế nào khuyên giải được Trán Đô. Vì lúc này, lòng Trán Đô chỉ là sự tuyệt vọng và thù hận. Trán Đô nhập đội quân của Vương quốc bóng tối. Đêm đêm, Trán Đô luyện tập võ nghệ cùng với các tên vệ sĩ chuột. Lông Trụi trực tiếp truyền cho Trán Đô những miếng võ hiểm hóc và độc ác. Chỉ sau một thời gian chăm chỉ luyện tập, Trán Đô dễ dàng hạ đo ván các tên vệ sĩ chuột. Trán Đô lớn lên như thổi và trở thành một chàng trai lực lưỡng. Và đêm đêm, Trán Đô tham gia vào những đội quân của Lông Trụi tấn công vào những ngôi nhà. Thấy cái gì có thể cướp được là chúng cướp, thấy cái gì có thể phá được là chúng phá. Người ta đã dùng nhiều biện pháp để chống lại sự tàn phá của đội quân Lông Trụi nhưng đều vô hiệu. Họ không biết rằng, trong đội quân chuột gồm nghìn ấy có một con búp bê gỗ mang đầy lòng hận thù. Con búp bê gỗ ấy đã mách cho lũ chuột biết đâu là những cái bẫy và thức ăn nào có trộn lẫn bả chuột. Nhưng rồi có một số người đã nhìn thấy trong đội quân của Lông Trụi rầm rập đi qua sân hay trên các bức tường có một thằng người. Và các bạn đều biết rằng: thằng người đó chính là Trán Đô, con búp bê gỗ đáng yêu đã bị xua đuổi và khinh miệt. Sau mỗi lần đi cướp phá về, Trán Đô đều nói với Lông Trụi về ý định của mình tấn công vào cộng đồng búp bê gỗ và tàn phá những gì có trong ngôi nhà của ông già Tửu. Mỗi lần nghe Trán Đô nói, Lông Trụi đều ôm lấy Trán Đô thân mật và nói:

“Mối thù của ngài cũng chính là mối thù của Lông Trụi này. Ngày nào chưa trả được thù cho ngài thì Lông Trụi này ăn không ngon ngủ không yên”.

Nói như vậy chứ mỗi ngày Lông Trụi ăn không biết bao nhiêu là trứng gà, trứng vịt, cá kho, cá rán, bánh kẹo và cơm nguội nữa. Rồi ban ngày Lông Trụi chui vào thành trì của gã ngủ li bì. Đêm đến, gã ra lệnh cho những đội quân chuột tấn công vào các ngôi nhà do Trán Đô chỉ huy. Còn gã ở trong thành say sưa cùng các vũ nữ chuột. Bên cạnh gã lúc nào cũng có một tên Rết độc. Con Rết này là quân sư đặc lực cho Lông Trụi. Chính

tên quân sư Rết đã nhiều lần khuyên Lông Trụi nên cảnh giác với Trán Đô để tránh hậu họa về sau. Lông Trụi nghe nhưng chỉ hậm hừ. Và một lần Lông Trụi hỏi:

“Thằng Trán Đô có bụng phản ta à?”.

Quân sư Rết nhếch mép cười gằn:

“Nó không hề có bụng đó”.

Lông Trụi hỏi:

“Thế thì việc gì ta phải đề phòng. Người ăn nói lấm cẩm quá”.

Quân sư Rết trả lời:

“Đại vương phải đề phòng vì thằng Trán Đô là một con người. Bây giờ nó thù hận thế giới ánh sáng vì nó bị xua đuổi khỏi đó. Nhưng rồi nó sẽ nhận thức ra Vương quốc bóng tối của chúng ta. Và rồi sẽ có những thằng người trong thế giới ánh sáng tìm nó trở về. Nó hơn chúng ta vì nó có một thứ bảo bối. Và đấy là mối nguy hiểm duy nhất”.

Lông Trụi tò mò:

“Bảo bối à? Nó là thứ bảo bối gì mà ghê gớm vậy?”.

Quân sư Rết cúi đầu thưa:

“Đó là lương tâm. Lương tâm chính là mối hiểm họa lớn nhất đối với Vương quốc bóng tối của chúng ta”.

Lông Trụi cau mày nói:

“Người nói lảng nhảng những gì ta không hiểu. Lương tâm là cái quái gì vậy? Ta tin rằng không một cái gì có thể mạnh hơn dịch hạch của chúng ta. Từ nay người đừng nói gì về những điều ấy nữa. Nếu còn nói nữa thì ta chém đầu”.

Cũng từ đó, tên quân sư Rết không nói gì với Lông Trụi về Trán Đô nữa. Nhưng mỗi lần gặp Trán Đô hẳn luôn luôn lấm lét theo dõi.

CHƯƠNG 8

Vào một đêm yên tĩnh, nhưng con búp bê đang ngủ trong nhà chột bưng tỉnh bởi những tiếng kêu rít lên kinh khủng của những tên vệ sĩ chuột. Trong bóng tối mờ ảo của ngôi nhà, những con búp bê nhìn thấy lũ chuột

tràn vào trong ngôi nhà và đập phá không thương tiếc những gì chúng gặp. Những con búp bê sợ hãi chạy tìm nơi trốn. Nhưng bọn vệ sĩ chuột đã chặn mọi ngã đường. Con búp bê nào chống lại đều bị đánh gục. Cuối cùng những con búp bê bị dồn vào góc nhà. Bọn vệ sĩ chuột vây quanh chúng. Và từ trong đám vệ sĩ chuột Trán Đô bước ra. Với thanh gươm xương lợn, bộ quần áo lông chuột và một chiếc mặt nạ trắng toát làm bằng vỏ một quả trứng vịt, Trán Đô làm cho những con búp bê gỗ không nhận được ra mình. Trán Đô bước đến trước những con búp bê gỗ và rút thanh gươm ra. Những con búp bê rúm người lại. Nàng Tóc Xoăn khóc nức nở còn chàng Thư Sinh thì cúi đầu. Một ông búp bê già cả nhìn Trán Đô và hỏi:

“Người là ai mà đang đêm đến xứ sở của chúng ta để tàn phá như thế này”.

Trán Đô giận dữ nói:

“Xứ sở của các người à. Ta sẽ biến ngôi nhà này thành Vương quốc bóng tối. Tất cả các người sẽ làm nô lệ cho ta. Hàng ngày các người sẽ hầu hạ ta. Ta sẽ đày đọa các người”.

Nói đến đó, Trán Đô chỉ thanh gươm vào chàng Thư Sinh và nàng Tóc Xoăn và nói:

“Lôi hai đứa kia ra đây cho ta”.

Bọn vệ sĩ chuột lao vào lôi chàng Thư Sinh và nàng Tóc Xoăn đến trước Trán Đô. Nàng Tóc Xoăn kêu khóc thảm thiết còn chàng Thư Sinh thì run cầm cập. Trán Đô nhìn hai con búp bê và trong đầu Trán Đô lại vang lên những lời miệt thị Trán Đô của những con búp bê. Trán Đô thét lên:

“Các người đưa thặng kia về để hàng ngày bưng cơm rót nước cho ta, còn con bé kia hàng ngày giặt quần áo cho ta”.

Nghe lệnh của Trán Đô, bọn vệ sĩ chuột “dạ” vang và xô vào trói giết chàng Thư Sinh và nàng Tóc Xoăn lại. Những con búp bê khác ùa tới, người van xin, kẻ nguyện rửa Trán Đô. Trán Đô giận dữ vung thanh gươm xương lợn lên chém vào không khí vun vút làm cho những con búp bê gỗ lúi lại dạt vào nhau. Ông búp bê già vừa thở vừa nói:

“Người không phải là một con chuột, nhưng sao người lại tàn ác như thế?”.

Trán Đô nghe ông búp bê già nói chột im lặng. Ông búp bê già đứng cảm bước đến gần Trán Đô. Ông búp bê già nhìn vào chiếc mặt nạ Trán Đô đang đeo và nói:

“Người hãy bỏ chiếc mặt nạ ra để xem người là ai, vì ta biết người không phải là một con vật”.

Nghe ông búp bê già nói, Trán Đô giật mình, vội đưa tay lên như để giữ chiếc mặt nạ. Nhưng lúng túng thế nào Trán Đô lại làm rơi chiếc mặt nạ xuống nền nhà. Tất cả những con búp bê sừng người nhìn Trán Đô và bất chột cùng kêu lên: “Thằng Trán Đô, thằng Quỷ gỗ”. Tiếng kêu đó đã vô tình đẩy sự giận dữ của Trán Đô lên tột đỉnh. Trán Đô gầm lên: “Hãy trừng trị tất cả những con búp bê này”. Sau tiếng hét của Trán Đô, bọn vệ sĩ chuột ào vào. Những con búp bê gỗ trở thành những mục tiêu cho bọn vệ sĩ chuột thể hiện tài năng võ nghệ của chúng. Những con búp bê kêu khóc và bỏ chạy tán loạn. Ngôi nhà trong đêm trở thành nơi tra tấn dã man. Trong lúc đó, một nhóm chuột đi vơ vét thức ăn, một nhóm đưa chàng Thư Sinh và nàng Tóc Xoăn về nhà kho. Trán Đô đứng nhìn bọn vệ sĩ chuột đấm đá những con búp bê gỗ một lúc rồi bỏ đi.

Tiếng kêu khóc âm ỉ của những con búp bê gỗ làm ông già Tửu tỉnh giấc. Ông lần mò ra khỏi giường và bật đèn. Ông kinh hãi nhận ra trên nền nhà những con búp bê gỗ yêu quý của ông tóc tai rũ rượi, máu mê bê bết. Nhìn thấy ông già Tửu, tất cả những con búp bê gỗ òa khóc kêu lên:

“Ông ơi, tai họa, tai họa. Thư Sinh và Tóc Xoăn bị bắt đi mất rồi”.

Ông già Tửu vội hỏi:

“Có chuyện gì mà nên nông nỗi này? Bọn Lông Trụi lại đến đây phải không?”.

Một con búp bê nói:

“Đúng là bọn quân của Lông Trụi nhưng do một đứa khác cầm đầu. Thằng này còn ác hơn cả Lông Trụi ông ạ”.

Ông già Tửu có vẻ ngạc nhiên:

“Đứa nào mà ghê gớm vậy?”.

Con búp bê khóc và nói:

“Đó chính là thằng Trán Đô, thằng Quỷ gỗ”.

Ông già Tử kêu lên:

“Làm gì có chuyện đó. Ta không tin”.

Lúc này ông búp bê già bước lại và nói:

“Đúng là Trán Đô, thưa ông”.

Ông già Tử ngỡ ngàng:

“Thằng Trán Đô à, thằng Quỷ gỗ ấy à. Ta nghĩ nó bị mục nát trong cái nhà kho tối tăm và ẩm thấp đầy ròi cơ mà. Trước đây nó là một thằng bé yếu đuối sao bây giờ...”

Nói đến đó, ông già Tử im lặng về suy nghĩ. Rồi ông mở tủ lấy chai rượu ra ngồi uống. Những con búp bê vây quanh ông và van xin ông hãy trừng trị Trán Đô, cứu Thư Sinh và Tóc Xoăn. Uống xong mấy chén rượu, ông già Tử cầm chiếc đèn pin và đi xuống nhà kho. Ông mở cửa nhà kho tối tăm và bước vào. Mùi hôi hám và ẩm mốc trong nhà kho xộc vào mũi ông làm ông buồn nôn. Đã quá lâu rồi ông không bước vào cái nhà kho này. Khi còn làm những con búp bê gỗ, nhà kho luôn chất đầy gỗ và những dụng cụ làm việc của ông. Trong ánh sáng chiếc đèn pin ông thấy nhà kho đầy phân chuột và gián cùng với xương cá, xương gà, lợn, vỏ trứng và vỏ ngũ cốc. Lúc này cả nhà kho im lặng, không bóng một con chuột nào. Tất cả bọn Lông Trụi đã trốn dưới hang sâu và trên trần cốt ép. Ông soi đèn tìm kiếm hồi lâu nhưng không thấy dấu vết gì của Thư Sinh và Tóc Xoăn. “Chúng nó sẽ cắn nát những con búp bê xinh đẹp của ta mất thôi”. Ông già Tử vừa tìm kiếm vừa lẩm bẩm. Sau một hồi tìm kiếm không thấy gì, ông già Tử tức tối gọi to:

“Thằng Quỷ gỗ đâu, thằng Quỷ gỗ đâu, hãy mang trả lại cho ta Thư Sinh và Tóc Xoăn”.

Bỗng ông nghe tiếng động trên trần kho làm bằng cốt ép. Ông chiếu đèn về phía tiếng động. Từ lỗ thủng trần cốt ép, một bóng đen nhảy xuống đồng dụng cụ hỏng ở gần đó và một giọng nói cất lên:

“Quý gỗ đây”.

Ông già Tử giật mình dọi đèn về phía tiếng người vừa nói và ông nhận ra một kẻ hình người đứng đó. Ông mở to mắt để nhìn xem đó là kẻ nào. Nhưng ông vẫn không nhận ra. Trán Đô đứng trên một chiếc thùng thiếc

hông với bộ quần áo lông chuột, chiếc mặt nạ vỏ trứng vịt và thanh gươm xương lợn trên tay. Trán Đô nhìn ông già Tửu và nhếch mép cười gằn:

“Ông không nhận ra tôi sao?”.

Ông già Tửu lắc đầu:

Trán Đô nghiêng răng nói:

“Ông chóng quên quá. Mà như thế cũng phải, vì ông cố tình xua đuổi tôi. Ông bắt tôi phải sống ở nơi tối tăm như thế này”.

Ông già Tửu hỏi:

“Vậy ra mày là...”

“Tôi là Trán Đô, tôi là Quỷ gỗ”.

Nói xong, Trán Đô tháo chiếc mặt nạ ra. Ông già Tửu nhận ra Trán Đô, kêu lên:

“Thằng Trán Đô. Thằng Quỷ gỗ”.

“Đúng. Ta là Trán Đô, ta là Quỷ gỗ đây”.

Trán Đô nói và phá lên cười. Ngay lúc đó hàng trăm con chuột từ trên chiếc trần bằng cốt ép chui ra và rú lên cười. Cả nhà kho dậy lên tiếng cười như ma của bầy chuột.

Ông già Tửu run lên:

“Hãy trả lại ta Thư Sinh và Tóc Xoăn”.

Trán Đô nói:

“Chúng nó đã là tù binh của tôi. Tôi không giết chúng nó đâu mà ông sợ. Tôi chỉ bắt chúng sống ở Vương quốc bóng tối và hầu hạ tôi”.

Ông già Tửu giậm chân xuống đất và kêu lên:

“Mày ác quá thằng Quỷ gỗ”.

Trán Đô gào to:

“Ông mới là người ác, thằng Thư Sinh và con Tóc Xoăn mới là người ác, các người đã xua đuổi tôi, đã đẩy tôi vào thế giới này. Tôi sinh ra trong ngôi nhà, tôi cũng là một con búp bê gỗ, tại sao tôi không được quyền sống như các con búp bê gỗ khác, tại sao?”.

Tiếng hét của Trán Đô làm rung cả tấm trần cốt ép. Bầy chuột vội im bật và lấm lét nhìn Trán Đô.

Ông già Tửu nói:

“Tại mày xấu xí, những con búp bê không chấp nhận mày”.

Trán Đô gằn giọng:

“Được. Tôi sẽ bắt tất cả các người phải chấp nhận”.

Ông già Tửu im lặng một lúc lâu rồi nói:

“Hãy trả lại ta Thư Sinh và Tóc Xoăn”.

Trán Đô không trả lời ông già Tửu, quay mặt đi và ra lệnh:

“Hãy đuổi ông già này ra khỏi Vương quốc của chúng ta”.

Bầy chuột đồng thanh đáp: “Tuân lệnh”. Và ngay sau đó chúng tấn công vào ông già Tửu. Chúng rung tấm trần cốt ép làm bụi trút xuống mù mịt. Sau trận bụi phủ đầu thì hàng nghìn phi cơ muỗi càng cất cánh. Bầy phi cơ muỗi rít lên lao thẳng vào ông già Tửu và phóng những cái vòi muỗi nhọn sắc như những mũi tên. Cùng lúc đó bọn gián bắt đầu phun hơi độc. Mùi hôi nồng nặc phủ ngập nhà kho. Cả nhà kho gầm rít tiếng phi cơ muỗi và tiếng rú thét của bầy chuột. Ông già Tửu ho sặc sụa. Ông không thể nào chống đỡ được trận tấn công của đội quân của Vương quốc bóng tối. Ông vội vàng rời nhà kho. Ông trở về ngôi nhà. Tất cả những con búp bê vẫn chờ ông. Thấy bóng ông từ ngoài sân, chúng chạy ra bậc cửa đón ông và dồn dập hỏi ông:

“Ông có bắt được thằng Quý gỗ không?”.

“Ông có cứu được Thư Sinh và Tóc Xoăn không?”.

Ông già Tửu mệt nhọc bước vào nhà và ngồi xuống ghế. Những con búp bê leo lên chiếc bàn và đến trước ông chờ đợi.

Sau khi uống một cốc nước, ông già Tửu buồn bã nói:

“Ta đã gặp thằng Trán Đô, nó đúng là một con quỷ. Nó đã ra lệnh tấn công ta. Ta không cứu được Thư Sinh và Tóc Xoăn. Từ nay, đêm đến tất cả phải đóng cửa thật chặt. Ta sẽ tìm cách trừ khử chúng. Thôi đi ngủ đi”.

Những con búp bê vội vã chui vào chiếc tủ kính. Chúng đóng chặt tất cả các cửa. Đêm ấy, hầu như những con búp bê gỗ không dám ngủ. Mọi tiếng động trong đêm đều làm chúng giật mình sợ hãi. Đến gần sáng, chúng xúm quanh ông búp bê già hỏi:

“Chúng ta phải làm gì hở ông?”.

Ông búp bê già thở dài:

“Lỗi tại chúng ta cả thôi”.

Những con búp bê kêu lên:

“Sao lại tại chúng ta, sao lại tại chúng ta?”.

Ông búp bê già chậm rãi nói:

“Trán Đô cũng là một con búp bê gỗ. Trước kia Trán Đô là một cậu bé có một tâm hồn trong sáng. Nhưng chúng ta đã không chấp nhận Trán Đô chỉ vì hình thức bên ngoài Trán Đô không xinh đẹp mà chúng ta xua đuổi cậu ta. Trán Đô đã trở nên tuyệt vọng và hận thù chúng ta. Chúng ta có lỗi trong chuyện này”.

Những con búp bê gỗ lo lắng hỏi:

“Vậy chúng ta phải làm thế nào để chống lại thằng Quỷ gỗ?”.

Ông búp bê già nói:

“Chỉ khi nào chúng ta thật sự yêu thương Trán Đô, thật sự quên đi hình thức bên ngoài của Trán Đô và toàn bộ cộng đồng của chúng ta phải công bằng với Trán Đô thì lúc đó Trán Đô sẽ trở về với chúng ta. Chúng ta không thể chống lại Trán Đô bằng vũ khí và lòng thù hận. Vì Trán Đô chính là đồng loại của chúng ta. Rồi Trán Đô sẽ trở thành người tốt”.

Sau những lời nói của ông búp bê già, những con búp bê mỗi người theo đuổi ý nghĩa riêng của mình và chúng ngủ thiếp đi cho tới lúc ánh nắng mặt trời rọi sáng toàn bộ ngôi nhà.

CHƯƠNG 9

Khi bóng tối chìm xuống thì cái nhà kho trở nên nhộn nhịp. Đêm nay Trán Đô cùng bọn Lông Trụi ăn mừng chiến thắng đêm hôm trước. Lũ đom đóm làm nhiệm vụ kết đèn. Hàng trăm ngọn đèn đom đóm tỏa ra một thứ ánh sáng lạnh lạnh đến rợn người. Đại tiệc đã chuẩn bị đầy đủ. Lông Trụi khoác trên mình một chiếc áo choàng màu đỏ. Chiếc áo đó chính là mảnh vải nhung của mẹ Nghĩa mà bọn tay chân của Lông Trụi lấy được. Khi tất cả đã có mặt đầy đủ, Lông Trụi lên tiếng:

“Hôm nay chúng ta ăn mừng vì chúng ta đã thực hiện được khát vọng của Hiệp sĩ Trán Đô. Chúng ta đã dạy cho bọn búp bê một bài học thích

đáng. Chúng ta đã bắt được tù binh và thu được rất nhiều chiến lợi phẩm. Vậy xin nâng cốc chúc mừng Hiệp sĩ Trán Đô, một người hùng của Vương quốc bóng tối chúng ta”.

Lông Trụi nói xong nâng cốc rượu lên cao. Tất cả những kẻ dự tiệc làm theo và hô to: “Chúc mừng, chúc mừng”. Sau khi uống xong một tuần rượu, Lông Trụi phẩy tay ra hiệu cho một tên chuột. Gã chuột này bưng một cái nắp chai Coca-cola ra. Trong cái nắp chai có đựng một vật hình tròn sáng lấp lánh nhiều màu. Lông Trụi đứng lên bước lại bên Trán Đô và nói:

“Trong trận tấn công đêm qua, chúng ta thu được một bảo bối. Đó là một viên ngọc bảy màu. Vì sự phụng sự của Hiệp sĩ Trán Đô đối với Vương quốc bóng tối và vì sự tôn xưng của chúng ta đối với Hiệp sĩ, ta quyết định tặng cho Hiệp sĩ Trán Đô viên ngọc quý này”.

Nói xong, Lông Trụi thận trọng cầm lấy viên ngọc bảy màu mà thực chất là viên bi ve của cậu bé Nghĩa trao cho Trán Đô, Trán Đô xúc động đón lấy và nói:

“Cám ơn ngài Lông Trụi. Cám ơn các bạn”.

Tất cả những kẻ có mặt trong buổi tiệc đứng dậy vỗ tay hoan hô mãi không ngớt làm cho Lông Trụi phải vẫy tay ra hiệu. Khi tiếng vỗ tay ngừng, Lông Trụi nói:

“Trong bữa tiệc hôm nay chúng ta cũng cần biết những tên tù binh của chúng ta. Hãy đưa hai tên tù binh ra đây”.

Bọn vệ sĩ chuột đưa Thư Sinh và Tóc Xoăn từ trong cái hang chuột ở góc nhà sát chân tường ra. Chúng dẫn Thư Sinh và Tóc Xoăn đến trước mặt Lông Trụi và Trán Đô. Lông Trụi nhìn hai con búp bê đầu tóc rối tung, quần áo, mặt mũi lem luốc và ôm bụng cười sặc sụa. Khi thấy Thư Sinh và Tóc Xoăn, Trán Đô quay mặt đi hướng khác. Lông Trụi chỉ tay về phía Trán Đô hỏi Thư Sinh và Tóc Xoăn:

“Các người có biết ai kia không?”.

Chàng Thư Sinh và Tóc Xoăn liếc mắt về phía Trán Đô rồi lại cúi mặt xuống.

Lông Trụi rít lên:

“Có biết ai kia không?”.

Đến lúc đó Thư Sinh và Tóc Xoăn mới nói:

“Đó là thằng Quỷ gỗ”.

Nghe vậy, Trán Đô giận tím người, tay nắm chặt vào đốc thanh gươm xương lợn, Lông Trụi lại rít lên:

“Nói láo. Đây là Hiệp sĩ Trán Đô người hùng của Vương quốc bóng tối chúng tao”.

Nói xong, Lông Trụi vác cái bụng tròn căng đến bên Trán Đô và nói:

“Hai tên tù binh này tùy Hiệp sĩ xử tội. Ngài chỉ cần ra lệnh một tiếng là bọn vệ sĩ sẽ thực hiện ngay”.

Một tên vệ sĩ chuột đến trước Trán Đô và Lông Trụi cúi đầu thưa:

“Thưa đại vương Lông Trụi và Hiệp sĩ Trán Đô, với hai tên tù binh này thì cứ treo cổ chúng là xong. Nếu không thì ngài Quân sư Rết cho một ly rượu độc của Quân sư thì cả hai sẽ đi đời ngay ạ”.

Lông Trụi hỏi Trán Đô:

“Ngài nghĩ thế nào, Hiệp sĩ?”.

Trán Đô vẫn quay mặt đi hướng khác, nói:

“Tôi không thèm giết chúng cho bẩn tay. Tôi muốn chúng trở nên xấu xí như những con quỷ rồi thả chúng về ngôi nhà với ông già Tửu của chúng”.

Nghe Trán Đô nói vậy, Lông Trụi quát to:

“Chúng bay đâu, hãy làm cho hai con búp bê này trở thành xấu xí rồi thả chúng về”.

Ngay lập tức bọn vệ sĩ chuột xông đến lôi Thư Sinh và Tóc Xoăn vào chiếc hang tối om. Một lúc sau, tiếng kêu thét đau đớn của Thư Sinh và Tóc Xoăn vọng ra nghe thật thương tâm. Bọn vệ sĩ chuột đã cắn đứt tai, vệt mũi Thư Sinh và Tóc Xoăn. Gần sáng hôm đó, một nhóm vệ sĩ chuột đã trói chặt Thư Sinh và Tóc Xoăn, nhét giẻ vào mồm rồi bí mật mang họ đặt vào giường ông già Tửu.

Buổi sáng tỉnh dậy, ông già Tửu giật mình nhận thấy có hai kẻ lạ mặt bị trói và bịt mồm nằm trên giường mình. Ông cười trói, lấy giẻ nhét trong mồm Thư Sinh và Tóc Xoăn ra. Thư Sinh và Thư Sinh nước nở khóc:

“Ông già Tửu ơi, chúng cháu đây, hãy trả thù cho chúng cháu”.

Ông già Tửu tròn mắt nhìn và hỏi:

“Các người là ai mà leo lên giường ta kêu khóc thế này?”.

“Chúng cháu là Thư Sinh và Tóc Xoăn của ông đây mà”.

Ông già Tửu:

“Thư Sinh và Tóc Xoăn à? Nhưng nhìn các người lạ lắm”.

Thư Sinh và Tóc Xoăn khóc và nói:

“Thằng Quỷ gõ ra lệnh cho bọn chuột làm cho chúng cháu trở nên xấu xí như thế này”.

Lúc này ông già Tửu đã nhận ra hai con búp bê xinh đẹp và yêu quý của ông. Ông già Tửu kêu lên thất thanh và ôm lấy chúng. Hai con búp bê khóc thảm thiết hơn làm ông già Tửu khóc theo. Trưa hôm đó, ông quyết định mở cuộc truy lùng Trán Đô. Ông mở hết mọi cửa trong cái nhà kho và vứt hết những đồ đạc, dụng cụ hỏng ra sân. Ông dỡ cả tấm trần cốt ép xuống. Nhưng ông không tìm được Trán Đô và một con chuột nào. Tất cả đã theo một đường hầm bí mật thoát ra khỏi nhà kho. Chỉ có bọn gián là bị tiêu diệt khá nhiều. Ông già Tửu thất vọng trở về ngôi nhà. Ông nhìn Thư Sinh và Tóc Xoăn trở nên xấu xí, lòng ông buồn vô hạn.

CHƯƠNG 10

Sau khi phải dời bỏ khỏi nhà kho, Trán Đô cùng bọn Lông Trụi rút quân theo một đường hầm bí mật của chúng mà lâu nay trừ những trường hợp đặc biệt chúng mới sử dụng. Đường hầm này bọn Lông Trụi đã đào từ nhiều năm trước chạy từ góc nhà kho của ông già Tửu đến vườn sau của một nhà giàu có bán cà phê nổi tiếng đông khách ở thị xã Đông. Đây là một đường hầm rộng và tối như bưng. Những người yếu bóng vía không dám mò xuống đường hầm này. Dọc con đường hầm thi thoảng lại có một kho chứa thực phẩm khô. Đoạn giữa đường hầm là nhà mồ của bọn chuột. Đó là một cái hang rộng khi đi qua đó Trán Đô phải cố nén nếu không Trán Đô đã bị nôn thốc nôn tháo vì mùi tanh tưởi xộc vào mũi. Phần cuối đường hầm nối liền với một cái cống ngầm khá lớn. Lông Trụi cho quân của gã tập kết ở đó. Lông Trụi đến bên Trán Đô và nói:

“Đây là thánh địa của chúng ta. Khi chúng ta rút quân xuống đây thì bọn hai chân không thể làm gì được chúng ta cả. Bây giờ ngài cứ nghỉ ngơi thoải mái. Ngày mai chúng ta sẽ vạch kế hoạch tấn công mới”.

Sau đó Long Trại ra lệnh cho tay chân chuẩn bị phòng ngủ cho Trán Đô. Bọn chuột tha đến một miếng mút để làm giường và một mẫu nệm để thắp sáng cùng với một ít thức ăn. Trán Đô cởi bộ quần áo lông chuột và nằm lên giường. Chiếc giường mút thật êm ái. Chưa bao giờ Trán Đô được nằm trên một chiếc giường như thế. Chỉ một lát sau Trán Đô đã ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ Trán Đô mơ thấy Mèo Cụt đi tìm mình. Gặp Trán Đô, Mèo Cụt khóc nức nở. Trán Đô tỉnh giấc. Một tên vệ sĩ chuột thấy Trán Đô tỉnh giấc mò đến và nói:

“Khuya lắm rồi, ngài tỉnh giấc làm gì. Đêm nay Đại vương Long Trại cho tất cả được nghỉ ngơi”.

Trán Đô ngồi trên giường im lặng một lúc rồi đứng dậy mặc bộ quần áo lông chuột và đeo thanh gươm xương lợn. Tên vệ sĩ chuột hỏi:

“Ngài định đi đâu vậy?”.

Trán Đô nói:

“Ta phải trở lại nhà kho”.

Tên vệ sĩ chuột chấp tay cúi người trước Trán Đô xun xoe:

“Ngài cần gì cứ ra lệnh cho chúng tôi thực hiện. Ngài cứ việc nằm nghỉ cho khỏe”.

Trán Đô nói:

“Cám ơn. Ta có việc riêng”.

Nói xong, Trán Đô đi về phía đường hầm. Trán Đô theo đường hầm đến nhà kho. Cái nhà kho như rộng hơn khi đồ đạc được dọn đi nhiều. Trán Đô nhìn quanh nhưng không thấy Mèo Cụt đâu. Trán Đô lách qua cửa nhà kho và đi ra ngoài. Đêm đã khuya, sân nhà ông Tửu rộng thênh thang và vắng lặng không một bóng người. Trán Đô đi vòng quanh sân và tìm vào bếp nhưng vẫn không thấy Mèo Cụt. Trán Đô ân hận vì thời gian vừa qua, Trán Đô say sưa với những cuộc tấn công, cướp bóc mà quên không nghĩ tới Mèo Cụt. Bỗng Trán Đô nhớ ra Mèo Cụt thường lang thang trên mái nhà vào những đêm khuya khoắt như thế này. Trán Đô tìm đường leo lên mái

nhà. Từ trên mái nhà Trán Đô nhận thấy thị xã trong đêm yên tĩnh và lấp lánh những ánh đèn. “Thành phố đẹp quá”, Trán Đô buột miệng kêu khẽ lên. Và ngay sau đó một nỗi buồn đau tràn ngập trong lòng Trán Đô. Trán Đô sinh ra và lớn lên chưa được ngắm nhìn thành phố đẹp đẽ và thơ mộng trong đêm như thế này thì đã bị xua đuổi, hắt hủi và phải sống trong nhà kho và đường hầm tăm tối. Trong lúc Trán Đô đang đắm chìm trong suy nghĩ thì tiếng gào của Mèo Cụt cất lên. Tiếng gào buồn bã và cô độc. Tiếng gào của Mèo Cụt giống tiếng của những oan hồn. Trán Đô vội chạy về phía tiếng gào. Ngay gần đầu hồi ngôi nhà, Mèo Cụt đang đó đó mở to đôi mắt nhìn về một nơi tối thẫm phía xa. Thấy Mèo Cụt, Trán Đô vội gọi:

“Ông Mèo Cụt, ông Mèo Cụt ơi!”.

Mèo Cụt từ từ quay lại nhìn Trán Đô nhưng không nói một lời nào. Trán Đô bước vội đến trước Mèo Cụt:

“Cháu là Trán Đô đây mà. Ông Mèo Cụt, ông có nhận ra cháu không? Những ngày vừa rồi ông đi đâu mà cháu không nhìn thấy ông?”

Mèo Cụt vẫn đứng như bất động hồi lâu mới lên tiếng:

“Cậu Trán Đô đấy à? Cậu còn nhớ tôi à?”.

Trán Đô vội nói:

“Sao ông lại nói như thế, cháu nhớ ông và đi tìm ông”.

“Cậu tìm tôi để làm gì cơ chứ. Đạo này đi đâu tôi cũng nghe người ta nói về cậu”.

Trán Đô vội vã hỏi:

“Họ nói những gì về cháu hở ông Mèo Cụt?”.

Mèo Cụt ngồi xuống liếm bộ lông ướt vì sương đêm rồi nói:

“Họ nói với nhau về con Quỷ gỗ chuyên đi gieo rắc nỗi sợ hãi ở thị xã này mỗi khi đêm đến”.

Trán Đô cãi:

“Cháu không phải là con Quỷ gỗ. Cháu là một thằng búp bê”.

Mèo Cụt nói:

“Trước kia thì thế, nhưng bây giờ khác rồi”.

“Nhưng họ đã đuổi cháu ra khỏi thế giới của cháu. - Trán Đô giận dữ - Họ cố tình đẩy cháu vào bóng tối”.

Mèo Cụt đứng dậy nhìn thẳng vào đôi mắt của Trán Dô:

“Tôi không thể hiểu làm sao cậu có thể kết bạn được với bọn Lông Trụi?”.

Trán Dô ngồi xuống thở dài và nói:

“Trong lúc ông già Tửu, anh Nghĩa và những con búp bê gỗ đuổi cháu đi thì bọn Lông Trụi đã đối xử tốt với cháu”.

Mèo Cụt nói:

“Chúng không tốt gì với cậu đâu. Chúng chỉ biến cậu thành công cụ phục vụ cho chúng thôi. Khi nào chúng biến cả thị xã này thành Vương quốc bóng tối của chúng, chúng sẽ lại đuổi cậu đi hoặc biến cậu thành nô lệ của chúng”.

Trán Dô hỏi:

“Thế ông bảo cháu phải làm gì?”.

Mèo Cụt liếm liếm mái tóc đã quá dài của Trán Dô rồi tung lên vì gió trên mái nhà và nói nhỏ:

“Cậu phải làm cho ông già Tửu hiểu được cậu. Ông ấy chỉ vì buồn bực mà ghét bỏ cậu. Chứ thực ra ông ấy là một người rất tốt”.

Nghe vậy, Trán Dô đứng phắt dậy và nói to:

“Không bao giờ Trán Dô này gặp ông già ấy nữa”.

Nói xong, Trán Dô bỏ đi. Mèo Cụt đứng nhìn theo Trán Dô. Mặt Mèo Cụt trông buồn bã vô cùng.

Trán Dô đi lang thang trong khu nhà ông già Tửu. Rồi Trán Dô đi qua khu vườn nhỏ của ông già Tửu. Trong vườn có rất nhiều cây cảnh. Những khóm hồng trong đêm tỏa hương sức nức. Trán Dô nhìn thấy rất nhiều chậu hoa đẹp. Trán Dô đi qua một khóm hồng và chạm mạnh vào một bông hồng. Bông hồng cất tiếng nói:

“Anh bạn đi cẩn thận chứ kẻo làm nhàu những chiếc cánh hoa của tôi. Ông già Tửu biết được sẽ không tha cho anh bạn đâu”.

Nghe bông hồng nhắc đến tên ông già Tửu, Trán Dô liền quay lại và sẵn giọng:

“Mày vừa nói gì đấy?”.

Bông hồng bỗng kêu lên:

“Anh là ai mà nói năng tục tĩu thế?”.

“Tao là Trán Đô - Trán Đô vênh mặt lên nói: - Thế còn mày là ai, hử?”.

“Ôi, - Bông hồng kêu lên ngạc nhiên. - Tôi là hoa hồng. Tôi đại diện cho vẻ đẹp và tình yêu. Ông già Tửu vô cùng yêu quý và nâng niu chúng tôi. Sáng nào ông chẳng dậy sớm để tắm mát cho chúng tôi. Anh bạn từ đâu đến mà không biết chúng tôi? Mà sao người anh bạn hôi thế?”.

Trán Đô gầm lên:

“Câm mồm đi. Tao sẽ tiêu diệt tất cả chúng mày để xem chúng mày còn đẹp nữa không!”.

Nói xong Trán Đô rút thanh gươm xương lợn ra và chém đứt cánh một bông hồng. Bông hồng kêu thét lên. Tất cả những bông hoa trong vườn thức dậy và kêu cứu. Cả khu vườn nhỏ trồng hoa táo tác và hoảng sợ. Trán Đô vội vã rời khu vườn. Trán Đô lần theo đường hầm bí mật của bọn Lông Trụi về đến khu cống nước ngầm vào gần sáng. Trán Đô đến gặp Lông Trụi và nói về câu chuyện ở vườn trồng hoa. Lông Trụi liền triệu tập bọn tướng lĩnh chuột đến để bàn. Bọn Lông Trụi quyết định mở chiến dịch lấy tên: *Chiến dịch hủy diệt cái đẹp và tình yêu.*

PHẦN III

CHƯƠNG 11

Trong đêm trăng thị xã trở nên thanh bình hơn. Mảnh vườn trồng hoa và cây cảnh của ông già Tửu trở nên lộng lẫy lạ thường. Dưới ánh trăng tất cả như được dát vàng. Những bông hoa đung đưa múa cùng những ngọn gió cuối hè dịu dàng, mát mẻ. Những chàng nhạc công Đế Mèn say sưa chơi bản *Nguyệt ca* của ca sĩ kiêm nhạc sĩ nổi tiếng Họa Mi. Các chàng và các nàng Nhái Xanh cặp đôi trong nhịp múa. Trên thảm cỏ êm và mượt như nhung, các ông Cóc uống rượu và ngắm trăng, nghe nhạc. Cảnh vườn hoa đêm nay như chốn thần tiên. Bỗng trời đất tối sầm. Mọi người trong mảnh vườn ngược mắt lên nhìn trời. Một đám mây đen khổng lồ hình thù kỳ dị như một con quái vật đang che khuất vầng trăng. Và ngay sau đó, tất cả

nghe thấy tiếng hò hét hung dữ từ xa vọng tới. Khi tất cả chưa kịp hiểu ra điều gì thì Trán Đô xuất hiện. Theo sau Trán Đô là một đội quân chuột đông vô kể, gươm giáo tuốt trần, tỏa ánh sáng lạnh người. Một ông Cóc nhận ra Trán Đô kêu lên:

“Quý gõ đến! Quý gõ đến!”

Nghe đến Quý gõ, những chàng và nàng Nhái Xanh vội biến mất dưới đám cỏ. Các nhạc công Đế Mèn chui vội vào hang đánh rơi cả nhạc cụ, những bông hoa vội cụp cánh lại và lấp vào tán lá. Chỉ còn lại những ông Cóc vốn đã già và cũng là những người gan lì ở lại. Trán Đô bước vào giữa mảnh vườn nhìn lướt qua rồi nói:

“Những kẻ đại diện cho vẻ đẹp và tình yêu đâu? Sao bây giờ lại trốn nhanh thế?”.

Một ông Cóc bước chậm chạp đến trước Trán Đô, húng hắng ho và hỏi:

“Thưa các ông, đây là khu vườn hoa xinh đẹp, nếu các ông muốn ngắm hoa nghe nhạc thì xin bỏ gươm giáo ở bên ngoài cho”.

Trán Đô quát to:

“Lão Cóc điếc kia thì biết cái gì. Ta đến đây không phải để nghe nhạc, ngắm hoa. Ta đến đây để tàn phá tất cả. Vương quốc bóng tối không cần đến những bông hoa diêm dúa kia”.

Bọn lính chuột gào lên:

“Vương quốc bóng tối không cần đến những bông hoa diêm dúa kia”.

Ông Cóc vội xua tay:

“Ấy ấy, xin ngài đừng nói như thế. Xin ngài nói với quân của ngài hãy đừng làm tổn thương đến những bông hoa. Xin các ngài rút quân cho”.

Trán Đô rút thanh gươm xương lợn ra khỏi vỏ và gằn giọng:

“Ta không có thời gian để nghe người nói lằng nhằng. Hỡi ba quân, chúng ta hãy thực hiện *Chiến dịch hủy diệt cái đẹp và tình yêu*, vì xứ mệnh của Vương quốc bóng tối, tiến lên!”.

Sau tiếng hô của Trán Đô, đội quân chuột rít lên “giết, giết” và ồa vào mảnh vườn. Chúng vung gươm chém bất cứ cái gì chúng nhìn thấy. Những bông hồng không thể nào chạy thoát được bọn Lông Trụi. Tiếng kêu khóc vang dậy cả mảnh vườn. Cánh hoa rụng đầy trên cỏ. Các ông Cóc lao vào

ngăn bọn Lông Trụi đều bị chúng đánh ngã. Một số hoa hồng dùng cảm lấy gai đâm vào những tên lính chuột làm chúng kêu rít lên. Nhưng đội quân chuột quá đông và hung bạo nên chỉ trong chốc lát, cả vườn hoa lộng lẫy trở thành bãi chiến trường la liệt những bông hoa bị chém gục. Các ông Cóc không làm gì được để ngăn cản tội ác của bọn Lông Trụi chỉ biết nghiêng răng ken két vì đau đớn và căm thù. Sau khi hoàn thành *Chiến dịch hủy diệt cái đẹp và tình yêu*, Trán Đô thu chiến lợi phẩm và rút quân về. Sáng hôm sau, tin về bọn Lông Trụi do Trán Đô chỉ huy đã tàn sát rất nhiều hoa hồng được lan đi khắp nơi. Và nỗi kinh hoàng về Quỷ gỗ lại càng tăng. Suốt cả ngày hôm đó, ông già Tửu phải băng bó cho những bông hồng bị thương.

Sau cuộc tàn sát của bọn Lông Trụi ở xứ sở hoa hồng, ông già Tửu đã mua rất nhiều bẫy sắt và trộn cả bả vào thức ăn rải khắp nơi để tiêu diệt bọn Lông Trụi. Rất nhiều quân của Lông Trụi bị sa bẫy hoặc ăn phải thức ăn trộn bả. Nhưng đội quân chuột quá đông và những con chuột con ra đời quá nhiều nên lực lượng của Lông Trụi không ảnh hưởng nhiều lắm. Nhiều xác chuột được đưa về hầm mộ. Trán Đô đã chứng kiến công việc của bọn chuột trông coi hầm mộ. Đây là cảnh tượng khủng khiếp nhất mà Trán Đô nhìn thấy từ khi ra đời đến nay. Trong hầm mộ, bọn Lông Trụi lột da những con chuột bị chết để may quần áo. Những con nào chết vì bẫy thì chúng xé thịt ra làm lương khô. Sau đó chúng quăng từng đồng xương chuột vào hầm mộ. Sau khi chứng kiến cảnh đó, Trán Đô không làm sao ngủ được trong nhiều đêm. Trán Đô gặp Lông Trụi và phản đối việc làm của bọn chúng.

Trán Đô nói:

“Ngài phải ra lệnh cho tướng sĩ của ngài không được làm chuyện đó nữa. Ngài biết những con chuột bị lột xác, xé thịt là ai không?”

Lông Trụi tỏ vẻ ngạc nhiên và trả lời:

“Chúng nó là những con chuột”.

“Đúng thế rồi. - Trán Đô nói - Nhưng họ là đồng loại của ngài. Ngài phải chôn cất họ tử tế chứ!”

Nghe Trán Đô nói vậy, Lông Trụi lăn ra đất cười. Rồi Lông Trụi nói với Trán Đô:

“Đồng loại ư? Đồng loại là cái gì? Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi chưa thấy ai nói vậy”.

Nói xong, Long Trại lại cười sặc sụa. Trán Đô lắc đầu và bỏ đi. Bắt đầu Trán Đô thấy hoang mang. Trán Đô không thấy ý nghĩa gì trong các cuộc tấn công tàn phá nữa. Đêm ấy, lúc Trán Đô đang mơ mơ màng màng trên giường thì có tiếng gọi bên tai “Hiệp sĩ Trán Đô, Hiệp sĩ Trán Đô”. Trán Đô ngồi dậy nhìn quanh nhưng không thấy ai. Tiếng gọi lại vang lên. Trán Đô hỏi:

“Ai gọi ta đây?”.

Một con Kiến Đen bò đến trước Trán Đô:

“Tôi đây. Tôi là Kiến Đen”.

“Người từ đâu đến? - Trán Đô hỏi - Gặp ta có việc gì?”.

Kiến Đen nói nhỏ:

“Tôi từ chỗ Mèo Cụt đến. Ông Mèo Cụt nhờ tôi đến tìm Hiệp sĩ”.

Trán Đô vội hỏi:

“Có việc gì mà ông Mèo Cụt tìm ta? Nói mau”

Giọng Kiến Đen buồn hẳn:

“Ông Mèo Cụt ốm nặng, ông Mèo Cụt muốn gặp Hiệp sĩ”

Trán Đô kêu lên:

“Trời ơi. Ông Mèo Cụt hiện ở đâu?”.

Kiến Đen nói:

“Ông ấy nằm trên trần cốt ép nhà kho. Mấy ngày nay ông ấy chẳng ăn uống gì cả. Những lúc sốt cao mê sảng, ông ấy chỉ gọi tên Hiệp sĩ thôi”.

Trán Đô vội vàng mặc áo giáp, đeo gươm và nói với Kiến Đen:

“Hãy đưa ta đến nơi ông Mèo Cụt, nhanh lên:

Trán Đô và Kiến Đen lần mò trong đường hầm. Dọc đường hầm có rất nhiều lính chuột canh gác nghiêm ngặt. Nhưng thấy Trán Đô cũng không dám hỏi gì mà chỉ cúi đầu chào. Chúng không nhìn thấy Kiến Đen vì Kiến Đen lấp sau lưng Trán Đô. Sống cùng bọn Long Trại đã khá lâu, nhưng có một cái hang Trán Đô vẫn thấy những lão chuột già ra vào ở đó mà không bao giờ dẫn Trán Đô vào. Một lần Trán Đô hỏi Long Trại về cái hang đó. Long Trại nói: “Đó là nơi những con chuột già nghỉ ngơi. Ngài Hiệp sĩ

không phải bận tâm”. Trán Đô không tin bởi Thư Sinh thấy đó là nơi được bọn chuột canh phòng cẩn thận nhất. Tối nay khi đi qua đó, Trán Đô dừng lại thì bọn lính chuột canh gác ở đó vội tươi cười mời Trán Đô vào cái hang bên cạnh uống rượu. Vì vội đến gặp Mèo Cụt nên Trán Đô không hỏi han thăm dò gì mà chào bọn lính gác và đi.

Khi đặt chân lên nền nhà kho, Trán Đô vô cùng xúc động. Tại đây lần đầu tiên Trán Đô gặp Mèo Cụt và Mèo Cụt trở thành người bạn đầu tiên trong cuộc đời của Trán Đô. Trong bóng tối của cô đơn và tuyệt vọng, Mèo Cụt là người duy nhất chăm sóc và chia sẻ mọi điều với Trán Đô. Trán Đô dừng lại nhìn quanh như đang nhớ lại những gì đã xảy ra ở đây. Thấy Trán Đô dừng lại, Kiến Đen giục: “Mời Hiệp sĩ đi nhanh cho”. Trán Đô theo Kiến Đen trèo lên trần cốt ép. Trong góc trần, Mèo Cụt nằm thở nặng nhọc. Trán Đô bước đến ngồi xuống cạnh Mèo Cụt. Trán Đô cầm lấy tay Mèo Cụt và gọi:

“Ông Mèo Cụt ơi, Trán Đô về với ông đây”.

Mèo Cụt mở mắt nhìn Trán Đô thều thào:

“Trán Đô về đây ư? Ta yếu quá rồi. Ta nhờ Kiến Đen đi gọi cháu về đây để nói vài lời trước khi ta già từ cuộc đời”.

Trán Đô nói:

“Ông sẽ khỏi thôi. Cháu sẽ đi tìm thuốc cho ông”.

Mèo Cụt nói:

“Ta cả đời không phải dùng một viên thuốc. Không phải do ta bệnh tật mà là ta già quá rồi. Chết bây giờ là được lắm rồi”.

Nói được mấy câu, Mèo Cụt ngừng lại, thở nặng nhọc rồi nói tiếp:

“Ta chết bây giờ chỉ có một điều chưa toại nguyện”.

Trán Đô nói:

“Ông còn điều gì chưa toại nguyện? Cháu có thể giúp gì cho ông?”.

Mèo Cụt không nói gì ra hiệu cho Trán Đô và Kiến Đen đỡ mình ngồi dậy. Trán Đô lấy một cốc nước cho Mèo Cụt uống. Uống xong cốc nước. Mèo Cụt như khỏe hơn. Mèo Cụt nói:

“Ta biết tất cả những việc làm vừa qua của cháu. Nhưng ta vẫn tin một ngày nào đó cháu sẽ hồi hận. Cháu sẽ trở thành người có ích. Ta không phải

là ruột thịt của cháu, nhưng ta buồn nỗi buồn của cháu, đau nỗi đau của cháu. Cháu phải trở về với đồng loại của cháu, trở về với thế giới ánh sáng. Cháu không thể sống mãi trong cái Vương quốc bóng tối đầy tội ác của Long Trại được”.

Trán Đô cúi đầu nghe Mèo Cụt nói và đột ngột hỏi:

“Ông tin là ông già Tửu, cậu Nghĩa và những con búp bê sẽ gọi cháu trở về với họ à?”.

Mèo Cụt đặt bàn tay khô gầy lên vai Trán Đô và nói với giọng như khi còn khỏe mạnh:

“Ta tin vậy vì ta tin cháu. Cháu phải làm gì đó cho họ phải gọi cháu trở về”.

Trán Đô hỏi:

“Vậy cháu phải làm như thế nào?”.

“Làm như thế nào thì chỉ có trái tim của cháu mách bảo cháu mà thôi. Mọi con người cao cả và nhân ái đều tìm thấy con đường đúng của cuộc đời”.

Nói đến đây Mèo Cụt thở nặng nhọc hơn. Trán Đô vội đỡ Mèo Cụt nằm xuống. Mèo Cụt nhắm mắt lại như ngủ. Một lát sau Mèo Cụt mở mắt nhìn Trán Đô và nói từng tiếng một:

“Đã lâu cháu không gặp ông già Tửu phải không? Hồi này ông già Tửu yếu lắm rồi. Ông ấy không sống được lâu nữa đâu. Cháu hãy đến với ông ấy. Cậu Nghĩa thì suốt ngày rong chơi”.

Trán Đô nhìn Mèo Cụt, mắt nhòe ướt. Mèo Cụt nói tiếp:

“Trước khi ta chết, ta muốn cháu hứa với ta từ bỏ Vương quốc bóng tối”.

Trán Đô ôm lấy Mèo Cụt, khóc và nói:

“Cháu xin hứa, cháu xin hứa”.

Mèo Cụt đã mệt lắm rồi. Sau mỗi câu nói Mèo Cụt lại thở. Những lời cuối cùng của Mèo Cụt chỉ là hơi thở. Trán Đô phải ghé tai sát miệng Mèo Cụt mới nghe thấy.

“Ta muốn dặn cháu một điều. Nếu sống không có lòng tin thì không thể nào sống nổi. Đã có những ngày cuối đời ta đánh mất lòng tin. Đây chính là điều ta ân hận và đau khổ”.

Trán Đô nói:

“Cháu đã hiểu, cháu đã hiểu”.

Trên gương mặt Mèo Cụt nở một nụ cười thanh thản. Mèo Cụt đưa bàn tay run rẩy lau những giọt nước mắt cho Trán Đô và bàn tay Mèo Cụt từ từ rơi xuống. Trán Đô ôm lấy Mèo Cụt rồi rít gọi:

“Ông Mèo Cụt ơi, ông Mèo Cụt, ông đừng chết, đừng chết”.

Nhưng Mèo Cụt không còn nghe thấy tiếng gọi của Trán Đô nữa. Trái tim của Mèo Cụt đã ngừng đập. Trán Đô ôm lấy Mèo Cụt khóc nức nở. Ngay đêm khuya, Trán Đô đã đưa thi thể Mèo Cụt mai táng ở góc vườn dưới một gốc cây cau. Bởi Trán Đô từng được nghe Mèo Cụt kể về những kỷ niệm của Mèo Cụt thuở ấu thơ với cây cau già này. Khi năm mộ được đắp cao, họ hàng nhà Kiến Đen tha hạt hoa gieo lên năm mộ. Trán Đô ngồi bên mộ Mèo Cụt cho tới gần sáng.

CHƯƠNG 12

Sau cái chết của Mèo Cụt, đêm đêm lòng Trán Đô thấy trống vắng vô cùng. Nhiều đêm Trán Đô đi lang thang trên mái nhà nơi trước kia Mèo Cụt thường đi và có lúc Mèo Cụt ngủ lại trên đó. Một đêm, Trán Đô nhìn thấy Mèo Cụt đi lang thang trên mái nhà. Mèo Cụt đã chết rồi kia mà. Trán Đô nhìn Mèo Cụt và run rẩy hỏi:

“Có phải là ông Mèo Cụt không?”.

Mèo Cụt nói:

“Đúng là ta”.

Trán Đô lại hỏi:

“Ông chết rồi cơ mà”.

Mèo Cụt gật đầu:

“Đúng là ta đã chết. Ta bây giờ chỉ là linh hồn của ta. Ta nhớ mái nhà này, ta nhớ cháu nên ta hiện về. Ta cảm ơn cháu đã chôn cất ta tử tế. Ta biết cháu thương nhớ ta. Sao cháu chưa đến thăm ông già Từu?”.

Trán Đô cúi đầu im lặng không trả lời. Mèo Cụt nói:

“Dù thế nào thì ông già Tửu cũng là người làm cho cháu có mặt trên cõi đời này. Đêm nay ta trở về để báo cho cháu một tin buồn. Ông già Tửu đang ốm rất nặng. Cháu hãy đến thăm ông ấy. Cháu hãy tha thứ cho ông ấy”.

Trán Đô cúi đầu. Trong lòng Trán Đô xáo trộn bao thứ tình cảm khác nhau. Khi Trán Đô ngẩng lên thì Mèo Cụt đã biến mất. Trán Đô buồn bã nằm xuống, nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời. Bỗng Trán Đô nghe tiếng người rên từ dưới ngói nhà vọng lên. Trán Đô lắng tai nghe. Tiếng người rên đau đớn và tội nghiệp. Một lúc sau Trán Đô nhận ra đó là tiếng rên của ông già Tửu. Trán Đô rời mái nhà và tìm đường lọt vào trong ngói nhà.

Ông già Tửu nằm trên một chiếc giường. Trên chiếc bàn nhỏ cạnh đầu giường để một chiếc đèn ngủ tỏa ánh sáng mờ mờ. Tất cả mọi người trong nhà đang ngủ say, Trán Đô nhẹ nhàng leo lên chiếc giường. Trán Đô nhìn thấy ông già Tửu nằm thở nặng nhọc. Hai bàn tay xương xẩu của ông để trên bụng. Mặt ông hốc hác. Bỗng ông già Tửu tựa mình từ từ mở đôi mắt đùng đục và thều thào gọi: “Nước, nước, cho tôi xin cốc nước”. Tiếng gọi của ông yếu quá không thể đánh thức con cháu ông đang ngủ say. Sau tiếng gọi nước, ông lại nhắm mắt. Cục vết hầu trên cổ ông trồi lên thụt xuống. Trán Đô biết rằng ông đang rất khát nước. Nhưng Trán Đô vẫn đứng bất động trong khoảng tối trên giường. Một lúc sau, ông già Tửu lại mở mắt và gọi nước. Tất cả những người trong nhà vẫn không ai nghe được tiếng gọi của ông. Trán Đô không thể nào đứng yên được nữa. Trán Đô rời chiếc giường. Trán Đô leo lên bàn rót một cốc nước mang đến cho ông già Tửu. Trán Đô đứng trước mặt ông già Tửu rất lâu. Cuối cùng Trán Đô quyết định bước đến bên ông già Tửu, đưa cốc nước lên miệng ông và nói:

“Nước đây, ông uống nước đi”.

Ông già Tửu mở mắt cố nghiêng đầu về phía Trán Đô. Ông nhìn Trán Đô một lúc và hỏi:

“Ai đấy?”.

Trán Đô ngoảnh mặt đi và nói:

“Ông uống nước đi”.

Ông già Tửu run rẩy uống từng ngụm nước nhỏ. Ông uống vô cùng vất vả. Vừa uống, ông vừa cố mở mắt nhìn Trán Đô. Nhưng tối quá và yếu quá, ông không nhận ra Trán Đô. Uống nước xong ông lại từ từ nhắm mắt lại. Trán Đô kéo chiếc chăn mỏng đắp lên bụng ông và rời ngôi nhà.

Trán Đô trở về khu cổng ngầm. Phía trên cổng ngầm là khu vườn sau của gia đình bán cà phê. Trán Đô nghe Long Trụi nói về khu vườn bán cà phê ấy. Theo lời kể của Long Trụi thì vào buổi tối, một số thanh thiếu niên thường đến đó. Họ làm gì đấy có vẻ rất bí mật trong bóng tối dưới những vòm cây. Trán Đô chưa bao giờ đến khu vườn. Trán Đô tìm đường chui lên khỏi miệng cống. Khu vườn rộng hiện ra trước mắt Trán Đô. Người chiếc bóng điện treo trong một cái cây um tùm. Những tán lá che khuất chiếc bóng điện làm cho khu vườn mờ mờ ảo ảo. Trán Đô men theo tường đến sau một chậu cây cảnh lớn. Trán Đô ngồi xuống sau chậu cây cảnh và quan sát. Một gã đàn ông đang ngồi hút thuốc. Gã to béo, đầu cắt trọc và hai cánh tay trần xăm những hình đầu lâu với hai khúc xương vắt chéo. Trên chiếc ghế bên cạnh, một thanh niên đang dùng ống tiêm cắm mũi tiêm sáng lóe vào cánh tay thanh niên khác. Sau khi được tiêm xong, cậu thanh niên nằm vật ra ghế, hai tay buông thõng xuống đất. Một thanh niên khác mặt trẻ măng bước đến trước gã đàn ông đầu trọc. Gã đầu trọc nhìn cậu thanh niên và hất hàm hỏi:

“Hôm nay mày có tiền trả tao rồi chứ?”

Cậu thanh niên trả lời sợ hãi:

“Em khát anh đến ngày mai”.

Gã đầu trọc chửi:

“Tiên sư mày, tiên đâu mà tao nuôi thuốc mày được mãi. Cút đi”.

Anh thanh niên mếu máo:

“Anh không cho em thuốc thì em chết mất”.

Gã đầu trọc chửi:

“Chết hay sống mặc mẹ mày. Mày có phải bố tao đâu mà tao phải lo”.

Bỗng cậu thanh niên nôn oẹ. Cậu đưa hai bàn tay như bóp chặt cổ mình. Sau đó cậu quỳ xuống trước gã đầu trọc chắp tay lạy và nói:

“Em xin anh, đúng ngày mai em trả hết tiền cho anh”.

Gã đầu trọc nói:

“Mày lấy tiền ở đâu mà trả tao”.

Cậu thanh niên vội nói:

“Mẹ em có một cái dây đeo cổ bằng vàng để trong tủ. Em sẽ đưa cho anh”.

Gã đầu trọc nhìn cậu thanh niên một lúc rồi nói:

“Nếu ngày mai mày không giữ đúng lời hứa. tao sẽ không cho mày thuốc nữa. Không có thuốc mày sẽ trở thành một con chó dại”.

Nói xong gã đầu trọc lấy một bọc giấy nhỏ đưa cho cậu thanh niên. Cậu thanh niên vội lấy, mở ra và đưa lên mũi hít mạnh. Mặt cậu thanh niên đỏ đẫm trông thật khủng khiếp. Trán Đô theo dõi và không hiểu đó là cái gì. Khi những cậu thanh niên rời khu vườn, Trán Đô cũng trở về khu cổng ngầm. Khi Trán Đô đi qua khu ở của Lông Trụi thì gặp Quân sư Rết. Gã Quân sư Rết cười hềnh hếch:

“Gớm ngài đi đâu cả buổi tối để Đại vương của chúng tôi tìm mãi. Đại vương vẫn thức đợi ngài. Mời ngài đến ngay”.

Trán Đô không nói gì, im lặng đi theo gã Quân sư Rết. Trán Đô bước vào hang của Lông Trụi khi Lông Trụi đang đùa nghịch cùng bọn vũ nữ chuột. Lông Trụi nhìn Trán Đô hỏi:

“Hiệp sĩ đi đâu mà về trông có vẻ suy tư thế?”.

“Tôi từ vườn cà phê về - Trán Đô ngồi xuống và nói - Có nhiều điều lạ lắm”.

Lông Trụi tròn xoe mắt hỏi:

“Có điều gì? Ngài nói cho tôi nghe thử”.

Trán Đô kể lại những cảnh tượng mình nhìn thấy. Nghe xong, Lông Trụi rú lên cười. Bọn vũ nữ chuột cũng cười rú theo. Còn gã Quân sư Rết chỉ nhếch mép. Cười xong, Lông Trụi ra hiệu cho bọn vũ nữ chuột ra ngoài. Lông Trụi đến bên Trán Đô:

“Gã đàn ông trọc đó là đồng minh của chúng ta. Ngài biết gã làm gì không? Gã bán cà phê, nhưng thực ra đó chỉ là vỏ bọc thôi. Gã dùng vườn sau để bán ma túy”.

Trán Đô ngơ ngác:

“Ma túy là gì?”.

Ma túy ư? Đó là một thứ vũ khí lợi hại mà bọn người hai chân làm ra để rồi giết chết chính chúng nó. Người ta có thể hút, hít, tiêm chích cái gọi là ma túy vào trong máu. Khi ma túy vào trong máu rồi thì ít kẻ có thể thoát được. Ma túy chui vào trong máu bọn người hai chân làm cho chúng trở thành điên dại và chết dần chết mòn”.

Trán Đô kêu lên:

“Thật kinh khủng. Quả là một thứ vũ khí nguy hiểm”.

Lông Trụi lắc đầu và cười nhạt:

“Thứ vũ khí đó vẫn chưa phải là lợi hại nhất. Tôi phải nói với ngài biết rằng tôi đang cho chế tạo một loại vũ khí vô cùng ghê gớm. Thứ vũ khí này có thể giết một lúc hàng ngàn bọn hai chân”.

Trán Đô tò mò hỏi:

“Đó là thứ vũ khí gì?”.

Nghe Trán Đô hỏi, Lông Trụi cười ngạo mạn. Lông Trụi đi đi lại lại nghênh ngang và nói:

“Bom dịch hạch”.

Trán Đô nói:

“Tôi không hiểu”.

Lông Trụi vung tay vung chân nói:

“Đó là sức mạnh khủng khiếp nhất của loài chuột chúng tôi. Chúng tôi có một trung tâm chế tạo bom dịch hạch. Trước kia tôi không nói cho ngài biết. Nhưng bây giờ ngài thực sự là người sẵn sàng hy sinh vì mục đích tối cao của Vương quốc bóng tối nên tôi mới tiết lộ bí mật này cho ngài biết. Tại đó, tôi tập trung những con chuột thông minh nhất, độc ác nhất chỉ để làm một việc: *Nghiên cứu và chế tạo thành công bom dịch hạch*. Chỉ không lâu nữa thôi, chúng tôi sẽ ném bom dịch hạch vào thị xã này. Và bọn dịch hạch sẽ giết toàn bộ bọn hai chân sống ở đó”.

Trán Đô cảm thấy một luồng khí lạnh thổi ùa tới làm Trán Đô rùng mình. Trán Đô vội hỏi:

“Ngài Lông Trụi định giết tất cả con người ở đó à?”.

Lông Trụi chém tay vào không khí:

“Giết tất. Ta không tha một đứa nào cả”.

Trán Đô nói:

“Nhưng bao nhiêu người có thù oán gì với chúng ta đâu”.

Lông Trụi gầm lên:

“Tất cả những kẻ sống dưới mặt trời đều là kẻ thù của chúng ta”.

Nghe tiếng gầm của Lông Trụi. Từ mọi góc vách, xó xỉnh bọn vệ sĩ chuột ủa ra. Đứa nào đứa ấy mặt đả đả sát khí. Thấy vậy, Lông Trụi xua xua tay:

“Cám ơn các người, nhưng không có chuyện gì cả. Ta đang nói chuyện với ngài Hiệp sĩ Trán Đô. Ra cả đi”.

Bọn vệ sĩ chuột lại biến mất như những bóng ma. Lông Trụi đặt tay lên vai Trán Đô:

“Ngày mai tôi sẽ đưa ngài đến thăm trung tâm chế tạo bom dịch hạch”.

Trán Đô trở về phòng ngủ của mình. Giường đệm êm ấm nhưng Trán Đô không làm sao chợp mắt được. Câu nói: *Tất cả những kẻ sống dưới mặt trời đều là kẻ thù của ta* của Lông Trụi cứ vang lên trong đầu Trán Đô. Không phải thế, Trán Đô nghĩ. Trán Đô chỉ ghét ông già Từ, ghét cậu Nghĩa và ghét những con búp bê trong ngôi nhà của ông già Từ thôi. Lúc đó hình ảnh Mèo Cụt lại hiện lên trong đầu Trán Đô. Ông già Từ cũng hắt hủi Mèo Cụt, nhưng Mèo Cụt không thù oán ông mà chỉ buồn thôi. Mèo Cụt đã bao lần nói với Trán Đô hãy đến với ông già Từ và làm cho ông ấy hiểu mình. Nghĩ đến điều đó Trán Đô ngồi bật dậy. Trán Đô nhớ đêm qua ông già Từ ốm nằm một mình gọi nước mà không ai trong gia đình ông nghe thấy. Đêm nay ông già Từ ra sao? Ông có gọi nước không? Và ai sẽ tỉnh dậy lấy nước cho ông? Trán Đô lưỡng lự một lúc rồi rời khu cổng ngầm đi về ngôi nhà.

Ngôi nhà im ắng trong đêm. Bố mẹ Nghĩa ngủ mê mệt sau một ngày làm việc quá vất vả để nuôi anh em. Nghĩa ăn học, Nghĩa nằm ngủ và trên giường quanh cậu ta gã Hiệp Sĩ Mặt Đen và những tên rôbot khác cũng nằm ngủ la liệt. Trán Đô thấy đội quân rôbot của Nghĩa mỗi ngày một đông. Trán Đô bước đến bên giường ông già Từ. Lúc đó ông già Từ đang cố gượng ngồi dậy. Nhưng sức ông quá yếu. Thấy vậy Trán Đô bước đến và nói:

“Ông cần gì?”.

Ông già Tửu hỏi:

“Ai đấy? Thăng Nghĩa à?”.

Trán Đô im lặng, một lúc sau mới trả lời: “Vâng”.

Ông già Tửu nói:

“Cháu ngoan quá. Đờ ông ngồi dậy, ông muốn đi tiểu”.

Trán Đô đỡ ông già Tửu ngồi dậy và dắt ông đi tiểu. Sau đó Trán Đô đưa ông về giường. Ông già Tửu nhìn Trán Đô nhưng không rõ vì mắt ông đã kém và ngọn đèn ngủ tỏa ánh sáng quá mờ nhạt. Ông nhìn Trán Đô rất lâu và hỏi:

“Cháu là thăng Nghĩa thật à?”

Trán Đô hơi cúi mặt xuống trả lời:

“Vâng”.

Ông già Tửu nói:

“Sao cháu trông khác thế, ông chẳng nhận ra. Cho ông nằm xuống”.

Trán Đô lại đỡ ông già Tửu nằm xuống và kéo tấm chăn mỏng đắp cho ông rồi lặng lẽ rời ngôi nhà. Đến hiên nhà Trán Đô ngồi xuống. Trán Đô chưa được ở trong ngôi nhà này lấy một ngày trọn vẹn. Nhưng Trán Đô thấy ngôi nhà ấm áp khác hẳn với khu cống ngầm và những nơi khác trong Vương quốc bóng tối của Lôg Trại.

Sáng hôm sau ông già Tửu tỉnh táo hơn rất nhiều. Ông tự ngồi dậy được. Một con búp bê chạy đến hỏi ríu rít:

“Ông ơi, ông có làm sao không?”.

Ông già Tửu:

“Ông thấy khỏe hơn nhiều rồi cháu ạ”.

Con búp bê gỗ hỏi:

“Con Quý gỗ không làm gì ông à?”.

Ông già Tửu khẽ cau mặt và nói:

“Nó làm gì được ông”.

Con búp bê lại hỏi:

“Thế con Quý gỗ đến với ông làm gì trong đêm khuya như thế? Cháu sợ và lo cho ông lắm”.

Ông già Tửu:

“Con Quỷ gõ đến à? Nó đến lúc nào?”.

Con búp bê nói:

“Hai đêm nay rồi cháu không ngủ được. Cháu thấy Quỷ gõ mò vào nhà. Đêm đầu tiên ông gọi nước, Quỷ gõ lấy nước cho ông, còn đêm qua nó dắt ông đi tiểu. Cháu không hiểu Quỷ gõ định làm gì ông”.

Ông già Tửu vội nói:

“Đấy là thằng Nghĩa cháu ông. Chứ con quỷ ấy bao giờ nó lại làm như thế”.

Con búp bê cãi:

“Ông nhầm rồi. Không phải cậu Nghĩa đâu. Có xẻo tai cậu ấy cũng không dậy chứ nói gì giúp ông. - Con búp bê bĩu môi - Đấy là Quỷ gõ. Nhưng cháu không hiểu nó làm thế là có ý đồ gì. Cháu sợ lắm”.

Gương mặt ông già Tửu trở nên thần thờ:

“Con Quỷ gõ à?”

Con búp bê nói:

“Đúng là như thế. Cháu nghe tiếng ông gọi nhưng cháu không dám mở cửa cái tủ kính để ra ngoài giúp ông. Con Quỷ gõ sẽ giết chết cháu”.

Cả ngày hôm đó, ông già Tửu không nói gì mặc dù bệnh ông giảm rất nhiều. Ông đã có thể chống gậy đi xuống khu nhà kho. Ông nhìn cái kho bừa bộn và suy nghĩ về những gì con búp bê gõ nói với ông. Đêm hôm đó, ông không ngủ. Ông muốn thức để tìm hiểu sự thật. Mọi người trong nhà đã ngủ từ lâu. Ông nằm nghiêng người nhìn ra phía cửa. Bỗng ông nghe thấy tiếng kẹt cửa rất nhẹ và một bóng người lách cửa bước vào. Bóng người dừng lại nhìn quanh ngôi nhà rồi đứng nhìn về phía ông. Mắt kém nên ông không nhận ra được bóng đó là ai. Lúc đó ông bèn rên và khẽ gọi:

“Cho tôi uống nước”.

Bóng đen liền lấy nước cho ông uống. Uống xong ông hỏi:

“Thằng Nghĩa đấy à?”

Bóng đen khẽ trả lời:

“Vâng”

Ông già Tửu lại nói:

“Đỡ ông dậy cho ông đi tiểu”.

Bóng đen đỡ ông dậy và dắt ông đi tiểu. Mọi động tác của bóng đen đều rất cẩn thận và không ngại ngần chút nào. Trong khi bóng đen đỡ ông về giường, ông ôm lấy bóng đen và quờ tay lên mặt bóng đen. Ông giật mình nhận ra bóng đen có một cái trán dô rất đặc biệt. Ông bỗng thở dốc. Ông nhận ra đó chính là Trán Dô. Bởi chính bàn tay ông đã làm ra nó. Ông đã đúng. Bóng đen đó chính là Trán Dô. Trán Dô đỡ ông ngồi xuống giường. Ông nắm bàn tay Trán Dô và hỏi như chưa biết đó là Trán Dô.

“Nghĩa, sao cháu lại tốt với ông thế”.

Trán Dô lúng túng và không trả lời câu hỏi của ông già Tửu. Ông già lại hỏi tiếp:

“Cháu không sợ con Quỷ gỗ à?”.

Nghe câu hỏi đó. Trán Dô rút mạnh bàn tay ra khỏi bàn tay ông già Tửu:

“Tại sao cháu lại phải sợ con Quỷ gỗ. - Trán Dô nói, giọng giận dữ - Trước hết nó không phải là con quỷ”.

Ông già Tửu mỉm cười trong bóng tối:

“Thế nó là gì?”.

Trán Dô trả lời:

“Nó là một con búp bê gỗ. Hình thức của nó tuy xấu xí nhưng nó luôn khát khao được sống như mọi con búp bê khác”.

Ông già Tửu lại hỏi:

“Nhưng nó lại chung sống với bọn Lông Trụi trong Vương quốc bóng tối”

Trán Dô trả lời:

“Vì ông đã xua đuổi nó. Vì những con búp bê gỗ khác đã xua đuổi nó. Nhưng nó luôn luôn mơ ước trở về sống trong ngôi nhà này”.

Ông già Tửu xúc động. Ông đã hiểu ra bao nhiêu điều. Mắt ông ứa những giọt lệ nhưng Trán Dô không nhận ra vì tối quá. Bàn tay ông già Tửu lần tìm và nắm chặt bàn tay Trán Dô:

“Ông sẽ đi tìm Trán Dô về. Ông có lỗi với Trán Dô. Ông đã già rồi và ông hiểu ra nhiều điều. Nghĩa này, nếu ông đi tìm Trán Dô thì Trán Dô có tha thứ cho ông không? Và có trở về sống trong ngôi nhà này không?”.

Trán Đô lặng người không nói được câu nào. Một lúc lâu Trán Đô mới nói: “Ông cứ đi tìm thử xem”. Nói xong Trán Đô đỡ ông già Tửu nằm xuống và nói: “Ông đi ngủ đi”. Và chớp mắt Trán Đô đã biến khỏi ngôi nhà. Trán Đô chạy ra vườn và ngồi dưới gốc cây lớn. Chàng Hiệp sĩ của chúng ta khóc nức lên. Trán Đô khóc vì sung sướng và cũng khóc vì thấy tủi thân. Chưa bao giờ Trán Đô được nghe những lời nói tình cảm như thế của ông già Tửu dành cho mình. Trán Đô muốn chạy về ngôi nhà bật tất cả đèn lên và nói to với ông già Tửu rằng: “Cháu là Trán Đô chứ không phải là Nghĩa”. Nhưng Trán Đô lại tủi thân vì những lần ông già Tửu đuổi Trán Đô đi.

Sau khi ngồi dưới gốc cây với những tình cảm lẫn lộn buồn vui. Trán Đô đi đến mộ Mèo Cụt. Gần đến ngôi mộ Mèo Cụt, Trán Đô nghe thấy tiếng nói chuyện léo nhéo và những bóng đen đang làm gì đó ở mộ Mèo Cụt. Trán Đô rón rén đến gần và nhận ra một nhóm chuột đang đào bới mộ Mèo Cụt. Người Trán Đô nóng bừng vì giận. Trán Đô tuốt gươm nhảy tới và quát:

“Đứng im, kẻ nào chống cự sẽ bị giết chết”.

Bọn chuột bị tấn công bất ngờ. Tất cả run lên vì sợ. Khi nhận ra người đứng trước mặt chúng là Trán Đô chúng vội quỳ lạy.

“Xin Hiệp sĩ tha cho chúng tôi”.

“Các người làm gì ở đây?”.

Bọn chuột ú ớ không dám nói. Trán Đô dí mũi gươm vào ngực một tên chuột gầm lên:

“Làm gì? Nếu chúng mày không nói tao sẽ giết tất cả”.

Tên chuột dập đầu xuống đất:

“Xin Hiệp sĩ tha chết, tôi xin nói”.

Trán Đô tra gươm vào vỏ:

“Nói đi, ta sẽ tha chết cho”.

“Chúng tôi đào mộ thằng Mèo Cụt ạ”.

Trán Đô:

“Đào làm gì?”.

“Nghe nói cụ Mèo Cụt sống lâu có nhiều của cải, khi chết có chôn theo. Bởi thế chúng tôi rủ nhau để lấy ạ”.

Trán Đô nói:

“Chúng mày thật là độc ác và tham lam. Đây là mộ của ông Mèo Cụt, người thân yêu nhất của ta. Lần sau nếu đứa nào làm như vậy, ta quyết không tha chết. Bây giờ chúng mày đắp lại mộ và trồng hoa lên đó”.

Bọn chuột đồng thanh: “Tuân lệnh”. Sau đó đứa đắp mộ, đứa đi đánh những gốc hoa về trồng. Sau khi bọn chuột kết thúc công việc. Trán Đô đến trước mộ Mèo Cụt và nói:

“Mong ông Mèo Cụt hãy tha lỗi cho cháu để xảy ra việc này”.

CHƯƠNG 13

Trung tâm chế tạo bom dịch hạch gồm một hệ thống hang ngách vô cùng phức tạp. Số nhân viên chuột làm việc trong trung tâm này trước kia có 200 con. Một năm trước đây. Lông Trụi quyết định tăng thêm 300 con nữa để thúc đẩy nhanh quá trình chế tạo bom dịch hạch phục vụ cho chiến tranh xâm lược của gã. Năm trăm con chuột làm việc suốt ngày đêm. Ngoài những con chuột làm việc trong trung tâm này ra, không một con chuột nào được phép bước vào đó. Có những gã chuột tò mò muốn biết trong trung tâm đó có gì đã mò vào đều không bao giờ trở ra được nữa. Hôm nay, Lông Trụi quyết định đưa Trán Đô thăm trung tâm chế tạo bom dịch hạch. Nếu không có Lông Trụi thì dù Trán Đô có muốn cũng không thể nào lọt vào được chốn này. từ cửa chính đi vào phải qua năm vòng lính gác dày đặc. Sau năm vòng lính gác có một khoảng đất rộng hình tròn. Từ khoảng đất này có năm cửa, trong đó chỉ có một cửa có thể đi vào trung tâm. Bốn cửa kia là cửa giả và chỉ là những con đường dẫn những kẻ đột nhập trái phép đến cái chết mà thôi. Bọn lính chuột bảo vệ trung tâm là những kẻ không bao giờ có lòng tin trong máu chúng. Chúng làm việc không cần suy nghĩ. Khi tên chuột nào đó đưa thẻ mã số vào máy kiểm tra, nếu máy báo đèn hiệu *không an toàn* thì ngay lập tức bị một nhát gươm của lính chuột bảo vệ xả đôi người ngay. Có một lần, máy kiểm tra mã số bị trục trặc kỹ thuật. Và thế là gần một trăm nhân viên chuột bị giết chết. Lông Trụi không hề tỏ ra

đau đớn gì mà còn khen thưởng cho bọn lính chuột bảo vệ vì tính nguyên tắc tuyệt đối của chúng. Lông Trụi cho rằng chỉ có thế mới đảm bảo được bí mật cho việc chế tạo bom dịch hạch của gã. Lông Trụi biết rằng, các bác sĩ luôn luôn tung các nhân viên tình báo để thu thập tin tức về tất cả những gì liên quan đến việc chế tạo bom dịch hạch của gã.

Trung tâm chế tạo bom dịch hạch được chia làm bốn khu vực:

Khu vực một là khu vực xử lý nguyên liệu. Tại đây bọn chuột hàng ngày phẫu thuật hết con chuột này đến con chuột khác để lấy máu, gan, lá lách và hạch cho việc chế ra một thứ dung dịch.

Khu vực hai là khu vực nuôi cấy vi trùng dịch hạch trong dung dịch.

Khu vực ba là khu vực nuôi bọ chét. Các bạn nên biết rằng dịch hạch được truyền từ chuột đến con người qua bọ chét. Tại khu vực này, hàng tỉ con bọ chét được nuôi trong những phòng kính lớn. Trong thời gian này bọ chét được truyền vi trùng dịch hạch vào cơ thể chúng. Một điều vô cùng nguy hiểm là bọn chuyên gia chuột tạo cho những con bọ chét này sống trong môi trường có hơi người. Nghĩa là cứ thấy có hơi người là chúng tìm đến để truyền bệnh.

Khu vực bốn là nơi bọ chét được làm cho ngủ trong một thời gian dài có thể đến hàng tháng. Bọn chuyên gia chuột đưa bọ chét ngủ vào các thùng vỏ kim loại hình thoi. Trong thùng kim loại này chứa một hóa chất đặc biệt. Khi thùng kim loại hình thoi được mở ra. Bọ chét gặp ánh sáng mặt trời sẽ thức dậy. Hóa chất chứa trong thùng làm chúng vô cùng khỏe mạnh và có khả năng sinh sản ngay trong ngày đầu tiên thức dậy. Khả năng sinh sản của bọ chét được kích thích cao độ. Chỉ sau vài ngày, mỗi con bọ chét có thể sinh ra hàng ngàn con bọ chét con mà mang theo sẵn trong người chúng vi trùng dịch hạch.

Trán Đô im lặng đi cùng Lông Trụi thăm từng khu vực. Đi theo Lông Trụi và Trán Đô là một tên chuyên gia chuột. Tên này say sưa giới thiệu cho Trán Đô nghe về trung tâm chế tạo bom dịch hạch. Tên chuyên gia có một bộ óc khổng lồ về những tri thức giết người. Tại các khu vực, bọn nhân viên chuột làm việc trong im lặng tuyệt đối. Mặt chúng lạnh như băng. Đến giờ nghỉ trưa, tất cả các nhân viên chuột ăn tập trung. Mỗi tên nhân viên chuột

được phát một hộp thức ăn đã được chế biến từ thịt những con chuột mà chúng đã giết để lấy máu, gan, lá lách và hạch. Trán Đô rùng mình khi tên đầu bếp nói về thực phẩm của chúng. Trán Đô cáo ồm để không phải ăn loại thức ăn ấy.

Sau khi thăm hết các khu vực. Lông Trụi dẫn Trán Đô trở về khu vực cổng ngầm. Lối đi ra cửa chính của trung tâm khác hoàn toàn lúc đi vào. Thấy vậy Trán Đô hỏi:

“Chúng ta trở lại bằng con đường khác à?”.

Lông Trụi cười khùng khục và nói:

“Vẫn là con đường ấy nhưng nó biến đổi không còn dấu vết gì của lúc đi vào nữa. Tại điểm trở ra có một hệ thống nút tự động. Khi ngài quay ra tức là ngài đã bấm nút đó và toàn bộ trang trí của con đường lúc vào được biến đổi khác hoàn toàn”.

Trán Đô ngạc nhiên hỏi:

“Làm như vậy để làm gì?”.

Lông Trụi nói:

“Để những kẻ đột nhập được vào thì không quay ra bằng chính con đường đã dẫn kẻ đó vào. Đây chỉ là một cái bẫy. Thực mà ảo, ảo mà thực. Ta cần bí mật tuyệt đối nơi này”.

Trên đường trở về khu cổng ngầm, Trán Đô im lặng không nói một lời nào. Trong khi Lông Trụi huênh hoang về ngày chiến thắng của gã. Trán Đô hỏi:

“Mỗi quả bom dịch hạch giết được bao nhiêu người?”.

Lông Trụi vung tay:

“Có thể giết chết cả một thành phố. Phải có vũ khí như thế chúng ta mới chiến thắng được bọn hai chân và thị xã này mới trở thành vương quốc của chúng ta”.

Trán Đô hỏi:

“Bao giờ thì bọn dịch hạch được chế tạo xong?”.

Lông Trụi giơ hai ngón tay ra trước mặt Trán Đô:

“Hai tháng nữa. Ngày đó ngài sẽ được chứng kiến bóng tối của chết chóc trùm phủ thị xã này”.

Sau chuyến đi thăm trung tâm chế tạo bom dịch hạch về, Trán Đô bỏ ăn nhiều bữa. Cứ mỗi lần bọn chuột nhà bếp mang thức ăn đến, Trán Đô lại thấy hiện ra trước mắt mình cái nhà ăn gớm ghiếc trong trung tâm chế tạo bom dịch hạch. Tại sao Long Trụi lại muốn giết hết tất cả những con người sống trong thị xã này. Trán Đô giận ông già Tửu, cậu Nghĩa, và những con búp bê, nhưng chưa bao giờ Trán Đô thấy căm thù thị xã này. Ngược lại, nhiều đêm ngồi trên mái nhà, Trán Đô ngắm nhìn thị xã trong đêm với một cảm xúc hạnh phúc. Làm thế nào để không cho Long Trụi ném những quả bom dịch hạch vào thị xã? Câu hỏi ấy vang lên trong đầu Trán Đô. Nhưng Trán Đô không tìm được câu trả lời. Một mình Trán Đô không thể lọt vào được trung tâm chế tạo bom dịch hạch. Và nếu có vào được thì Trán Đô cũng không biết phải làm gì. Đêm đêm không ngủ được, Trán Đô lại đi lang thang. Dọc đường hầm ngầm, càng ngày bọn vệ sĩ chuột lại được tăng cường đông hơn. Đặc biệt là khu vực xung quanh trung tâm chế tạo bom dịch hạch. Có đêm Trán Đô tìm về ngôi nhà, Trán Đô thấy ông già Tửu đã khỏe lên nhiều. Ông già Tửu hình như cũng ít ngủ như Trán Đô. Ông ngồi một mình bên chiếc bàn uống từng ly rượu nhỏ. Chỉ ít ngày Trán Đô không nhìn thấy ông mà tóc ông đã bạc trắng, hốc mắt ông tối sâu. Ông ngồi đó đầu hơi cúi xuống với gương mặt buồn bã. Thi thoảng Trán Đô lại nghe thấy tiếng thở dài của ông. Có lần, Trán Đô định bước vào ngôi nhà để nói một câu gì đó với ông. Nhưng sau đó, hình ảnh những lần ông xua đuổi Trán Đô ra khỏi ngôi nhà lại hiện lên. Và Trán Đô lại lặng lẽ bỏ đi.

CHƯƠNG 14

Vào một buổi tối khu cổng ngầm bỗng vang lên tiếng còi báo động. Tất cả mọi nơi trong khu cổng ngầm, đường hầm ngầm và khu vực trung tâm nhan nhản bọn lính chuột bảo vệ. Hệ thống loa truyền thanh truyền đưa tin có kẻ lạ đột nhập vào khu đường hầm ngầm. Bọn lính chuột bảo vệ vũ khí lăm lăm trong tay lục soát tất cả mọi nơi trừ nơi ở của Long Trụi. Sau nhiều giờ lục soát nhưng bọn Long Trụi không tìm thấy một người lạ nào. Long Trụi bắt bọn lính chuột bảo vệ kiểm tra lại hệ thống canh phòng tự động.

Sau một hồi náo loạn tất cả lại trở lại yên tĩnh. Khi Trán Đô đang nằm trên giường suy nghĩ mông lung thì có tiếng gọi ngay bên đầu giường. Tiếng gọi đó là của Kiến Đen. Nhìn thấy Kiến Đen, Trán Đô hỏi:

“Anh trốn ở đâu mà chúng không tìm thấy?”.

Kiến Đen:

“Tôi nằm dưới gầm giường Long Trụ. Nếu không thế thì thoát làm sao được với chúng nó”.

Trán Đô:

“Anh tìm tôi có việc gì?”.

Kiến Đen:

“Ông già Tửu nhờ tôi đến tìm anh”.

Trán Đô sáng giọng:

“Tìm để làm gì?”.

Kiến Đen:

“Ông già Tửu muốn nói lời xin lỗi anh và muốn anh trở về sống trong ngôi nhà”.

Trán Đô không nói gì, nằm xuống và nhắm mắt lại. Kiến Đen đến gần Trán Đô:

“Anh hãy tha lỗi cho ông ấy”.

Trán Đô ngồi dậy:

“Sao ông ấy lại thay đổi như vậy? Ông ấy có hiểu gì tôi đâu”.

Kiến Đen:

“Ông ấy đã hiểu anh”.

Trán Đô lắc đầu:

“Không đúng. Tất cả là do anh bịa ra cả thôi. Anh nên về đi”.

Kiến Đen:

“Ông già Tửu biết tất cả những gì anh đối xử với ông ấy”.

Trán Đô:

“Tôi chẳng có đối xử gì với ông ấy cả. Đã lâu rồi tôi có nhìn thấy ông ấy đâu”.

Kiến Đen:

“Trong những ngày ông già Tửu ốm đau. Nhiều đêm anh đã đến giúp ông ấy. Ông già Tửu vô cùng xúc động và đã hiểu đúng con người anh. Ông ấy rất ân hận về những gì ông ấy đã đối xử với anh”.

Nghe Kiến Đen nói, Trán Đô trút một hơi thở dài. Kiến Đen nói xong, nhìn Trán Đô thăm dò. Cả hai ngồi im lặng. Rồi Kiến Đen đứng dậy và nói:

“Ông già Tửu chẳng còn sống được bao lâu nữa, anh hãy tha thứ cho ông ấy”.

Nghe vậy, Trán Đô cầm lấy tay Kiến Đen:

“Đêm nay ta chưa về thăm ông già Tửu được. Đêm mai ta về. Bây giờ ta đưa anh ra cửa đường ngầm”.

Kiến Đen nói:

“Tôi đi một mình là được rồi”.

Trán Đô:

“Không được đâu, bọn Lông Trại canh phòng dữ lắm. Anh hãy nấp sau lưng tôi”.

Dọc đường hầm nhan nhản bọn lính chuột. Những phi đội muỗi cũng tham gia canh phòng. Chúng bay từng tốp một trong đêm tối tìm kiếm những người lạ. Gặp tên chỉ huy trực ban đêm, Trán Đô hỏi:

“Có tìm ra kẻ lạ mặt nào không?”

Tên chỉ huy trực đáp:

“Thưa ngài, không phát hiện gì cả, chắc hệ thống canh phòng tự động có trục trặc gì đấy. Tôi đã cho kỹ thuật kiểm tra lại”.

Trán Đô:

Hết sức chú ý, Đại vương Lông Trại lo lắng về chuyện này lắm đấy”.

Tên chỉ huy trực ban đáp: “Rõ” và cúi đầu chào Trán Đô. Đến cửa đường ngầm, bọn lính gác thấy Trán Đô liền mở cửa cho Trán Đô đi ra. Trán Đô đưa Kiến Đen đến sân nhà ông già Tửu thì chia tay Kiến Đen. Kiến Đen cầm tay Trán Đô và nói:

“Ông già Tửu rất mong anh trở về, cả chúng tôi cũng thế”.

Trán Đô không nói gì. Trán Đô đứng nhìn Kiến Đen đi khuất mới quay lại khu cổng ngầm.

CHƯƠNG 15

Trán Đô đến góc sân nhà ông Tửu theo đúng giờ hẹn với Kiến Đen. Từ xa, Trán Đô đã nhìn thấy ông già Tửu chống gậy đứng nhìn về phía nhà kho tối đen. Khi nhìn thấy Trán Đô, ông già Tửu vội cất tiếng gọi khẽ:

“Trán Đô, Trán Đô”.

Trán Đô bước đến trước mặt ông già Tửu và dừng lại. Hai người đứng nhìn nhau rất lâu. Ông già Tửu nói, giọng ông còn rất yếu:

“Cháu hãy tha lỗi cho ta. Ta có lỗi với cháu. Nhưng ta không còn sống được lâu nữa. Ta muốn cháu trở về ngôi nhà của chúng ta”.

Lúc đó, Trán Đô thấy có bóng ai đó đi trên bờ tường. Trán Đô ngược nhìn lên và nhận ra linh hồn Mèo Cụt đang đứng đó nhìn Trán Đô. Và Trán Đô nghe vọng từ bên trong lòng mình giọng nói của Mèo Cụt nói với Trán Đô trước khi chết. Mèo Cụt đã chết, ông già Tửu cũng chẳng sống mãi được. Trán Đô biết ông già Tửu đã già lắm rồi. Thấy Trán Đô vẫn im lặng, ông già Tửu bước đến gần Trán Đô hơn và nói:

“Dù cháu không tha lỗi cho ta thì ta cũng mong cháu trở về ngôi nhà này. Đó là ngôi nhà của cháu. Cháu được quyền sống trong ngôi nhà đó như tất cả mọi người”.

Ông già Tửu nói đến đó vội đưa bàn tay ôm lấy ngực và thở nặng nhọc. Người ông nghiêng đi. Trán Đô cảm thấy nếu không có chiếc gậy đang chống thì ông không thể nào đứng được. Rồi ông ho. Tầm thân già yếu của ông như gập gãy sau mỗi tiếng ho. Trán Đô thấy lòng mình bồn chồn, nhưng Trán Đô vẫn không nói với ông một lời. Sau cơn ho ông già Tửu lại nói. Ông vừa nói vừa thở:

“Ta đã làm cho cháu đau khổ. Nếu cháu không thứ lỗi cho ta và không trở về sống trong ngôi nhà này thì ta chết không nhắm mắt được”.

Đến lúc này Trán Đô mới bật lên tiếng kêu:

“Ông già Tửu, ông đừng nói nữa”.

“Trán Đô, cháu Trán Đô”.

Rồi cả hai người bước vội về phía nhau. Ông già Tửu buông chiếc gậy chống, choàng ôm lấy Trán Đô. Ông già Tửu khóc, Trán Đô cũng khóc.

Kiến Đen đứng từ xa chứng kiến cảnh hai người gặp nhau cũng khóc.

Ông già Tửu:

“Cháu hãy tha lỗi cho ông”.

Trán Đô cầm lấy bàn tay xương xẩu của ông già Tửu:

“Ông hãy tha thứ cho cháu. Cháu đã trở thành kẻ thù của những người trong ngôi nhà này, trong thị xã này”.

Ông già Tửu:

“Tất cả chúng ta đều phải làm lại. Chúng ta không thể tiếp tục sống như chúng ta đang sống nữa”.

Trán Đô đỡ ông già Tửu ngồi lên hiên nhà. Ông già Tửu nói:

“Ông muốn cháu vào nhà để ông báo cho mọi người biết”.

Trán Đô vội từ chối:

“Bây giờ chưa được ông ạ. Cháu phải trở về. Cháu báo cho ông một tin vô cùng cấp bách: bọn Lôg Trụi chế tạo bom dịch hạch và sẽ ném bom vào thị xã khoảng một tuần tới”.

Ông già Tửu kêu lên:

“Trời ơi, bọn dịch hạch, thị xã nguy mất rồi”.

Trán Đô lo lắng hỏi:

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Ông già Tửu vội vã:

“Phải báo ngay cho viện bảo vệ sự sống. Chỉ có các nhà khoa học ở đó mới có thể phá được kế hoạch này của bọn Lôg Trụi. Bây giờ cháu trở về khu cổng. Đêm mai cháu quay lại đây gặp ta để ta thông báo tình hình cho cháu biết”.

Nói đến đó, ông già Tửu ôm chặt Trán Đô:

“Thay mặt mọi người, ta cảm ơn cháu. Nếu không có cháu báo tin này thì sự sống con người ở thị xã này sẽ nguy hiểm biết chừng nào. Cảm ơn cháu nhiều lắm. Thôi cháu đi đi”.

Trán Đô vội vã chia tay ông già Tửu và lẩn vào đêm tối. Cả đêm ấy trong khu cổng ngầm Trán Đô vô cùng lo lắng và không hề chợp mắt. Mãi đến gần sáng Trán Đô mệt quá ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ Trán Đô mơ thấy

cuộc ném bom địch hạch xuống thị xã Đông. Và đây là giấc mơ khủng khiếp nhất của Trán Đô kể từ khi Trán Đô sinh ra đến nay.

Vào lúc hai giờ sáng thì toàn bộ năm quả bom địch hạch đã được bọn Lông Trụi đưa đến đúng mục tiêu của chúng. Lúc đầu, chúng định dùng các phi cơ muỗi ném bom xuống thị xã Đông, nhưng các đội bay của muỗi đã thử thao tác nhiệm vụ này một số lần và độ chính xác không cao. Vì vậy phương án dùng các phi cơ muỗi ném bom không thể thực hiện được. Cuối cùng chúng quyết định vận chuyển những quả bom đến mục tiêu theo đường ngầm dưới lòng thị xã. Tất cả các đường ngầm này do bọn Lông Trụi kiểm soát toàn bộ. Hơn nữa vận chuyển trong đường ngầm là sở trường của bọn Lông Trụi. Năm quả bom được đặt ở các điểm: đầu cầu thị xã, trung tâm thị xã, trường phổ thông trung học thị xã, và ở vành đai thị xã.

Lúc bốn giờ sáng Lông Trụi đến trung tâm điều khiển chiến tranh từ xa. Từ đây gã dùng bộ đàm liên lạc và kiểm tra công việc của các đội đặc nhiệm của gã.

Bốn giờ năm mươi phút, Lông Trụi cùng các tên chuyên gia bom địch hạch lại kiểm tra bằng bộ đàm một lần nữa. Tất cả các đội đặc nhiệm chuột báo cáo cho Lông Trụi toàn bộ tình hình trước khi cho bom nổ.

Bốn giờ năm mươi lăm phút, Lông Trụi ra lệnh cho các đội đặc nhiệm của gã rút về các đường ngầm.

Bốn giờ năm mươi chín phút. Ngón tay của Lông Trụi đã đặt vào nút bấm. Lúc này ở trung tâm điều khiển chiến tranh từ xa im lặng như tờ. Một sự im lặng của cái chết. Và cũng lúc này, thị xã vẫn thanh bình và không một ai hay biết gì về một cái chết khủng khiếp đang đến.

Đúng năm giờ. Lông Trụi ấn nút. Năm quả bom địch hạch mở tung. Lúc này những tia nắng đầu tiên của một ngày mới chiếu vào những con bọ chét trong các quả bom. Và như một phép phù thủy, hàng tỷ con bọ chét trong các quả bom thức dậy.

Năm giờ mười lăm phút. Thị xã hừng lên trong nắng. Hàng tỷ con bọ chét có cánh bay ra. Những người dân thị xã kinh hoàng nhận thấy một đám mây khổng lồ bọ chét bao phủ trên những mái nhà thị xã. Đám mây

chết chóc này sà thấp xuống và tấn công những ngôi nhà đó. Dịch hạch đã truyền vào toàn bộ thị xã. Cả thị xã dậy lên tiếng kêu thét.

Và sau đó, thị xã rơi vào im lặng tuyệt đối. Sự sống hoàn toàn biến mất.

Tại trung tâm điều khiển chiến tranh từ xa. Lông Trụi nâng cốc chúc mừng chiến thắng man rợ của gã. Thật kinh khủng. Bóng tối như hắc ín được quét lên tất cả các ngôi nhà, trường học, công sở, cây cối, hoa lá. Lông Trụi ngửa mặt lên cười. Tiếng cười của gã làm cho thị xã trở nên giá lạnh.

Tiếng cười của Lông Trụi trong mơ làm cho Trán Đô tỉnh giấc. Người Trán Đô đầm đìa mồ hôi. Trán Đô hoảng loạn, chạy lung tung trong phòng ngủ. Một lúc sau Trán Đô mới biết là mình mê ngủ. Nhưng cái chết của bọn dịch hạch trong mê vẫn làm Trán Đô kinh hãi. Trán Đô xem đồng hồ. Lúc đó mới hơn bốn giờ sáng. Trán Đô phải đợi đến tối mới có thể gặp được ông già Tửu để biết được tin tức về việc chống lại cuộc ném bom dịch hạch như thế nào.

PHẦN IV

CHƯƠNG 16

Một điều không may xảy ra với Trán Đô. Đó là việc Lông Trụi ra lệnh đóng tất cả các cửa từ khu cổng ngầm và trung tâm chế tạo bom dịch hạch lên mặt đất. Không một ai được phép ra vào những nơi đó. Tất cả những kẻ nào có hành động khả nghi đều bị bắt. Tình báo của Lông Trụi cài ở khu vực đường ngầm ở Viện bảo vệ sự sống đã báo cho Lông Trụi biết rằng: hình như kế hoạch ném bom dịch hạch bị tiết lộ ra ngoài. Bắt đầu từ sáng nay, toàn bộ các chuyên gia chống dịch hạch của Viện này được triệu tập khẩn cấp. Khi nghe tin đó, gã Quân sư Rết cho rằng có tình báo của Viện bảo vệ sự sống cài trong hàng ngũ chúng ta. Lông Trụi hỏi:

“Nếu vậy thì là kẻ nào?”.

Gã Quân sư Rết vẻ suy nghĩ:

“Xem xét tất cả một cách kỹ lưỡng thì chỉ có một kẻ của bọn hai chân đang sống với chúng ta mà thôi”.

Lông Trụi tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

“Người định nói Hiệp sĩ Trán Đô phải không?”.

Quân sư Rết:

“Tôi không dám chắc chắn. Nhưng dạo này tôi thấy Hiệp sĩ hay rời khỏi khu cồng ngàm vào ban đêm”.

Lông Trụi bậm môi suy nghĩ và nói:

“Không thể thế được. Hiệp sĩ Trán Đô đã hoàn toàn thuộc về chúng ta từ lâu rồi. Anh ta đã lập được nhiều chiến tích. Hơn nữa, anh ta luôn luôn cảm thù thế giới của bọn hai chân”.

Quân sư Rết cười nhạt:

“Đại vương nói quả là đúng. Nhưng tôi đề nghị Đại vương cho người bám sát Hiệp sĩ thì tốt hơn”.

Lông Trụi nói:

“Người muốn làm gì thì làm, nhưng không được để cho Hiệp sĩ biết”.

Quân sư Rết cúi đầu:

“Xin tuân lệnh”.

Ngay sau đó, Quân sư Rết cho một nhóm thường xuyên theo dõi Trán Đô.

Đã gần hai giờ sáng mà Trán Đô không tìm được cách để đi gặp ông già Tửu. Mỗi lần Trán Đô định bước ra khỏi phòng ngủ thì lại có ngay hai tên vệ sĩ chuột lăm lăm vũ khí trong tay đứng trước cửa phòng Trán Đô. Trong lúc đó vô cùng lo lắng và sốt ruột, Trán Đô buột miệng gọi tên Mèo Cụt. Và ngay lập tức Mèo Cụt hiện ra. Trán Đô mừng rỡ:

“Ông Mèo Cụt. Cháu đang không biết làm cách nào để đến được ngôi nhà của ông già Tửu bây giờ. Cháu có việc rất gấp”.

Linh hồn Mèo Cụt nói:

“Chính vì thế ta hiện về để giúp cháu đây”.

Trán Đô mừng rỡ:

“Ôi hay quá. Nhưng ông giúp cháu bằng cách nào?”.

Mèo Cụt nói:

“Ngay dưới gầm giường của cháu có một đường ngấm bỏ lâu ngày mà bọn chuột không đi lại nữa. Cửa hầm ngấm đã bị lấp. Cháu phải đào mới thấy. Đường ngấm này dẫn đến nhà kho”.

Trán Đô vui mừng nói:

“Cám ơn ông Mèo Cụt”.

Mèo Cụt giục Trán Đô:

“Cháu bắt tay vào đi, nếu không sẽ không đủ thời gian đâu vì đường ngấm này lâu không có người qua lại nên sụt lở nhiều. Chúc cháu may mắn”.

Nói xong Mèo Cụt biến mất. Trán Đô mang một bình rượu đưa cho bọn chuột đứng gác ngoài cửa và nói:

“Tôi sẽ dậy muộn, các anh đừng cho ai quấy rầy tôi nhé”.

Hai tên vệ sĩ chuột vui vẻ nói:

“Ngài hiệp sĩ cứ việc ngủ ngon, không đứa nào dám làm phiền ngài đâu”.

Trán Đô đóng cửa lại và bắt đầu đào đất dưới gầm giường để tìm cửa đường ngấm. Sau gần nửa tiếng đồng hồ. Trán Đô đã đào thông được cửa đường hầm. Vì bị bịt kín quá lâu ngày, nên khi thông cửa đường ngấm, một luồng hơi tanh tưởi xộc vào mũi Trán Đô. Trán Đô choáng váng. Trán Đô phải lấy tay bịt mũi một hồi lâu mới dám đi xuống đường ngấm. Đường ngấm tối om. Trán Đô dùng một mẫu củi mục có lân tinh làm đèn. Đường ngấm rải rác đầy xương chuột đã mục. Dọc đường ngấm thi thoảng lại sụt xuống từng tảng đất lớn. Trong lúc đang lặn mò trong đường ngấm, Trán Đô bỗng nghe thấy tiếng la hét của một bầy chuột từ cuối đường ngấm vọng lại. Trán Đô giật mình nghĩ bọn chuột đã phát hiện ra mình và đang đuổi theo. Trán Đô vội nép sát vào vách đường ngấm. Tiếng la hét của bọn chuột mỗi lúc một gần. Và ngay sau đó, Trán Đô nhìn thấy một đàn chuột nhe những chiếc răng vàng khè nhọn hoắt lao tới. Chúng cứ thế lao thẳng vào Trán Đô. Phải tiêu diệt bọn chuột mới có thể đi qua được. Trán Đô nghĩ và vung thanh gươm xương lợn lên chém vun vút vào bầy chuột. Bỗng tiếng la hét của bầy chuột biến mất. Trán Đô nhìn quanh và không thấy bóng dáng một con chuột nào cả. Trán Đô ngạc nhiên không hiểu bầy chuột biến đâu mất. Rồi trước mặt Trán Đô lại hiện lên một bầy chuột cái, theo sau chúng là

hàng trăm con chuột con đỏ hỏn vừa đi vừa kêu khóc. Và thoát một cái chúng lại biến mất. Lúc này Trán Đô nhận ra đó là những con ma chuột. Từ lúc đó Trán Đô không để ý đến những con ma chuột nữa. Trán Đô vội vã đi. Đi được một đoạn đường ngẫm dài Trán Đô gặp một nhóm búp bê mà Trán Đô chưa bao giờ gặp. Những con búp bê này đầu tóc rũ rượi, mặt trắng như quét vôi, lừ đừ tiến về phía Trán Đô. Trán Đô rút gươm ra và hỏi:

“Các ngươi là ai?”.

Những con búp bê quỳ xuống khóc và nói:

“Chúng tôi là những con búp bê do ông già Tửu làm ra. Cách đây mấy năm, chúng tôi bị bọn Long Trại bắt xuống đây. Sau đó chúng đã giết chết chúng tôi. Bởi vậy oan hồn chúng tôi cứ lớn vờn ở đây”.

Trán Đô thở dài buồn bã và tra gươm vào vỏ:

“Tôi có việc phải đi gặp ông già Tửu. Việc hệ trọng lắm. Chúng tôi đang tìm cách ngăn chặn một cuộc chiến tranh do Long Trại gây ra”.

Tất cả những oan hồn búp bê kêu lên:

“VẬY CHÀNG PHẢI ĐI NGAY ĐI, ĐI NGAY ĐI”.

Nói xong những oan hồn búp bê biến mất. Trán Đô đi như chạy trong đường ngẫm. đi được một đoạn, Trán Đô lại thấy những tiếng khóc i i. Trán Đô dừng bước và nhận ra rất nhiều những nàng Hoa hồng trong suốt cứ bám chặt lấy Trán Đô. Đó là linh hồn những nàng Hoa hồng bị bọn chuột giết hại. Trán Đô vô cùng hoảng hốt nhưng không dám làm gì. Những linh hồn Hoa hồng túm áo, túm gươm Trán Đô và kéo lại. Trán Đô sợ quá nói to:

“Hãy để cho tôi đi. Tôi cần gặp ông già Tửu để tìm cách ngăn chặn bọn địch hạch”.

Thật lạ lùng, vừa nghe Trán Đô nói thế, linh hồn những Hoa hồng bỗng tan biến. Người Trán Đô lúc đó đầm đìa mồ hôi. Trán Đô đứng thờ một lúc rồi vội đi.

Khi Trán Đô lên đến sân nhà ông già Tửu thì ông không còn ở đấy nữa. Trán Đô vội lao về phía ngôi nhà. Trán Đô vui mừng nhận ra ông già Tửu vẫn chưa đi ngủ. Cửa ngôi nhà vẫn hé mở. Bên chiếc bàn trong nhà, ông già Tửu ngồi im lặng uống trà chờ Trán Đô. Cùng ngồi với ông có một người

đàn ông đeo kính cận. Những con búp bê gỗ trong tủ kính nói với ông già Tửu rằng chẳng đời nào Trán Đô tìm đến nữa và khuyên ông hãy đi ngủ. Ông đã nổi giận với những con búp bê gỗ đó. Và đây là lần đầu tiên ông có thái độ như vậy với những con búp bê mà ông vô cùng yêu quý. Trán Đô vội đẩy cửa bước vào. Thấy Trán Đô, ông già Tửu choàng đứng dậy:

“Ta đợi cháu lâu quá. Nhưng ta tin cháu sẽ đến và ta đã thức để chờ cháu”.

Trán Đô nói:

“Bọn Lông Trụi nghi kế hoạch ném bom dịch hạch của chúng bị lộ nên chúng tăng cường canh gác và không cho ai ra ngoài khu vực của chúng cả. Nhưng ông Mèo Cụt hiện về và mách cho cháu một đường ngầm bị lấp bỏ lâu ngày. Cháu đã theo đường ngầm đó tới đây”.

Ông già Tửu mừng rỡ:

“Tốt quá. Ông đã báo tin của cháu cho các chuyên gia chống dịch hạch của Viện bảo vệ sự sống. Họ đã có cách để phá kế hoạch ném bom dịch hạch của Lông Trụi. Và đây là một chuyên gia chống dịch hạch đang chờ cháu”.

Người đàn ông đeo kính cận mỉm cười và bắt tay Trán Đô.

Trán Đô vội hỏi:

“Chúng ta ngăn chặn kế hoạch ném bom dịch hạch bằng cách nào?”.

Ông già Tửu nói:

“Bây giờ chúng ta đến Viện bảo vệ sự sống. Các chuyên gia đang chờ chúng ta ở đó”.

Mọi người vội vã ra cổng. Một chiếc xe hơi đã chờ sẵn. Tất cả bước lên xe. Chiếc xe lao vút trong đêm.

Các chuyên gia chống dịch hạch đã ngồi đông đủ quanh một chiếc bàn tròn lớn. Trên bàn đặt một quả cầu thủy tinh chứa một dung dịch màu xanh da trời.

Một chuyên gia đứng lên nói:

“Thưa tất cả, đây là phương pháp chống lại dịch hạch của chúng ta. Trong quả cầu thủy tinh này chứa một dung dịch đặc biệt. Chúng tôi đặt tên cho quả cầu này là Quả cầu sự sống. Khi nổ, dung dịch trong quả cầu gặp

không khí bốc thành hơi. Hóa chất này sẽ làm tê liệt mọi hoạt động của bộ chết và giết chết chúng sau đó vài phút đồng thời tiêu diệt vi rút dịch hạch có trong cơ thể bộ chết. Điều khó khăn nhất là chúng ta phải đưa được Quả cầu sự sống vào trung tâm chế tạo bom dịch hạch và cho nổ. Ai sẽ đưa quả cầu sự sống vào đó? Tất nhiên trong chúng ta không ai làm được ngoài Hiệp sĩ Trán Đô”.

Mọi người đều đứng dậy nhìn về phía Trán Đô và vỗ tay. Vị chuyên gia nói tiếp:

“Quả cầu sự sống có một bộ phận nổ cùng với đồng hồ hẹn giờ. Nếu chúng ta không đưa được Quả cầu sự sống vào trung tâm chế tạo bom dịch hạch thì nghĩa là chúng ta phải chịu thất bại trước Long Trụi. Và như vậy, toàn bộ thị xã của chúng ta sẽ...”

Nói đến đó, vị chuyên gia dừng lại. Một không khí nặng nề bao trùm trong phòng. Vị chuyên gia bước đến bên Trán Đô vào nói:

“Thưa Hiệp sĩ, tất cả thị xã này trông cậy vào ngài”.

Trán Đô nhìn mọi người và nói chậm rãi:

“Tôi rất tự hào về sự tin tưởng của mọi người. Tôi cố gắng”.

Ngay sau đó, một chuyến xe đặc biệt đưa Trán Đô và Quả cầu sự sống trở lại ngôi nhà ông già Tửu. Đêm đó, Trán Đô đã bí mật đưa Quả cầu sự sống về đến căn phòng của mình.

Theo yêu cầu của Trán Đô, các chuyên gia chống dịch hạch đã thực hiện một kế hoạch giả nhằm đánh lạc hướng Long Trụi. Sáng sớm hôm sau, tất cả các tờ Nhật báo Giấy vàng đưa tin về sự xâm nhập của một đội quân vi rút lạ vào một số thành phố phía Nam. Đội quân vi rút này có thể gây nên bệnh mù cho trẻ em. Và các nhà khoa học đã tập trung lớn cho chiến dịch chống lại đội quân vi rút này.

Sau khi nghiên cứu tin tức đó, Long Trụi hoàn toàn không còn nghi ngờ gì nữa về sự thành công của kế hoạch ném bom dịch hạch xuống thị xã. Long Trụi gọi gã Quân sư Rết đến và mắng:

Người đúng là đồ ăn hại. Suốt đời người chỉ nghĩ đến đầu độc người khác. Nếu bọn hai chân biết kế hoạch ném bom dịch hạch của chúng ta thì

chúng nó đã cho đào cả thị xã này lên rồi, chứ lại để cho chúng ta yên lành như thế này sao”.

Nghe Lông Trụi mắng chửi như vậy, gã Quân sư Rết cúi đầu im lặng. Nhưng gã vẫn cho bọn tay chân bí mật theo dõi Trán Đô không một phút lơ là.

CHƯƠNG 17

Để đưa Quả cầu sự sống vào trung tâm chế tạo bom dịch hạch không còn con đường nào khác là phải đào một đường ngầm từ phòng ở của Trán Đô. Sau khi nghiên cứu và bàn bạc kỹ lưỡng, ông già Tửu và Trán Đô quyết định đưa một trăm chuyên gia đào đường ngầm Đế Trũi vào để thực hiện kế hoạch này. Các chuyên gia Đế Trũi là có trình độ và kinh nghiệm rất cao trong việc xác định hướng trong lòng đất khi đào đường ngầm. Nhưng họ có một yếu điểm là hay hát ngẫu hứng khi làm việc. Thói quen này của họ không thể nào bỏ được. Chính vì thế mà họ phải đeo một loạt khẩu trang đặc biệt có khả năng giảm thanh tối đa tiếng hát của họ.

Vào một đêm gần sáng, Trán Đô dẫn đường cho một trăm chuyên gia đào đường ngầm và đến điểm giấu quân ở ngay cửa đường ngầm dưới gầm giường Trán Đô. Và ngay sau đó, các chuyên gia Đế Trũi xác định hướng của đường ngầm sẽ đào và bắt tay vào công việc. Để đảm bảo bí mật, các chuyên gia Đế Trũi không được dùng máy đào mà phải đào bằng tay. Họ mang theo nước uống và thức ăn để dùng trong nhiều ngày. Và suốt thời gian các chuyên gia Đế Trũi làm việc, Trán Đô phải thường xuyên ở bên Lông Trụi để đánh lạc hướng theo dõi của gã Quân sư Rết và những tên vệ sĩ chuột. Chỉ vào lúc gần sáng, Trán Đô mới tiếp xúc với các chuyên gia Đế Trũi để trao đổi tình hình.

Sau gần ba ngày làm việc liên tục, các chuyên gia Đế Trũi thông báo cho Trán Đô biết công việc đào đường ngầm đã hoàn thành. Họ dẫn Trán Đô đến cuối đường hầm. Khoảng cách giữa trung tâm chế tạo bom dịch hạch và đường ngầm chỉ còn cách nhau một bức tường đất. Trán Đô chỉ cần dùng gươm đào mười nhát một cái cửa đã được mở ra.

Vào lúc ba giờ sáng ngày thứ ba, hầu hết các chuyên gia Đế Trũi rút khỏi đường ngầm. Chỉ còn lại một nhóm nhỏ ở lại giúp Trán Đô đưa Quả cầu sự sống đến cuối đường ngầm.

Và đúng bốn giờ sáng. Quả cầu sự sống đã được đưa tới nơi quy định. Sau đó, nhóm chuyên gia Đế Trũi cuối cùng rút khỏi đường ngầm để trở về ngôi nhà của ông già Tửu. Công việc chuyển Quả cầu sự sống vào trung tâm chế tạo bom dịch hạch và cho nổ do một mình Trán Đô đảm nhiệm.

Buổi sáng hôm sau Trán Đô ngủ muộn. Một tên vệ sĩ chuột vào đánh thức Trán Đô và nói Trán Đô đến gặp Lông Trụi ngay lập tức. Trán Đô vội vã mặc áo giáp và đeo gươm đến gặp Lông Trụi. Lông Trụi bắt tay Trán Đô và nói:

“Hôm nay tôi mời ngài đến trung tâm để kiểm tra lần cuối cùng công việc chuẩn bị chiến tranh của chúng ta. Thời gian ném bom dịch hạch có thay đổi”.

Trán Đô giật mình, vội hỏi:

“Ngài cho ném bom vào lúc nào?”.

Lông Trụi nói:

“Năm giờ sáng ngày mai bom sẽ nổ. Trước ba giờ sáng, toàn bộ số bom phải đến được mục tiêu”.

Nói xong, Lông Trụi mời Trán Đô và các tướng sĩ của gã đến trung tâm. Từ lúc nghe Lông Trụi thông báo giờ bom dịch hạch nổ, người Trán Đô như đang ở trong lò lửa. Như vậy Trán Đô chỉ còn mấy tiếng đồng hồ đêm nay thôi để thực hiện nhiệm vụ của mình.

Giám đốc trung tâm chế tạo bom dịch hạch là một lão chuột già, mặt dài ngoẵng và cũng trụi gần hết lông. Gã cúi chào Lông Trụi và nói:

“Báo cáo Đại vương, tất cả công việc đã chuẩn bị xong. Tôi đã cho kiểm tra lần cuối cùng. Tất cả đều tuyệt vời, chỉ chờ lệnh của Đại vương”.

Lông Trụi vỗ vai lão Giám đốc:

“Tốt, tốt. Bây giờ người đưa ta đến phòng để bom”.

Năm quả bom trắng lạnh đã được đặt trên các xe chở để đưa đến mục tiêu. Lông Trụi sờ lên từng quả bom. Gã tươi cười khoái trá. Lúc đó nhìn gã giống như thần chết. Trán Đô nhìn gã và nghĩ không hiểu tại sao mình lại có

thể chấp nhận theo gã. Trán Đô rùng mình ớn lạnh nghĩ lại thời gian sống cùng Long Trại và chỉ huy những đội quân Long Trại thực hiện các cuộc tàn phá. Tất cả đối với Trán Đô như một giấc mơ kinh khủng.

Sau khi kiểm tra lần cuối cùng tất cả các khâu chuẩn bị cho việc nổ bom dịch hạch, Long Trại ra lệnh cho tất cả không ai được ra khỏi phòng mình từ chín giờ đêm cho tới năm giờ sáng hôm sau. Chỉ có bọn lính chuột bảo vệ và bọn vệ sĩ đã được phân công canh phòng. Bất cứ kẻ nào ra khỏi phòng đều bị chém không cần phải tra hỏi hay trình tấu.

Khi bóng tối vừa trùm lên thị xã thì các nhóm chuột do thám được tủa ra năm khu vực sẽ cho nổ bom. Cùng với các nhóm chuột do thám dưới mặt đất là những tốp phi cơ muỗi. Chúng bay mỗi tốp hàng trăm con rà đi soát lại các khu vực sẽ cho nổ bom. Cứ ba mươi phút chúng lại báo cáo trực tiếp cho Long Trại tình hình tại các khu vực đó. Toàn bộ thị xã yên tĩnh, không có dấu hiệu nghi vấn gì.

Chín giờ đêm Long Trại cho người đến mời Trán Đô đến dinh thự của gã. Trán Đô lo lắng vô cùng về công việc nhưng không thể không đi. Tại dinh thự Long Trại, bọn gián và các vũ nữ chuột nhảy múa ca hát. Long Trại và các tướng sĩ của gã ăn uống linh đình. Khi Trán Đô đến, Long Trại trực tiếp rót rượu mời Trán Đô, Long Trại chạm cốc với Trán Đô và nói:

“Chỉ sáng mai thôi, Hiệp sĩ sẽ đàng hoàng trở về thị xã của mình. Tất cả những tài sản của Hiệp sĩ. Không một kẻ nào dám nhạo báng và xua đuổi Hiệp sĩ nữa. mà sáng mai thôi, cũng chẳng kẻ nào trong thị xã này còn sống cả. Nào các chiến hữu, hãy hát bài hát của Vương quốc chúng ta đi”.

Nhạc nổi lên rùng rợn, bọn chuột nhảy múa và hát:

Thế giới bóng tối là của chúng ta

Ánh trăng lạnh lẽo mới tuyệt làm sao

Chúng ta căm ghét mặt trời, căm ghét loài người

Chúng ta sẽ cắn nát tất cả

Chúng ta muốn thành phố này

Vĩnh viễn chìm trong bóng tối

Trở thành vương quốc của chúng ta

Ôi vương quốc bóng tối

*Rộng ra... rộng ra... rộng ra
Chúng ta sẽ làm cho những đôi mắt thích nhìn ánh sáng
Trở thành những đôi mắt mù
Chúng ta thích những xác chết
Và thù ghét những bông hoa
Kẻ nào chống lại cuồng vọng của chúng ta
Chúng ta sẽ cắn nát
Và chúng ta sẽ mang dịch hạch đến cho con người
Ôi dịch hạch, dịch hạch
Đấy là sức mạnh lớn nhất của chúng ta.*

CHƯƠNG 18

Bọn Lông Trụi ăn uống và đàn hát chỉ làm cho Trán Đô thêm lo lắng. Đồng hồ đã chỉ mười hai giờ đêm. Đúng hai giờ sáng bọn chuột sẽ cho năm quả bom dịch hạch rời khỏi trung tâm đến mục tiêu. Như vậy Trán Đô chỉ còn gần hai tiếng đồng hồ nữa mà thôi. Trán Đô giả vờ say và đòi về phòng ngủ của mình. Hai tên vệ sĩ chuột dìu Trán Đô về phòng ngủ. Trán Đô nằm vật lên giường, giả vờ nói năng lảm nhảm. Nhưng khi hai tên vệ sĩ chuột đi khuất, Trán Đô liền vùng dậy, khóa cửa phòng đeo gươm và chui xuống đường ngầm. Trán Đô chạy theo đường ngầm mới đào của các chuyên gia Đế Mèn đến trung tâm chế tạo bom dịch hạch. Trán Đô bới đất lấy lên Quả cầu sự sống. Trán Đô ngồi trước Quả cầu sự sống và suy nghĩ. Nếu Trán Đô để hẹn giờ nổ cho Quả cầu thì có thể rất nguy hiểm. Vì với sự canh phòng vô cùng nghiêm ngặt của bọn chuột bảo vệ thì chúng sẽ phát hiện ra Quả cầu sự sống và sẽ phá hủy. Trán Đô tính toán từ cửa đường ngầm thông vào trung tâm phải mất một phút chạy thật nhanh. Đấy là chưa kể đến và gặp bọn lính bảo vệ hay bọn vệ sĩ, Trán Đô sẽ phải chiến đấu để lọt được vào khu để bom dịch hạch. Cuối cùng Trán Đô quyết định để thời gian nổ cho Quả cầu sự sống là ba phút.

Trán Đô đứng lặng trong bóng tối hồi lâu, lòng tràn ngập cảm xúc. Có thể không bao giờ Trán Đô trở về ngôi nhà được nữa, Trán Đô quá hiểu sự

man rợ của bọn Lông Trụi. Bọn Lông Trụi quá đông và sự thật chúng là những tên sát thủ cao cường. Nếu biết Trán Đô phá kế hoạch ném bom dịch hạch thì Lông Trụi không bao giờ tha cho Trán Đô được sống. Hơn nữa, Trán Đô chỉ có một mình. Ông già Tửu không thể đến để giúp Trán Đô được. Mèo Cụt thì đã mất. Hy vọng trở về được ngôi nhà thật mỏng manh. Nhưng Trán Đô thấy thanh thản vô cùng. Trán Đô chỉ có mỗi nỗi đau khổ là bị xua đuổi khỏi cộng đồng của mình. Nhưng nay nỗi khổ đau ấy đã không còn nữa. Thay vào đó là lòng tin yêu của ông già Tửu và những người khác giành cho Trán Đô. Chính vì thế mà Trán Đô phải ngăn chặn bằng mọi giá cuộc nổ bom dịch hạch khủng khiếp này để chặn đứng sự hủy diệt đối với thị xã của Trán Đô. Trán Đô xem đồng hồ. Chỉ còn hơn một tiếng đồng hồ nữa. Trán Đô ôm Quả cầu sự sống lên và đặt giờ. Sau đó Trán Đô lao đến bức tường đất và đập mạnh. Hình như sức mạnh của Trán Đô được tăng lên ngàn lần. Bức tường đất ngăn giữa đường ngầm bí mật và trung tâm chế tạo bom dịch hạch sụp đổ ngay cái đập đầu tiên của Trán Đô. Trán Đô một tay cầm gươm, một tay ôm Quả cầu sự sống lao về phía khu để bom dịch hạch. Mặc dù được canh phòng vô cùng cẩn mật cùng với tính cảnh giác vô cùng cao, bọn chuột bảo vệ vẫn bất ngờ. Chúng vội chạy theo Trán Đô và gọi: “Xin Hiệp sĩ dừng lại, xin Hiệp sĩ dừng lại”. Còi báo động toàn khu vực trung tâm hú vang. Tất cả những tên lính chuột vào ngay vị trí chiến đấu. Một toán vệ sĩ chuột tuốt gươm chặn lối Trán Đô và kêu lên:

“Xin Hiệp sĩ dừng lại”.

Trán Đô hét to:

“Tránh ra cho ta đi”.

Bọn lính chuột bảo vệ đã hiểu ra một phần câu chuyện. Chúng xông vào Trán Đô chém như mưa. Trán Đô vốn là một Hiệp sĩ như các bạn đã biết. Bởi thế Trán Đô tránh đỡ được hàng chục lưỡi gươm chém tới tấp vào mình. Và mỗi lần Trán Đô ra đòn thì một tên chuột lại đi đời nhà ma. Cứ như thế, Trán Đô đi qua lớp lớp bọn lính chuột bảo vệ. Nhưng trên thân thể Trán Đô cũng đã bị nhiều vết thương. Máu chảy ra ướt đầm áo Trán Đô.

Lông Trụi được thông báo ngay về những gì xảy ra ở trung tâm chế tạo bom dịch hạch. Mặt gã thất sắc. Gã đứng như trời trồng. Rồi như chợt tỉnh

khỏi cơn mê, Long Trại thét lên:

“Phải chặn bằng được nó lại. không để nó lọt vào khu để bom”.

Sau đó Long Trại vội vã chạy về khu để bom. Theo sau gã là lũ lượt bọn tướng sĩ đã ngất ngưỡng say vì uống quá nhiều rượu.

Khi Trán Đô vào được khu để bom thì Long Trại cũng đã tới. Trán Đô người đầm đìa máu đứng giữa năm quả bom trắng lạnh. Bên cạnh đó là Quả cầu sự sống đang nhích dần đến giờ hẹn nổ. Một đám vệ sĩ chuột đang lăm lăm gươm trên tay xiết chặt vòng vây Trán Đô. Long Trại ra lệnh cho bọn vệ sĩ dừng lại. Long Trại nhìn Trán Đô và nói:

“Sao lại xảy ra chuyện này hả Hiệp sĩ. Ngài hãy bỏ gươm xuống và chúng ta cùng nói chuyện”.

Trán Đô:

“Dù biết cũng phải cảm ơn người vì những gì người đối xử với ta, nhưng ta không thể để người giết chết những người vô tội ở thị xã này”.

Long Trại:

“Vì sao Hiệp sĩ lại thương hại chúng nó đến như vậy”. Chúng nó chẳng xua đuổi Hiệp sĩ đi đâu sao? Ta còn muốn giết tất cả bọn hai chân vì ta không thể chung sống với chúng được. Ta phải trở thành Đại vương của cả thị xã này, của thế giới này. Vương quốc của ta không chỉ là cái nhà kho và khu cống ngầm. Hiệp sĩ, ngài hãy bỏ gươm xuống. Chỉ sáng mai thôi, Hiệp sĩ sẽ có tất cả những gì Hiệp sĩ muốn”.

Trán Đô:

“Dù thế nào thì những trái bom này cũng không được nổ. Ta có trách nhiệm ngăn chặn một cái chết khủng khiếp đối với thị xã”.

Long Trại:

“Hiệp sĩ biết rằng ngài không thể làm gì được nữa đâu. Bọn vệ sĩ của ta sẽ băm ngài ra trăm mảnh trong nháy mắt. Ngài chết như thế có ích gì và có chết ngài cũng chẳng sao ngăn nổi khát vọng tiêu diệt toàn bộ thị xã của ta”.

Trán Đô cười khẩy:

“Người nhầm rồi. Người biết đây là cái gì không? Đây là Quả cầu sự sống do các nhà khoa học của Viện bảo vệ sự sống chế tạo. Chỉ một phút

nữa thôi sức mạnh của Quả cầu sự sống sẽ làm những quả bom dịch hạch này trở nên vô hiệu”.

Nói xong, Trán Đô cười vang. Lông Trụi đã hiểu ra sự việc vô cùng nghiêm trọng. Gã gầm lên:

“Thằng phản bội, hãy giết chết nó đi”.

Nghe lệnh của Lông Trụi, bọn vệ sĩ gào lên và lao vào. Gươm chém vào nhau tóe lửa. Đứng ở một nơi gần đấy, linh hồn Mèo Cụt, linh hồn những búp bê bị Lông Trụi giết trước kia nhìn Trán Đô. Mèo Cụt dùng đôi mắt Linh Miêu để truyền sức mạnh cho Trán Đô. Lần lượt từng tên chuột bị chém gục chất chồng quanh Trán Đô. Khi chỉ còn một giây nữa đến giờ hẹn nổ của Quả cầu sự sống thì Trán Đô bị một nhát gươm đâm vào bụng. Trán Đô ôm bụng và gục xuống. Lúc đó Quả cầu sự sống nổ tung. Bọn Lông Trụi kêu kinh hãi chen nhau bỏ chạy. Một luồng khói xanh từ Quả cầu sự sống phun ra và trong chớp mắt đã phủ ngập trung tâm chế tạo bom dịch hạch. Cùng lúc đó, ông già Tửu mở cuộc tấn công vào khu cống ngầm. Ông phun khói theo các đường ngầm vào mọi hang ổ của Lông Trụi. Cả vương quốc bóng tối của Lông Trụi rối loạn. Kẻ nào kẻ nấy lo chạy thoát thân. Lông Trụi biết kế hoạch ném bom dịch hạch của gã đã bị thất bại. Gã mặc giáp, đeo gươm tìm đường rời khỏi khu cống ngầm.

Trán Đô ngất đi một lúc rồi từ từ tỉnh lại Trán Đô đứng dậy và đòi khỏi trung tâm chế tạo bom dịch hạch. Khói mù mịt trong đường ngầm. Trán Đô đi về phòng ngủ của mình để từ đó theo đường ngầm về nhà kho. Và trong đường ngầm này, Trán Đô gặp Lông Trụi cùng một số vệ sĩ của gã. Lông Trụi bước đến trước Trán Đô cười gằn:

“Thằng phản bội kia, người đã phá tan kế hoạch bom dịch hạch của ta. Nhưng ta sẽ làm lại. Còn người, người được cái gì? Bây giờ ta cho người bỏ xác trong đường ngầm này. Không ai còn nhìn thấy người nữa.

Trán Đô chống gươm nói:

“Dù ta có chết cũng vui lòng. Ta đã hoàn thành xứ mệnh của lương tâm”.

Lông Trụi rít lên:

“Câm mồm đi. Ta không muốn nghe thấy hai từ lương tâm. Vệ sĩ đâu, kết liễu đời nó đi.

Bọn vệ sĩ tuốt gươm nhảy vào. Trán Đô vung gươm. Những thanh gươm chém vào nhau tóe lửa. Bởi đường ngầm hẹp nên bọn vệ sĩ chuột không thể bao vây được Trán Đô. Chính vì thế mà Trán Đô chỉ phải đấu với hai hoặc ba tên vệ sĩ chuột cùng một lúc. Với tài dùng gươm điêu luyện cùng với khát khao được trở về ngôi nhà ấm áp dưới mặt trời đã cho Trán Đô một sức mạnh phi thường. Trán Đô hạ gục lần lượt từng tên vệ sĩ. Tên vệ sĩ cuối cùng sợ quá vút gươm chạy trốn. Đến lúc này Long Trại mới rút gươm của gã ra. Gã bước từng bước về phía Trán Đô. Trán Đô đã quá mệt vì phải đấu với hơn chục tên vệ sĩ của Long Trại trước đó. Hơn nữa máu từ các vết thương ra quá nhiều làm cho Trán Đô gần như kiệt sức, Trán Đô tựa lưng vào vách đường ngầm thở. Long Trại cười sảng sặc:

“Ta không ngờ lại phải giết mày bằng chính tay tao”.

Khi Long Trại còn cách Trán Đô vài bước chân, Trán Đô vẫn một tay bưng vết thương ở bụng, còn một tay chống gươm và thở. Long Trại ngạo mạn bước tới và bằng cả hai tay từ từ giơ thanh gươm nhằm đầu Trán Đô bổ xuống. Lúc đó như có một sức mạnh kỳ lạ trỗi dậy trong người, Trán Đô vung gươm lên đỡ. Hai thanh gươm va vào nhau và phát ra một tiếng nổ lớn. Long Trại kêu lên và lùi lại. Long Trại ngạc nhiên nhìn Trán Đô. Long Trại nghĩ tới sức lực còn lại của Trán Đô thì Trán Đô không thể nào đỡ nổi cú đánh của gã. Gã gầm lên lao vào Trán Đô với những đường gươm lão luyện. Trong đường ngầm mờ tối, trận đấu có một không hai giữa Long Trại và Trán Đô làm rung cả đường ngầm. Từng mảng đất lở sụp xuống. Long Trại chém tả, chém hữu, bổ trên, đâm dưới. Gã múa thanh gươm nhẹ nhàng như người ta cầm một cái kim. Và với một cú đánh mạnh khủng khiếp, Long Trại đánh văng thanh gươm xương lợn của Trán Đô đi rất xa. Long Trại ngửa mặt lên cười sảng sặc. Gã lăm lăm thanh gươm trong tay tiến đến gần Trán Đô. Trán Đô lùi mãi và lưng chạm vào vách đường ngầm. Và khi Long Trại giơ gươm lên nhằm ngực Trán Đô để đâm thì một tiếng mèo gào lên. Long Trại giật mình, liếc mắt về phía tiếng mèo. Các bạn nhỏ thân mến, bọn chuột dù có khỏe và tàn ác đến đâu thì cũng sợ thanh danh của mèo, nhanh như cắt, Trán Đô tung chân đá văng thanh gươm của Long Trại. Long Trại vội đưa mắt tìm gươm. Trán Đô lao vào Long Trại. Trận

đấu tay không diễn ra dữ dội. Lông Trụi nhe răng sắc lạnh, nhảy vào tấn công Trán Đô. Trán Đô phóng một cú đấm thẳng. Lông Trụi kêu rú lên. Những chiếc răng của gã gãy, bắn vung ra khỏi mồm. Lông Trụi choáng váng, Trán Đô tấn công liên tiếp. Lông Trụi gục xuống. và gã không bao giờ đứng lên được nữa. Trán Đô cũng kiệt sức hoàn toàn. Trán Đô từ từ quy xuống và ngất đi.

Đợi mãi ở nhà kho vẫn không thấy Trán Đô trở về, ông già Tửu vô cùng lo lắng. Cuối cùng ông cử một đội đặc nhiệm Kiến Đen đeo mặt nạ chống hơi độc lao vào các đường ngầm tìm Trán Đô. Đội đặc nhiệm Kiến Đen tìm thấy Trán Đô nằm bất tỉnh trong đường ngầm. Họ nhanh chóng đưa Trán Đô ra khỏi đường ngầm. Một chiếc xe cứu thương hú còi đưa Trán Đô vào bệnh viện búp bê. Khi tỉnh lại trong bệnh viện Trán Đô nói với ông già Tửu:

“Trong vườn sau của quán cà phê có một ổ tiêm chích ma túy”.

Ông già Tửu cầm tay Trán Đô xúc động và ứa nước mắt.

CHƯƠNG 19

Đêm nay trong ngôi nhà của ông già Tửu là một đêm đặc biệt nhất từ xưa tới nay. Ông già Tửu cùng cộng đồng búp bê tổ chức đại tiệc để đón Trán Đô trở về, cả ngôi nhà lộng lẫy ánh đèn và hoa. Một chiếc bàn dài đặt giữa sân. Trên bàn đủ bánh trái, hoa quả và đồ uống. Khi Trán Đô xuất hiện thì tất cả mọi người đứng dậy vỗ tay mãi không thôi. Khi tiếng vỗ tay đã ngớt, ông già Tửu đứng lên. Ông xúc động nghẹn ngào:

“Thưa tất cả, hôm nay chúng ta tổ chức đại tiệc để đón chào Hiệp sĩ của chúng ta. Trước Trán Đô và tất cả, tôi xin lỗi về tất cả những gì tôi đã đối xử với Trán Đô trước kia. Nhưng đến hôm nay chúng ta đều có mặt ở đây, trong ngôi nhà của chúng ta. Như vậy, mọi lỗi lầm của chúng ta đã được xóa bỏ. Có Trán Đô mà thị xã chúng ta vừa thoát được một cuộc chiến tranh hủy diệt khủng khiếp của những kẻ ở thế giới bóng tối. Chúng ta hãy phong cho Trán Đô danh hiệu cao quý: Hiệp sĩ Ánh sáng”.

Tiếng vỗ tay nổi lên như sấm. Các nàng Hoa hồng tình tứ nhìn Trán Đô và nói thầm điều gì đó với nhau rồi đấm vào nhau cười khúc khích. Trán Đô

nhìn khắp lượt và nhận ra Thư Sinh và Tóc Xoăn. Trán Đô hỏi ông già Tửu: “Có phải Thư Sinh và Tóc Xoăn đang ngồi kia không?”.

Ông già Tửu nói:

“Đúng là họ đấy!”.

Trán Đô buồn rầu nói:

“Nhưng chính cháu đã lệnh cho bọn Lông Trụi làm cho họ trở thành xấu xí đi rồi cơ mà”.

Ông già Tửu cười:

“Đúng thế, nhưng ta đã làm cho họ trở lại xinh xắn như trước kia rồi. Còn cháu, nếu cháu muốn ta cũng làm cho cháu trán không dô, mắt không xếch, mũi không tẹt. Điều đó đối với ta có khó gì đâu. Nhưng cuối đời ta đã nhận ra: Cái đẹp cao quý nhất và bền vững mãi mãi là cái đẹp của tâm hồn như Trán Đô đây, phải không các bạn?”.

Tất cả những con búp bê đồng thanh:

“Đúng rồi, đúng rồi”.

Trán Đô nhìn ông già Tửu nói:

“Cháu xin ông hãy để cháu như cháu đã sinh ra. Cháu thích cái Trán Đô của cháu”.

Mọi người cùng reo hò tán thưởng. Thư Sinh và Tóc Xoăn đến trước Trán Đô. Hai người lúng túng nói:

“Chúng tôi xin lỗi anh. Mong anh thứ lỗi cho chúng tôi”.

Trán Đô nói:

“Tôi cũng có lỗi với mọi người. Tôi mong mọi người tha thứ cho tôi”.

Mọi người dự tiệc cùng cười và nâng cốc chúc mừng Trán Đô trở về. Khi mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì Nghĩa chạy về. Thấy Nghĩa, ông già Tửu chợt buồn hẳn:

“Cháu đi đâu về?”.

Nghĩa thốn thức nói:

“Ông ơi thằng Hiệp Sĩ Mặt Đen tập hợp quân của nó rất đông. Chúng nó đốt hết sách vở của cháu rồi. Nó bắt cháu lấy trộm tiền của bố mẹ để mua thêm quân, súng đạn và xe tăng cho nó”.

Nghe nói đến Hiệp Sĩ Mặt Đen, Trán Đô đứng phắt dậy. Trán Đô không bao giờ quên trận đòn nhừ tử của Hiệp Sĩ Mặt Đen. Trán Đô hỏi:

“Thằng Hiệp Sĩ Mặt Đen bây giờ ở đâu?”.

Nghĩa mếu máo:

“Tôi cũng không biết. Khi nó đủ sức mạnh thì nó không cần tôi nữa. Quân của nó đã chiếm hết các cửa hiệu ở thị xã và cả trong phòng ngủ, phòng học của rất nhiều học sinh. Tôi nghe nói chúng đang chuẩn bị lực lượng để tấn công vào trường học. Chúng sẽ bắt tất cả những học sinh như cháu làm nô lệ cho chúng. Ông ơi, làm thế nào bây giờ?”

Trán Đô quay về phía ông già Tửu:

“Phải đuổi hết quân của thằng Hiệp Sĩ Mặt Đen ra khỏi thị xã chúng ta, phải giúp cho các cậu học sinh thoát khỏi cuộc tấn công này, ông ạ”.

Ông già Tửu nói:

“Đúng vậy, cháu ạ, nhưng quân của thằng Hiệp Sĩ Mặt Đen đông và mạnh lắm. Chúng nó đe dọa được rất nhiều ông bố bà mẹ nữa. Chúng ta không thể đánh bại chúng trong một hai ngày được. Nhưng ta tin Hiệp sĩ Trán Đô chúng ta sẽ chiến thắng đội quân của thằng Hiệp Sĩ Mặt Đen. Chúng ta sẽ có kế hoạch sau. Còn hôm nay là ngày của cháu. Cháu được quyền hạnh phúc trọn hôm nay”.

Đêm ấy mọi người ca hát đến tận khuya. Và đêm ấy Trán Đô hạnh phúc không thể nào ngủ được. Trán Đô nhớ Mèo Cụt. Trán Đô rời ngôi nhà đi lang thang trên mái nhà. Linh hồn Mèo Cụt hiện ra. Trán Đô mừng rỡ kêu lên: “Ông Mèo Cụt, sao ông biết cháu ở đây mà hiện về?”.

Mèo Cụt mỉm cười:

“Khi nào cháu nhớ đến ta thì ta hiện về. Ta rất vui vì cháu thực sự trở thành một Hiệp sĩ dũng cảm và nhân nghĩa”.

Trán Đô nói:

Thằng Hiệp Sĩ Mặt Đen và đội quân của nó đang đe dọa các cậu học sinh trong thị xã này”.

Mèo Cụt nói:

“Đấy là nghĩa vụ của cháu. Cháu sẽ bắt đầu một cuộc chiến đấu mới. Lòng nhân ái và sự dũng cảm sẽ giúp cháu chiến thắng”.

Nói xong, Mèo Cụt biến mất. Từ trên mái nhà, Trán Đô say đắm nhìn thị xã trong đêm và lòng tràn ngập yêu thương.

LỜI KẾT

Các bạn đọc nhỏ tuổi yêu quý, tôi đã kể cho các bạn nghe câu chuyện về chàng Trán Đô của chúng ta. Nhưng đây mới chỉ là câu chuyện thứ nhất và chàng Hiệp sĩ Trán Đô mà thôi. Cuộc đời chàng đầy những chiến công hiển hách và kỳ lạ. Cuộc chiến đấu của chàng để quét sạch bọn khủng bố chất dẻo do tên Hiệp Sĩ Mặt Đen cầm đầu ra khỏi thị xã là một cuộc chiến đấu oanh liệt. Sau đó, ông già Tửu ồm nặng và mất, chàng buồn bã vô cùng. Chàng đã rời thị xã đi lang thang một thời gian dài. Chàng đã bị Rắn Hai Đầu và bọn ma chuột cho uống thuốc “Quên”. Chàng chẳng còn nhớ gì trước đó cả. Nhưng chàng đã được một nàng búp bê Tóc Đen vốn là tù binh của Rắn Hai Đầu cứu thoát. Rồi chàng lại rơi vào thế giới ảo. Trong thế giới lạ lùng này, con người chàng biến thành hai, một là Trán Đô và một là cái Bóng Trán Đô. Con người có tên Bóng Trán Đô không rời chàng nửa bước và tìm các dụ dỗ chàng lao vào những việc làm xấu xa. Trong thế giới này, chàng phải tìm cách nhận ra cái gì là thật và cái gì là ảo. Sau khi thoát khỏi Thế giới ảo, chàng lạc vào Vương quốc của gã Phù thủy Đen Đen. Gã Phù thủy Đen Đen luôn luôn dùng pháp thuật làm cho trẻ con mê ngủ rồi đưa chúng vào những gớm ghiếc trong giấc ngủ của chúng. Với pháp thuật này, gã làm cho rất nhiều cậu bé, cô bé trở nên hư đốn và đôi khi độc ác. Nhiệm vụ của chàng Hiệp sĩ Trán Đô là phải giết chết gã Phù thủy Đen Đen luôn để cứu lấy những đứa trẻ. Và cứ như thế, như thế, chàng Hiệp sĩ Trán Đô phải đi qua bao khó khăn, nguy hiểm để trở về thị xã của chàng. Tôi hy vọng có thể tiếp tục kể cho các bạn đọc nhỏ tuổi biết về những câu chuyện kỳ lạ của chàng Hiệp sĩ Trán Đô, một khi các bạn muốn viết những câu chuyện về chàng. Còn bây giờ, chúng ta chúc cho chàng Hiệp sĩ của chúng ta chiến thắng đội quân của tên Hiệp Sĩ Mặt Đen.

Thị xã Hà Đông, tháng 11 năm 2000

N.Q.T